

ISBN 9985-892-40-2

"Mulle jõi mulje, et sa ei tunne mind. Tassin endale peate vihkamise."

Tyler naeris rõõmutult.

"Ei, Claudia, ma vihkasin ennast. Selle pärast, mida pidasin nõrkuseilminguks. Tasa hoidsid mulle ühe järekindlusetust ja soovitasid oma tundeid selguvale poole. Pärast hoolikat järelemõtlemist leidsin, et vajati sind ja kõigel muul ei ole mingit tähtsust."

Amanda Browning

AEG ARMASTADA

AMANDA BROWNING

Aeg armastada

Amanda Browning

AEG ARMASTADA

Romaan

Kirjastus SINGONI

1999

Amanda Browning

Aeg armastada

Pärast äpardunud abielu ja väikese tütre hukkumist lahkub rikas pärija Claudia Webster Inglismaalt ja läheb Itaaliasse tädi juurde. Pärast kuueaastast vaheaega kohtab ta oma armastatut Tyler Monroe'd, kes teeb talle teatavaks vapustava uudise – tema tütar on elus! Claudia hinges puhkeb õnnelootus, kuid tee tütre ja Tyleri südamesse osutub pikaks ja piinarikkaks...

ISBN9985-892-40-2

© Tõlge eest keelde

OÜ SINGONI

Tõnu Jaagu

3 *

1

Kõlav lapsenaer tõi tukkuva Claudia unustusevallast välja. Ta lebas kõhuli, selg kuumade päikesekiirte valguses ja paljad varbad soojas liivas. Uut naerupuhvakut kuulates krimpsutas ta nägu. Oh issand, see veel puudus! Keegi ei teadnud ju seda rannariba. See pärast ta tuligi siia, et olla omaette ning taastada keha ja hingejõudu.

Kuus pikka kuud oli Claudia veetnud üle Atlandi reisides, juristidega kohtudes ning külastades heategevusorganisatsioone, millesse oli mahutatud ta raha. Nõnd tundis ta end täiesti kurnatuna. Ta ei suutnud taluda vähimatki erutust, eriti sellist, mis teda taas motiveeriks kannaks.

Ta ajas end küünarnukile ja asetas peo päikesevarjule.

Veepliril umbes viieteistkümne jardi kaugusel mängis seitse- või kaheksa-aastane tüdruk. Mõni hetk vaatas ta last nagu võlutult, siis pöördus kõrvale ja sulges silmad. Tema mõttepilgu ette kerkis teine tüdruk, selle eakaaslane, kuid näojooned valgusid laiali ja libisesid minema. Pole ime – Claudial ei olnud tema pilti ega saagi seda.

Ei, see on juba liig. Naine hüppas jalule, tõmbas suupõlvrikoo peale laiad lühikesed püksid ja roheline sõidabikku, pistis jalad rannasandaalidesse ning loopis asjad suure triibulisse kotti. Küllap sarnaneb tema lahikumine põgenemisega. Olgu pealegi, ta ei jää siia nagunii enam minutikski. Claudia viskas koti punase "Ferrarisse", istus rooli taha, käivitas kiiruga mootori ja sõitis maanteele.

Tyler Monroe cresinised silmad jälgisid punase sportauto liikumist käänulisel mägiteel. Selle juht lahutas meeletu kiirusega ja järsult rooli pöörates, missetu sõiduk kurvides libises. Aegajalt sähvatas

sädelevalt metallipinnalt päikesehelke.

Kaugel all lahuvalt merelt puhuv kerge tuul liigutas Tyler Monroe pigimusti juukseid. Algul kostis ta kõrva ainult rannale libisevate lainete müha ja suurepärase paplite, Lombardia tavaliste puude lehtede sahinat, kuid järkjärgult summutas läheneva auto mõirgamine kõik muud helid.

Nüüd jõudis punane täpp künkajalamile ja tormas edasi vähemalt sada millitunnis. Tyleri peente, otsekui granilidis tahutud joontega näo ilme jäi ükskõikseks. See oli uhke, mehelikult veetlev nägu – tahtekindel lõug ja ootamatult tundeline suu, mille nurki kergitas vaevumärgatav küüniline mule.

Enne, kui "Ferrari" vaateväljalt kadus, jõudis ta märgata tuules lehvivat kastanikarva juustepahmakut. Mootorimüra sumbus ja vaikis lõpuks täiesti. Valitses vaikus. Tyler kummardus üle rinnatise. Küünarnukini üles keeratud varrukad tõid nähtavale ta tugevad päevitanud käed, avatud särgiesisest paistsid tumedad läikivad karvatordid. Pleekinud pükstest ümbritsetud pikkade jalgade lihased pinguldusid. Mees toetas peod terrassi kaldajärsakust eraldavale rinnatisele ja tardus ootusse.

Tema huultelt libises üle sünge mule, kuid kaugusse suunatud silmad jäid külmaks.

Villa juures pidurdas Claudia järsult, nii et kruus rataste alt igasse külge lendas, ja jäi vaatama majaesisele platsile pargitud võõrast autot. Sõrmed pigistasid kõvasti rooliratast. Naine oli lootnud, et vähemalt täna külalisi ei tule, kuid nagu näha, ta eksis. End juba hetke pärast ta nägu selgines. Talle oli üldse omane meeleolu kiire vaheldumine. Vahest ehk polekski paha veeta ülejäänud osa päevast koos sõpradega. Ilmaasjata kiirustas ta rannalt põgenemisega. Täiesti mõttetu tegu! Oma põrgut kandis ta iseendas. Saatan, kes teda piinas, oli temaga alati kaasas. Kuhu sa tema eest ikka põgened?

Ükskõik kuidas ta ka ei püüdnud, ei hõivanud töö ta mõtteid ikkagi täielikult. Palavikulise tegevuse

perioodid vaheldusid täieliku apaatia-nädalatega. Healegevus, millega kaasnesid reisirõõmu kogu maailma, nõudsid talt rohkesti jõudu ja ühtaegu nõrgestasid psüühika kaitsemehhanisme. Ta paaniline põgenemine rannalt oli selle üks tunnusmärke. Sestap oli keegi ligiolek just see, mida ta vajab. Saaks ainult mõtteid minevikult kõrvale! Tuleks vist sagedamini tuttavaid külla kutsuda.

Tõsi küll, villa kuulus ta tädi Luciale, kuid Claudia oli kindel, et tädil ei oleks midagi selle vastu. Luciale meeldisid väikesed piduõhtud, Claudiale aga olid need ravim depressiooni vastu.

Claudia haaras rannakoti, lõi autokse kinni ja ruttas villa jahedusse. Milline õndsus on leida kaitset kuuma Itaalia suve eest selles valgete seinte ja roheline katusega majas! Hoone ees paiknes terrass, mis lõppes basseini juurde vilva laia trepiga. Veeigi madalamal lausid silmapiirini Liguuria mere sinised vood.

Claudia oli tulnud siia kuus aastat tagasi samuti, nagu haavatud metsloom oma urgu, ja omandas aja jooksul midagi rahutaolist. Ime läbi oli ta säilitanud terve mõistuse, kuid ta elu oli järsult muutunud. Endine Claudia oli surnud. Jäi ainult hingetu keha. Ta püüdis end koormata tööga ja inimestega suhtlemisega tõestamaks endale, et ta on ikka veel elus, ja mõnikord läkski see korda, ent sageli lõi mingi tühi asi ta rõõpast välja ning meenutas valuliselt, et endisest elujõust ja lootustest tulvil noorest naisest on jäänud üksnes ilus kest.

Jah, ma olen ikka veel ilus, mõtles ta mõneks viivuks raskest raamis peegli ees peatudes. Ent omaenda ilu ei valmistanud talle rõõmu. Naine tuhnis kotis, leidis harja ja püüdis toredaid, lopsakate lainetena õlgadele voogavaid kastanpruune juukseid korrastada. Meeletust kihutamisest kattis ta tõmmut kullakarva varjundiga nagu puna.

Inglasest isalt oli Claudia pärinud pikkuse ja sihvakuse, itaallannast emalt kirka välimuse ning ohjeldamatu ladina temperamendi. Kõndimisel õõtsutas ta

kergelt puusi, meenutades noort Sophia Loreni. Claudia piht oli kitsas, rind täidlane ja prink. Kui Claudia oli veel noor neli, valmistas see väljakutsuv naiselikkus talle rohkesti piinlikke hetki ja püüdis meeste ahneid pilke. Nüüd aga peatus ta peegli ees ainult hetkeks. Ta oli omaenda kibedate kogemuste varal veendunud, et kõrged sarnad ja süüred pruunid silmad õnne ei too. Ilu möödub, see kimäär kaob jäljetult ning jätab hinge üksnes tühjuse.

Viimane näide polnud küll päriselt õige. Claudiat vaevas süütunne, kõikeneelav purustav jõud, mis kulutas pikkamisi, kuid visalt tema elujõudu nagu surmahalgus, mis lõpuks ta hauda viib. Olnuks saatus armulisem, lõppenuks kõik juba kuus aastat tagasi, ent siis jäi Claudia ellu. Aja jooksul hakkas ta arvama, et jumal on määranud talle julmema karistuse, millega ta peab oma süü lunastama – lakkamatud hingepeinad.

Lohisevad sammud selja taga äratasid ta rasketest mõtetest. Claudia ajas end sirgu, pöördus ja sattus silmitsi tädi Lucia majapidaja Serafinaga. Mustas kleidis ja lumivalges põlles elatanud naine peatus temast aupaklikus kauguses ja ristas käed lopsaka rinna all. Tema ümarikku heasüdamlikku nägu ehtis lai naeratus.

"Te tulite täna õlge vara tagasi, sinjoriina," tähendas ta.

Claudia heitis harja kotti ja pöördus varjamaks villust mulet.

"Rannas oli liiga palju inimesi, seepärast tulingi koju. Näen, et tädil on külalised."

"Sinjoora sõitis Gennasse. Umbes tund tagasi saabus keegi härra ja küsis teid. Ütlesin, et te ei ole kodus ja ma ei tea, millal te tulete. Ta otsustas teid ootama jääda."

Claudia kortsutas kergelt kulmu ja vaatas üle Serafina pea, nagu püüaks läbi paksu seinat kutsumata külalist näha. Mõistagi on see keegi võõras, sest vastasel korral oleks majapidaja ta nime.

"Kas ta ütles, kes ta on ja mida tahab?"

Serafina raputas pead.

"Ei. Ta ütles üksnes, et tahab teid näha, sinjoriina. See inglane on väga vähese jutuga."

Inglane... Claudia võpatas, siis kehtas õlgu. Mis siis? See ei tähenda midagi. Tema tuttavate hulgas on mitmest rahvusest inimesi. Tõenäoliselt esitleti neid teineteisele mingil piduõhtul ja see tüüp arvab, et sellest piisab kutsumata külaskäiguks. Selles on süüdi ta ise, õigemini maine, mille ta oli omandanud kohe pärast Itaaliasse naasmist. Kõik, mis oli hiljem, ei suutnud esmamuljet kustutada. Seltskonnal on hea mälu. Olgu, ta on harjunud häbematu paika panema.

"Kus ta on?"

"Basseini juures, sinjoriina. Kas riietute kõigepealt vanni?"

Claudia vaatas oma pükse, mis jätsid nähtavale pikad päevitunud jalad, rannasandaale ja vaba siid-särgikut.

"Milleks? Minu arvates olen vägagi sündsalt riides. Palun tooge meile terrassile kohvi."

Majapidaja vangutas laivalt pead ja lahkus. Claudia naeratas talle järele. Kuigi Serafina oli töötanud Assanti perekonnas palju aastaid, oli ta säilitanud vanamoodsad arusaamad sündsusest, ent Claudiale ja tädile ei tulnud pähegi tema üle naerda. Nad armastasid ja austasid teda. Serafina ei olnud pelgalt ustav teenija, vaid oli saanud perekonnaliikmeks.

Claudia läks läbi maja rõdule, tõstis käe laubale päikesearjaks, otsis pilguga külalist ja nägi kohe ta pikka kuju. Mees seisis rinnatise ääres, selg tema poole, ja vaatas merele.

Miski tema asendis sundis naist aeglaselt käit langetama. Tema süda jõnksatas. Sirge rüht ja uhke olahoiak näisid tuttavad. Segane tunne asendus enesekindlusega. Claudia astus aeglaselt trepist alla. Isegi nagu nägemata tunnetas ta selle mehe kehalist ja kolbelist jõudu. Ta teab kindlasti oma hinda, teab, kes ta on ja mida tahab, ning tal ei tarvitse midagi tõestada. Temast lähtus mingi ebatavaline külgetõmme, mida

võis tunda juba eemalt.

Kogu elu vältel oli Claudia tundnud ainult üht sel-
liste omadustega meest. Ainult üht meest kõigist, keda
ta oli tundnud, võis lugeda mehelikkuse kehastuseks,
mis lõi ta ümber võimsa magnetvälja.

Claudia aeglustas sammu.

Tyler.

Otsekui oleks külaline kuulnud mõttes lausunud
nime, ajas ta end sirgu ja suunas jahmunult tardunud
naisele läbitungiva pilgu.

Naine tundis seda pilku kogu oma olemusega, nagu
oleks ta saanud päikesepiste. Ta keha tõmbus pingule
nagu pillikeel ja südamelöögid sagenesid. Kunagi oli
ta seda meest armastanud. See kinkis talle suurima
rõõmu ja tekitas ta elust lahkudes talumatut valu. Naine
oli püüdnud teda oma südamest ja mälust välja tõrjuda,
kuid talpas nüüd, et ei ole midagi unustanud. Kõigele
vaatamata pani mehe pilk ta jälle võbisema, nagu
esimese kohtumise ajalgi, tõmbas teda enda poole kogu
loomupärase kirglikkusega. Selle mehe suhtes ei suu-
da ta kunagi ükskõikseks jääda. Hingepõhjas oli ta seda
alati teadnud, kuid elu oli andnud talle palju karne-
õppetunde. Kõige kibedam neist oli see, et too mees ei
unusta midagi ja ei andesta talle kunagi.

Pole teada, mis teda sila tõi, ainult mitte armastus-
ega mingid sõbralikud tunded.

Naine manas ette läbitungimatu ilme ja sundis
end talle lähemale astuma. Erutusest andis tunnistust
üksnes läbi päevituse palstev kahvatus.

Väliselt polnud mees üldse muutunud. See oli ikka
veel sama Tyler, keda ta mäletas, nendesamade siniste
silmadega, milles kunagi lõi taltsutamatu kirg.
Ent see aeg oli pöördumatult möödas. Tema ees seisis
külma, võõristava pilguga tundmatu.

Claudia peatus temast mõne sammu kaugusel.

"Tere, Tyler," ütles ta ja imestas, kuidas ta hääli kähí-
seb, nagu oleks see kauaaegsest vaikimisest rooste-
länud.

"Tere, Claudia." Mitte soojuse varjugi, nagu ei oleks-
ki nad õieti tuttavad.

Mitte midagi ei olnud muutunud. Ta ei olnud muud
oodanudki. Tyleri maailm oli alati must-valge, pooltoone
ta ei tunnistanud. Mees oli määranud talle kindla koha
ja sinna ta jääb. Alatiseks.

Claudia langetas segaduse varjamiseks pilgu.

"Mida sina siin teed, Tyler?"

Mees nõjatus rinnatisele ja ristis käed rinnale.

"Imetlen ilusat vaadet," venitas ta pilkavalt, vaadates
kõneka pilguga ta sihvakaid jalgu.

Veri paiskus Claudia näkku. Nii Tyleri sõnadest kui
pilgust paistis, et mees tahab teda solvata ja alandada.
Varem ei olnud ta seda endale lubanud. Naise sisemus
tõmbus valusalt kokku. Ent märgates, et mees on
avaldatud muljega rahul, asus Claudia kaitsesele ja ker-
gitas nipsakalt pead.

"Sa oled mu jalgu juba näinud. Kas need tõesti sind
ikka veel huvitavad?"

Tyler kallutas pead ja muigas pilkavalt.

"Sind oli alati meeldiv vaadata, Claudia."

Naine tegi suured silmad. See oli midagi uut. Nende
aastate vältel, mil nad ei olnud kohtunud, oli vist Tyler
leidnud uusi võtteid tema solvamiseks. Selgus, et on
väga ebameeldiv, kui sind nii vaadatakse. Püüdes
kaitsta end mehe põlguse eest, kattis Claudia
alateadlikult puhtnaiseliku liigutusega end kätega.

"Kui see peab olema kompliment ja ma pean
tundma end meelitatuna, siis tea, et see ei ole nii.
Parem ütle, Tyler, miks sa siin oled, ja lahku. Mul ei
ole aega mõttetuteks mängudeks," ütles ta nii teravalt,
kui vähegi suutis.

"Kas tõesti? Mis sul täna kavas on? Meeletu orgia
purskkaevus suplemisega? Väga hea, et Itaalias on nii
palju purskkaeve! Sa ei jõua elu lõpuni neid kõiki järele
proovida. Igati väärikas ajaviide," turtsatas Tyler
põlglikult.

Nool tabas märki. Claudia tõmbus tobedat õist
seiklust meenutades kühmu.

See juhtus peagi pärast tema Itaaliasse naasmist. Claudia tolleaegne ulakus piirdus meeletusega. Kui palju metsikuid, seletamatuid tegusid ta tookord meeleteistest korda saatis! Ühe eriti tormilise, kogu õõ kestnud pidutsemise ajal tuli talle pähe mõte mingis Rooma suurimas purskkaevus supelda. Seda ta tegigi, täies riietuses. Märg kleit kleepus ta kehale, toonitas selle ahvatlevaid vorme. Jaa, see pidi olema üpris mõjus vaatepilt. Tema õnnetuseks ilmus kusagilt välja piltnik ning loomulikult ei jätnud juhust kasutamata. Järgmisel päeval ilmus ta pilt kõigis lehtedes. Sellest peale jälitasid neetud paparazzid teda lakkamatult ja tegid usulise andumusega lugejaile teatavaks iga Claudia sammu. Kuigi ta säherdusi vempe enam ei visanud, oli tema malne alatiseks rikutud. Mõistagi oli see eba-meeldiv, kuid ta tegi uhkusest näo, et talle on see ükskama ja ajalehtede lõksutamine ei loksuta teda põrmugi.

Claudia naeratas pimestavalt ja vaatas Tylerile otsa.

"Sul tuleb oodata homseni. Ära unusta osta hommikulehti."

"Täna, saan nendetagi hakkama. Sa hakkad viimasel ajal end kordama, kuulake. Kas ei oleks aeg välja mõelda midagi uut, niioelda repertuaari mitmekesistada? Või eksin ma ja endised lõbustused on sind juba ära tüüdanud? Kas seepärast oledki kiindunud autosporti? Nägin, kuidas sa kihutasid meeletu kiirusega, nagu oleks sul kari kuradeid kannul. Otsid uusi teravaid elamusi? Sa juhid autot nii, nagu ei tulekski enam homset."

Seda isegi teadmata tabas Tyler täpselt märki. Naeratus kadus Claudia näolt. Ta pööras pilgu mehe põlgusest põlevatelt silmadelt kõrvale, toetus rinnatisele ja silmitses rahulikku merepinda.

"Homme, homme, homme," sõnas ta elutu häälega. Oli vist selline lauluke... Rodu mõttetult tühje päevi... "Kardad, et ma end vastu kaljusid puruks sõidan? Ära muretse. Saatus on määranud mulle midagi muud," pomises ta, tundes endal mehe terast pilku.

"Sa näid arvavat, et sinuga ei või midagi juhtuda?"

talendas Tyler külmalt. "Oled sa nõiutud?"

"Claudia muigas mõrult.

"Nõiutud? Võibolla ongi nii."

Tõde oli hoopis hullem. Tal tuleb elada veel kaua, et maksta kannatustega oma pattude eest. Sestap ei võigi ta homme surra.

"Ükskord sa juba pääsesid ime läbi hukkumisest," ajas Tyler oma joru. "Järgmine kord võib lõppeda palju hullemaga."

Claudia kahvatus süvenes. Tyler puudutas vana haava, mis vist kunagi kinni ei kasva. Ränga vaevaga varjas ta meeleteiste üleolevuse taha.

"Milleks sa tulid, Tyler?" küsis ta juba kolmandat korda.

Tyler vaatas talle põlgust varjamata otsa.

"Olgu ma neetud, kui ma seda teaksin. Unustaksin meelsasti sinu olemasolu, kui Natalie ei oleks..."

See nimi tabas Claudiat nagu pikselööök. Süda peatus hetkeks. Ta tõmbus külmaks ja pööras Tyleri poole lubivalge näo.

"Kes?" sosistas ta vaevukuuldavalt, uskumata oma kõrvu.

"Ole sa neetud!" karjus Tyler äkilises vihkamishoos. "Kas sa tõesti kõik nii kiiresti unustad? Natalie! Proovi meelde tuletada, kes see on! Tuleta meelde oma tüdri!"

Claudia vaarus. Valuhoo läbistas teda üleni. Maailm nagu pudenes miljoniteks kildudeks. Nägu moonduks raevust.

"Kuidas sa julged?! Lurjus! Sa ju..."

Ta ei öelnud lõpuni. Järgnes surutud oie. Claudia pöördus järsult ja tormas trepist üles. Kiirustamise tõttu oli tal raske hingata. Kramp kiskus kõri kokku ja süda ähvardas rinnust välja karata. Teda lammatasid pisarad, trepiastmed hõljusid silmade ees. Claudia komistas ja kukkus, ajas end kuidagiviisi jalule ning jooksis mööda pikka treppi edasi. Ta soovis ainult üht pugeada peitu, varjuda, mitte midagi näha ega kuulda.

Nuuksed, mis teda vapustasid, summutasid talle järele tormanud Tyleri sammud. Kui Claudia oli juba

rõdule jõudnud, haaras kaks kätt tal selja tagant käsivartest kinni. Tema nõrgad vabanemiskatsed jäid asjatuks. Tyler oli ebatavaliselt tugev. Lõpuks andis ta alla. Ta rind vappus nuukseist, silmad olid kõrvetavate pisarate tagasihoidmiseks pilukil.

Selja tagant kostis ta piinaja hää:

"Aina põgened, Claudia? Kogu elu?"

"Ma vihkan sind!" karjus naine. Ta huuled võbisesid.

"Noh, siis on see tunne vastastikune, kullake. Ometi tulid rääkima Natalieist ja sellest ma ei tagane," ütles mees iga sõna rõhutades.

Claudia võpatas. Mida see mees ometi teeb? Ta ju tapab!

"Natalie on surnud!" karjus ta. "Surnud..." kordas naine ja ta hää valus sosinaks.

"Ma ei kahtle, et sa eelistad nii viisi mõelda. Väga mugav seisukoht," nähvas Tyler põlglikult.

"Mida... mida sa sellega õelda tahad?"

"Mida sinu arvates õelda tahan?" ilkus mees ja laskis ta vabaks.

Claudia pöördus ümber.

"Kurat sind võtku, jäta juba minu mõnitamine järele! Kust sa sellise julmuse võtad? Varem ei olnud sa selline. Natalie on surnud. Mina ometi tean. Ma ju sõitsin ta surnuks..."

Tyler tardus paigale. Nähes üle naise kahvatu näo voolavaid pisaraid vidutas ta silmi.

"Mitte midagi sellist. Natalie on elus."

Claudial jäi hing kinni. Laubale tekkis külm higi, silmade ees tantsisid mustad täpid. Ta pomises midagi arusaamatut, lõi vankuma ja varises põhjatusse kuristikku.

Teadvus taastus aeglaselt. Ta oigas, kui rabeles olematuse pimedusest tegelikkusse, ja püüdis meenutada, kus ta on ja mis temaga juhtus.

Keegi kloppis teda kergelt põsele ja ta oigas taas. Samal hetkel kergitas keegi ta pead ja surus huultele külma klaasi. Tuttav hää laskis juua. Claudia rüüpas kuulekalt ja hakkas kõhima. Konjak kõrvetas kurku ja

peagi sekundi pärast levis kehas reibastav soojus.

Mees avas silmad ja nägi Tyleri kukalt. Mees oli pöördunud klaasi lauale asetama. Läbi silmi varjutava uduliniku nägi ta särgikraele langevaid juukseid ja taas veeres temast üle kuumalaine. Veri hakkas kiiremini käima ning pea läks pisut selgemaks. Talle meenus, kuidas ta kunagi neid lokkis salke sasis, ja ta käsi sirutus nagu iseenesest nende poole. Ta ei suutnud endaga midagi teha. Tyler tõmbas teda enda poole nagu võimas magnet.

"Tyler..." sosistas ta ootamatult kähedaks muutunud häälega ja nautis tema käe soojust oma pea all. Tohutu rõõmulaine ujutas ta südame üle ning kehas valgus laiali magus rambus. Tyler on tema juures, ta armastab seda meest ja ihaldab nii, nagu ei ole veel kunagi ühtki meest ihaldanud.

"Mida sa teed, kurat võtaks?" Tyleri järsk hüüatus hävitas võluhetked ja tõi Claudia tegelikkusse tagasi.

Veri paiskus talle näkku ja kadus sealt otsekohe. Tyler hüppas jalule ja eemaldus mõne sammu. Claudia ajas end vaevaga istuma ja püüdis tolmunud taastada. Ta kaotas teadvuse, Tyler kandis ta võorastetuppa ja asetaski diivanile. Miks ta minestas? Seepärast, et Tyleri sõnad teda vapustasid. Mees ütles talle midagi säherdavat, mida ta ei suutnud taluda... Kui ta teadvusele tuli, hõivasid teda sulnid mälestused ja ta unustas viivuks karmi reaalsuse. Unustas, et...

"Natalie! Natalie on elus?" suutis ta öelda. Ta kartis, et see kõik on talle viirastanud ning nüüd vastab mees talle eitavalt, loobub oma sõnadest.

Tyler seisis kamina ees ja vaatas teda ainiti. Tema huuled olid pigistunud kitsaks triibuks.

"Jah," kinnitas ta. "Ta on elus."

Claudia kattis näo kätega ja ta silmist tulvas pisaraid. Tema kuus aastat tagasi surnud hing hakkas elustuma ja see oli väga valus. Natalie, tema tore, jumaldatud sõbruke, on elus! Claudia ei julgenud seda imetabast uudist uskuda. Ent Tyler ei hakkaks teda petma, ta ei muidagi üldse valetada. Ta on aus isegi siis, kui teda vihkab.

Teda kõrvetas ootamatu mõte. Tähendab, Gordon, tema endine mees, pettis teda! Kui ta tuli haigla-palatisse ja ütles pisarsilmil, et Natalie on tema suul autoõnnetuses surma saanud, ta valetas! Pärast seda tahtnuks Claudia samuti surra, minna järele tütrele, keda ta armastas üle kõige. Sellega oligi Gordon arvestanud. Mees võttis talt tütre ning mõistis ta kuueks aastaks leina ja meeleheitse.

Kuidas Gordon võis nii teha? Uskumatul Ometi mõistis Claudia, et selline on ta iseloom. Ta tundis Gordonit liiga hästi. Ta ei võtnud talt Natalied seepärast, et ta tüdrukut armastas, vaid selleks, et teda mitte ema juurde jätta. Kas seda on võimalik unustada? Ei, mitte kunagi!

Claudia tõstis silmad ja taipas äkitselt, et siin on midagi valesti.

"Miks Gordon ümber mõtles?" küsis ta ja vaatas Tylerile kahtlustavalt otsa.

"Gordon?" imestas Tyler.

Claudis laskis jalad põrandale ja ajas end ettevaatlikult jalule. Õnneks jäi maailm paigale. Aju töötas kiiruga.

"Peab ju olema mingi põhjus! Kuus aastat tagas ütles ta mulle, et Natalie on hukkunud, nüüd aga saadab äkki sind mulle ütleva, et ta on elus. Milleks? Tahab mind piinata? Nagu öeldakse, nuga haavas keerata! Ma tean, et ta on sadist, aga et sellisel määral..."

"Gordon ei saatnud mind ja ei saanudki seda teha. Ta hukkus pool aastat tagasi lennuõnnetuses."

"Pool aastat?!" See uudis pani pea pöörutama.

"Sul ei maksaks säherdust jahmatust teeselda. Ma kirjutasin sulle ta surmast."

Nüüd taipas Claudis, miks nii juhtus. Tema laua vedeles hulk kirju, mida ta polnud võtnud vaevaks lugeda. Mitu kuud ei viibinud ta Itaalias ja kui naasis, ei suutnud sundida end postisaadetisi läbi vaatama.

"Ma ei ole su kirja lugenud. Olin pikka aega välis reisidel. Kiri on arvatavasti minu laual... Räägi mulle Nataliest. Kus ta on?"

Natalie elab minu juures," sõnas Tyler rahulikult. Gordon määras mind tema hooldajaks."

Järelikult andis Gordon ka pärast surma talle veel ühe purustava hoobi. Selline alatus vapustas Claudiat. Ta silmad löid vihaselt helkima.

"Sind? Aga Natalie on minu tütar! Mina olen ta ema! Mul on kõik õigused! Ta oleks pidanud lapse minule andma!" hüüdis ta hingeldades.

Tyleri huultel mängles irooniline muie.

"Kas sulle ei näi, et oled oma pahandamisega vähemalt pool aastat hiljaks jäänud? Kui sa Natalie pärast nii väga muretsed, pidanuksid taotlema hooldajaõigust kohe pärast lahutust. Aga sa ju ei teinud seda, nagu me mõlemad väga hästi teame. Sind huvitas üksnes raha. Kõik muu unustasid sa hõlpsasti. Ei mõelnud kordagi oma tütrele. Mis ema see on, kes oma lapse hülgab?"

Claudia süda oli valust lõhkemas. Gordonist lahutades oli ta mõelnud ainult sellele, kuidas temast kiiremini alaliseks lahti saada. Ta palus advokaate, et need ei esitaks mehe vastu mingeid nõudmisi ja maksaksid talle välja seadustes ette nähtud rahasumma. Mis puutus Natalieesse...

"Ma ei hüljanud teda. Kuidas ma sain nõuda hooldajaõigust, kui olin kindel, et Nataliet ei ole enam elavate hulgas? Ma ju ütlesin, et Gordon rääkis tema surmast. Sa pead mind uskuma!"

Tyleri nägu karmines.

"Jah? Miks ma peaksin uskuma naist, kes mind ükskord juba pettis, varjas, et ta on abielus? Naist, kes murdis oma tugu pärast Jumala ja inimeste ees antud abielutruuduse tõotust? Kas ma esitasin fakte õigesti, Claudia? Ükskõik mida sa oma õigustuseks ka välja ei mõtleks, mind see ei veena. Sa valetasid mulle ja ma ei usu sind enam kunagi, sest tean väga hästi, mida sa endast kujutad. Ma näen sind läbi!"

Solvavad sõnad tabasid naist nagu piitsahoobid. Claudia pöördus ja kattis näo kätega. Jah, mees ei usu teda, sest et on kord tõesti juba petnud. Tookord ei

tahtnud ta kuulda mingeid seletusi. Nii läheb ka seekord. Oma tegudega kuus aastat tagasi hävitas ta igasuguse võimaluse vastastikuseks mõistmiseks, tegi parandamatu vea ja kaotas alatiseks Tyleri usalduse. Seda ei andesta see mees ilalgi.

Claudia oli juba ammu sellega leppinud. Kasutu oleks paluda andestust. Kui ta peaks kunagi küsima, siis räägib kõik ära, kui ei, siis vaikib. Ometi ei saa Tyler keelata teda Natalie pärast võitlemast. Niigi on tervelt kuus aastat kaotsi läinud! Nüüd ei peata teda keegi!

Täis taasomandatud otsusekindlust pöördus ta Tyleri poole.

"Ma tahan teda näha," sõnas ta kindlalt. "Ma tahan oma tüdart näha. Otsekohe!"

"See ei ole niisama lihtne."

Claudia sõrmed tõmbusid rusikasse.

"Mis - kas sa ei luba mind temaga kohtuda?" Proovigu ainult! Seadus on tema poolel.

"Seda ma ei oelnud. Kordan - see ei ole lihtne. Natalie jäi Inglismaale."

"Inglismaale?" imestas Claudia. Teda tabas ebameeldiv aimus. "Sinu naise juurde?"

Tyler muigas.

"Olgu sulle teadmiseks, et ma ei ole abielus, Claudia. Natalie on haiglas."

"Haiglas?!" Claudia vajus toolile. "Püha taevas, mis temaga on?" Kas ta tõesti kaotab tütre just nüüd, kui on ta leidnud? Tyler vaatab teda külma, uuriva pilguga, seab kahtluse alla iga tema reageeringu. Issand, kelleks see mees teda peab?! Olgu, ta juba teab, mis Tyler arvab. Praegu ei ole see oluline. Kõige tähtsam on Natalie. Ta elu on saanud uue mõtte ja ei luba kedagi oma õnne häirida. Mis mõtet on Tyleriga vaielda? Tuleb tegutseda.

"Räägi mulle kõik ära!" nõudis ta järsult, püüdes end ohjes hoida.

Tyleri karm ilme mahenes pisut. Nähtavasti oli tal sellest raske rääkida. Claudia südames läks soojemaks. Näib, et Tyler armastab tüdrukut väga.

Natalie on südamerike. Arstid kartsid isegi, et ta jääda kogu eluks invaliidiks, kuid nüüdseks on ta leidnud uued ravimeetodid ja talle tuleb teha lõikus, et ta taas jalule saaks. Operatsioon ei ole iseenesest eriti keeruline, kuid sellistel puhkudel on alati teatud riskivõimalus. Natalie saab sellest aru, kuid on valmis kõigeks. Ta tahab terveks saada."

Claudia surus peo suule, et lämmatada rinnust tungivat karjet. Ta võbises üleni.

"Millal on lõikus?"

Ule Tyleri näo libises vari.

"Homme."

Claudia sulges silmad.

"Nii ruttu...?" Aga mis siis, kui lõikus ei õnnestu? Ahki ei näegi ta enam oma tüdart! Miks Tyler varem ei tulnud? Miks ta nii kaua viivitas?

Mees nagu luges ta mõtteid.

"Ma ei kavatsenud üldse siia tulla, sest mul ei olnud sinu suhtes mingeid pettekujutusi. Aga... olgu sellega kuidas tahes, Natalie on ikkagi sinu tütar ja sul on õigus teada, mis temaga on. Tee nii, nagu tahad."

Võimased sõnad olid öeldud nii, nagu teadnuks mees juba ette, mida ta teeb.

Claudia süda kiskus valust kokku. Tyler põlgab teda, see on ilmselge. Naine vangutas kibedalt pead.

"Tähendab siis, et võlgnen au eest sind näha tänu sinu õiglusetundele? Järelikult ei olnud sul kerge endast jagu saada. Sa ei taha suhelda minutaolistega, et end mitte määrada. Oleksid võinud helistada. Hoopis lihtsam ja steriilsem."

"Selliseid asju telefonitsi ei arutata. Ma eelistasin sinu tulla, kuigi see tähendas, et pean taas sinuga kohtuma, Claudia. Nüüd aga on mul aeg minna." Ta heitis pilgu oma kuld kellale, massiivsele "Rollexile". Minu lennuk lahkub kolme tunni pärast. Ma ei taha hilineda. Lubasin Nataliele, et lähen teda õhtul külastama."

Claudia hüppas püsti.

"Tulen sinuga kaasa." Tal ei olnud tarvis pikalt järele

mõelda. Nüüdsest oli ta koht tütre kõrval.

"Sul ei tarvitse niiviisi pingutada. Seda ei oota sinult keegi."

Claudia neelas järjekordse solvangu alla.

"Olgugi nii. Arva, mida tahad, Tyler, kuid ta on ikkagi minu tütar. Meid lahutati nii kauaks, kuid nüüdsest on mulle kallis iga minut, mille ma saan temaga koos veeta. Kui sa mind kaasa ei võta, siis lähen üksinda. Ma tahan Natalie juures olla ja mitte keegi ei saa mind takistada," lõpetas ta kindlalt.

Tyleri silmis vilksatas kummaline ilme.

"Oled sa kindel, et tahad just seda? Pea silmas, kui tuled minuga koos, ei lase ma sind viimasel hetkel jalga lasta."

On see holatus? Kas Tyler varjab tema eest midagi? Claudial hakkas hirm, kuid kõhklemiseks ei olnud aega.

"Ma sõldan," kordas ta visalt.

Tyler vaikis pisut ja noogutas aeglaselt pead.

"Hea küll. Siis pane asjad kokku. Ma tellin veel ühe pileti. Veerand tunni pärast hakkab sõitma. Kui selleks ajaks valmis ei ole, süüdistan iseennast. Ootamine ei hakka."

See ähvardus naist ei heidutanud.

"Ma jõuan!" lubas ta ja jooksis võorastetoast välja. Trepist üles minnes hõikas ta Serafinat. Milline õnn! Varsti näeb ta Natalied. Pole tähtis, mida Tyler või keegi teine temast arvab. Ta läheb tütre juurde, ja see on peamine. Kõigel muul ei ole mingit tähtsust.

Kui volmas reaktiivlennuk kõrgust võttis, ohkas Claudia kergendatult ja nõjatus istme seljatoele. Nüüd ta tule üksnes oodata.

Viimased kaks tundi olid olnud rasked. Seni, kuni talinud asju kokku pakkis, käis Claudia duši all, pesis jalga valged puuvillpüksid ja selga punase rüühi ning jõudis jätta tädile sõnumi. Pikkadeks ootusteks ei piisanud aega, kuid ta lubas päralepõudmisel esimesel võimalusel helistada.

Tyler muigas irooniliselt, kui naine enne kokku-panemist aega võorastetuppa ilmus. Claudia otsustas ta tõukeld eirata, väljus sõnagi lausumata ja istus mehe kõrvale autosse. Tyler suunas sõiduki autoteele ja kiitust maksimaalkiirusel lähima lennuvälja poole.

Nüüd tuli neil veeta külg külje kõrval mitu tundi. Tyler istus ja sirutas jalad ette. Nad sõitsid esimeses klassis ja reisijate kasutuses olid kõik mugavused.

Seni, kuni nad sooritasid vajalikud formaalsused, oli mees üpris viisakas, kuid Claudiale näis, et see on õnnistatud üksnes soovist nende sekeldustega kiiremini minna poole saada.

Claudial ei olnud tema suhtes mingeid illusioone, kuid ta mäletas, kui armastusväärne ja hoolitsev oli ta nende tutvuse algul. Ent niipea, kui Tyler tõe teada andis, muutus kõik.

"Proovi uinuda," torises ta.

Naine võpatas ootamatusest ja raputas pead.

"Et tule välja."

Tyler kehtas ükskõiksest õlgu ja sulges silmad.

Nagu soovid. Mina tukun küll pisut. Möödunud öö ei ole lennukis peaaegu magamata."

luba mõne sekundi pärast magas ta raskelt.

Claudia uuris ahnelt ta nägu ja täheldas, et see on sündinud hallika varjundi, ilmselt väsimusest ja stressist. Oli näha, et ta mureseb Natalie pärast sama

palju, kui tema, kuigi püüab seda mitte välja näidata. Võibolla rohkemgi, sest tüdruk elab ju tema juures ja ta on ilmselt lapsesse väga kindunud. Claudia kaastas Tylerit kogu hingest. Ta kurku kerkis klomp ja silmad niiskused. Kui palju rõõmuhetki on temast mööda jooksnud! Kuidas Gordon ometi võis nii viisi teha?

Vastus oli selge – üsna kergel käel. Neimahimu oli Gordonil veres.

Tyler liigutas end unes, püüdis alateadlikult leida mugavamat asendit ja ta pea langes Claudia õlale. Naine võpatas. Esimene üit oli see kõrvale lükata, kuid ta ei teinud seda. Vaadates ülalt alla mehe sassis must juukseid ning tuuldunud põski varjutavaid pikki ripsi, meeldi, hammustas ta valusalt huulde. Kui kaua aega on möödunud nende sellisest lähedusest! Tylerist õhku kõlnivee kirbet lõhna ja mehe naha tuttavat hõngu.

Claudia süda tardus. Tuleb ta otsekohe äratada sellele meelelusele lõpp teha. Kui mees ärkab ja taipab, et on kogemata pea ta õlale pannud, vihastab ta kole dasti. Aga ta on väga väsinud... Kahju äratada. Juukse salk langes Tyleri laubale ja Claudia tahtnuks seda kohendada, isegi sõrmeotsad hakkasid sügelema. Kiisatuse vältimiseks surus ta käed rusikasse. Oleks tobedus anduda viljatutele unistustele, hellitada asja tuid lootusi. Claudia pöördus ja vaatas tühja pilguga aknast välja, püüdes mitte märgata, kuidas Tyler juuresolek teda erutab. Ta kuulub alatiseks sellele mehele, kuid seda ei saa öelda Tyleri kohta. Neid lahutada liiga palju. Rohkem, kui ta oli arvanud.

Mälestustevoog tulvas taas temast üle. Vastu tema tahtmist. Alateadvus nagu tõukas välja minevikupilt, mis hakkasid kireva kaleidoskoobina tema ees tiirlema nagu ekraanil ning tal ei piisanud jõudu selle tumma filmi peatamiseks.

Pilku tagasi heltes pidi Claudia endale tunnistama, et oli kaheksateiskümnesena uskumatult naiivne ja teoreetiliselt rohkelt rumalus, kuid ta suurim viga oli abiellumine Gordon Petersoniga. Mõistagi arvas ta tookord teist, oli kindel, et meheleminek annab talle kauaoodatu

... Olles jaetud ilma armastusest ja tähelepanu. Tõenäoliselt ta lapsena teravat puudust tundis, kahmas end tihedalt järele, kuid selle purustas tegelikkus. Paraku juhtus see liiga hilja ja tagasiteed ei olnud. Karm puritaanlik kasvatus määras ette talase saatuse ja viis seadusepärast katastroofini. Claudia peaaegu ei mäletanudki oma vanemaid. Jõulunud surid noorelt, hukkusid lennuõnnetuses, mis tõotas ka tema lelletütre isa-ema. Orbunud tüdrukud olid elatanud Ameerika onude hooldamisele. Claudia teadmis ainult Ameerikas elavaid isapoolseid sugulasi. Tema Itaalia-suguvõsa ütles tütrest lahti, kui see abiellus Mathew Websteriga – seda abiellu nad heaks ei kiitnud. Websteri perekond oli üpris rikas ja kuigi Mathew oli noorem poeg, sai tollal neljasest Claudiast ootamatult hupaka varanduse pärija. Ta asus elama suurde erakonnas New Yorgi kesklinnas.

Tõsi küll, nii eramu kui lõviosa rahast kuulus Mathewile ja tema abikaasale, kuid mõlemad õed said tuntuks Mathewi pärijatena. Nende hooldajad jagasid rahanälgijate hästi, kuid laste kasvatamisest ei taibanud nad midagi. Nad teadsid ainult üht – nende vennatütred peavad omal ajal omandama ühiskonnas väärrika koha ja neil tuleb selleks ette valmistada. Algul palgati neile koduõpetajad, aga kui tüdrukud suuremaks said, palgati nad elitaarsesse erakooli. Sealne läppunud õhkkond rüüstas iga last, kuid noorele mässumeelsele temperamentile Claudiaga oli see täiesti talumatu. Tasane ja kuulekas Amelia kohanes uues keskkonnas üpris kiiresti, kuid Claudia kippus selles upsakas ja suletud maailmakeses lausa lämbuma. Onud valisid ise neile raamatuid, kirjutasid ette, milliseid raamatuid nad peavad lugema ja milliseid filme vaatama. Neid valmisid ette kergeks ja muretuks eluks. Nad pidid alati olema nendeks, kes olid – maineka perekonna rikasteks tütarlapseks.

Vaatamata sellele, et onud olid tema vastu lahked, omal moel isegi armastasid teda, pidas Claudia neid lihtsateks dinosaurusteks. Neile ei mahtunud kuidagi

pähe, et nende vennatütar tahab midagi saavutada, ühiskonnale kasulik olla, ning jäid sestap kõigile ta palvetele kurdiks. Ükskord palus ta anda endale nende perekonnaäris mingit tööd, kuid vanakesed üksnes naersid lõbusalt. Keegi ei saanud temast aru, isegi mitte Amelia. Websterid ei tundud mõistet "töötav naine". Seda, et Claudia oli pärinud isalt praktilisuse ja terase mõistuse, ei võetud arvesse. Kõik ta plaanid lükati tagasi. See vihastas teda ja viis meeleheittele.

Kord ühe nädalalõpu ajal Rhode Islandil tutvus Claudia Gordon Petersoniga. Ilusa suhtlemisalt inglase tähelepanuavaldused meelitasid teda ning inimliku soojuse järele janunev Claudia klindus temasse kogu noorusetormakusega. Hiljem talpas ta, et see, mida ta pidas armastuseks, oli pelgalt kõrvetav vajadus armastada ja olla armastatud. Kui ta rääkis hooldajatele, et läheb mehele, jahmusid need, nimetasid Gordonit avantüristiks ja kaasavarakütiks, kuid Claudia ei tahtnud midagi kuulda. Ta vajab Gordonit nagu õhku. Keegi ei saanud teda takistada, sest selleks ajaks oli ta saanud juba kaheksateistkümneseks.

Lõpuks andsid onud siiski järele, kuid rakendasid mõningaid ettevaatusabinõusid – lasksid koostada abielulepingu. Kuna Claudia oli kasvanud perekonnas, kus kõige juriidilist külge oluliseks peeti, ei näinud ta selles midagi erilist – teda üksnes rõõmustas, et ongi andsid abielumiseks nõusoleku –, kuid Gordon läks marru ja heitis Claudiale ette, et selle sugulased teda ei usalda. See hetk oleks pidanud teda valvsaks muutma, aga kus sa seda! Ta hakkas peitule väitma, et see ekslik seletas, et tegemist on pelgalt formaalsusega, ning ohkas kergendatult, kui Gordon asendas viha armulikkusega ja kirjutas lepingule alla.

Pulmapidu oli vägev. Pulmaliste arv ulatus sadadesse. See oli unustamatu päev. Claudia säras rõõmust ja õnnest. Täis kõige roosavärvilisemaid lootusi läks ta koos Gordoniga Seiselli saartele mesinädalaid veetma. Sealne õhkkond oli kõige romantilisem, mis üldse olla võib, kuid paraku lõppes idüll kiiresti. Esimene abielu

ei kehtinud kaugeltki Claudia silmad.

Algsel heitisid nad kaua teineteist. Kõik läks nii, nagu ta oli oodanud. Gordon suudlused lödvestasid teda ja närvipinget ja piinlikkust oma kogematusel. Ta mõeldi, et kui Gordon ta äkitselt selili keeras ja toorelt teda lükkas, Claudia ehmus. Ta oli valmis tundma teatud ebamugavuseks, kuid ei olnud oodanud, et ta loikavat, kogu keha läbistavat valu. Meeldi talle, kuidas kadus paugupealt. Claudia püüdis meest peatada, palus teda pisut oodata, mitte talle haiget teha, kuid Gordon ei osutanud ta arglikele palvetele mingit tähelepanu. Ta tahtis ainult üht – oma iha rahuldada. Claudia kargas liikumatult ta all ja hammustas huuli, et mitte karjuma hakata. Lõpuks oli piin läbi. Kui mees tõusis tema pealt ära veeretas, pomises "Vapustav!" ja ta kolme tundi puhkes Claudia solvangust ning teinud sellest nutma.

Kui ta püüdis ta mehe tundetust õigustada, ütles ta, et mees ei tahtnud talle meelega sellist valu teha, kuid "mesinädalate" lõpul lakkas teesklemast. Ta tundis, et ta oli läbi, mille läbi ta oli meest vaadanud, purunenud kildudeks. Ta ei olnud armastanud reaalselt Gordonit, vaid mingit väljamõeldud ideaali. Tõeline Gordon osutus egoistlikuks kõiges, kaasa arvatud armastuses. Ta hoolitses ainult oma naudingust ja ei arvanud naise täiesti. Kui ta julges mehele öelda, et ta teeb talle haiget, läks Gordon marru. "Seni ei ole keegi kurtnud!" karjus ta. "Sa oled ise süüdi, sest sa ei tühjenda. Sinuga magamine on sama, mis jää-kehtemine!"

Tundud mehe vastu surid lõplikult. Claudia nagu oleks pikast unest ja vaatas nüüd Gordonit külma, loote pilguga. Teda hakkas valdama kahtlus – kuidas ta temasse üldse suhtub? Kas ta armastab teda? Ta ei tahtnud näha ilmaski meelest see õõ, kui Gordon oli endale lubanud saanud ja jätnud nagu tavaliselt naise rahuldamata, nimetas teda frigidiseks lülvaks. Claudia ei tahtnud seda enam taluda ja küsis otsesõnu, miks ta teda temaga abielus.

Vastus vapustas teda hingepõhjana.

"Seepärast, et sa oled Claudia Webster, kullake, sa oled kõndiv self täis raha, mis kuulub nüüd mulle. Jah, sa oled ilus, kuid see on lihtsalt mittekohustuslik, kuigi meeldib lisand. Ausalt öeldes abiellunuksin sinuga isegi siis, kui oleksid kole nagu surmapatt. Kui see oleks nii, siis erutaks mind juba üksnes mõte sinu rikkusele. Raha on parim nõiavõlu." Ta naeris rahulolevalt. "Oma see sulle selge? Noh, aitab juttudest, Claudia. Tule minu juurde ja püüa tõestada, et oled naine."

See avameelne solvas Claudiat sügavalt. Seda mees taotleski. Magamistoa pimeduses lebedes ja pisaraid neelates tundis naine, kuidas temas tõstati pead vastupanuvaim. Kuigi ta vihkas Gordonit kõigest hingest, ei saanud miski maailmas sundida koju põgenema ja oma viga tunnistama. Websterid ei lasknud kedagi end alandada ja üldiseks naerualuseks teha. Temas hakkas rääkima pärlilik uhkus, millest tal seni ajani almuigi ei olnud. Jah, ta oli teinud ränga vea, kuid ei soovinud haletsemist, leebeid naeratusi ega mõistvaid pilke. Ükskõik, mida, kuid ainult mitte seda! Isegi abielu Gordoniga näis olevat kahest pahest väiksem.

Kui mesinädalad lõppesid ja nad Inglismaale naasisid, tundis Claudia tohutut kergendust ning leidis peagi oma üllatuseks, et on peaaegu õnnelik. Gordon oli päevade kaupa ära ning ta võis tegelda maja ja aiaga, tunda end perenaisena. Kui Gordon oleks veel lisaks ta rahule jättnud, võinuks eluga täiesti leppida. Paraku aga mehe kirev tema vastu ei vähenenud, vaatamata ta ükskõiksusele ja passiivsusele. Abikaasakohustuste täitmine muutus talle raskeks koormiseks ja see alandas ta väärikust.

Claudia teadis, et ühel päeval hakkab Gordon kindlasti rääkima rahast. Ükskord tuligi ta koju suurejoonelistel plaanidega – osta ära lähedased maad ja ehitada sinna elitaarklubi. Claudia küsis ettevaatlikult, kui palju raha selleks vaja läheb. Nimetatud summa lõi ta pahviks.

"Sellist raha mul ei ole," sonas ta lihtsalt.

"Tõelikult naeris õelalt.

"Ära teeskle, kallid. Teie, Websterid, olete miljonärid. Sa teavad kõik."

Claudia võibises vastikusest.

"Minu kohta see ei käi. Mul on kõigest mõni tuhat, mis ei oleks võinud kasutada alles siis, kui olen saanud kaheksa miljoni üheseks."

Gordonil ilus nägu kõverdus tigidusest.

"Lahad mulle hambasse puhuda? Kogusin andmeid, et sa oled oma nõost vanem. Järelikult on sa..."

"Minu..."

Claudia raputas pead

"...ja and peteti. Jah, ma olen Ameliast vanem, kuid sa oled olnud perekonna noorim poeg. Sa abiellusid vale naisega, mis kuulutas Claudia kahjurõõmu varjamata. Lõpuks ei ole sinul enam võimad maksta alaliste solvangute eest. Meeldub, lihtsalt palsam hingele!"

"Alates päevast peale nende suhted muutusid. Gordon hakkas teda vihkama ja talle petetud lootuste eest ei tahtnud maksta. Kõigepealt kadus ta hulgaks ajaks, siis hakkas ta naasmist hakkas teda petma igaühaga, kes ette pakkus. Kui Claudia talle ükskord truudusetust ette pakkus, muutus ta mehe nägu mürgine mure."

"Kui mu käitumine sulle ei meeldi, miks sa siis ei lahkud? Aga ei, sa oled liiga sõltuv sellest, kallid, et minna tagasi, saba jalgade vahel, ja naasta." Vaene Claudia, mitte keegi ei armasta sind!

"Minu oli naise kannatustekarikas pilgeni. Selle asemel, et taanduda ja haavu lakkuda, hakkas ta mäsama. Miks ta peab elama koos mehega, keda vihkab? Ta ei soolva teda lakkamatult nii sõnade kui tegudega. Voltsuhkusest ajendatuna oli ta mehele truiks olnud, kuid muutunud nõrkust, lasknud ennast karistada ja mõnutada, aga nüüd aitab. Ta lahutab Gordonist ja elab uut elu."

"Kui õhtlik on talitada uisapälsa. Tuleb kõik hästi läbi mõelda. Gordon hakkab kindlasti talle tõkkeid panna. Lahutuseks tuleb hoolikalt valmistuda, kuid mõnigi ühe katuse all viibides on see võimatu."

Claudia ütles mehele, et tahab minna kusagile puhkama, ja see ei hakanud millegipärast vastu vaidlema. Naine taipas, et küllap seletub tema järeleandlikkus uue armukese leidmisega.

Claudia sõitis Itaaliasse. Mitu aastat tagasi, kui ta emast järele jäänud pabereid soris, leidis ta neist tema sugulaste nimed ning astus ühendusse ta õega. Tädi Lucia võttis õetütre rõõmuga vastu, märkas aga mõis tagi, et sellel ei ole laulatussõrmust. Claudia oli võtnud selle ära juba enne, kui lennuk Londoni Hithrow lennuväljalt õhku tõusis. Lucia ei esitanud liigseid küsimusi, aga kui Claudia ise avameelset kõnelust alustas, kuulas teda tähelepanelikult.

Võimalus end lähedasele inimesele avada võttis Claudia hingelt raske taaga. Nüüd ei olnud tal enam kahtlust. Lahutus on ainuvõimalik lahendus, ainumõistlik väljapääs kujunenud olukorrast. Tegelikult ei juba jättis Inglismaalt lahkudes mehe maha. Nüüd naasib ainult selleks, et asjad kokku pakkida, ja lahkuks siis alati seks.

Kui Claudia oli pisut rahunenud, võttis ta nõuk teha lähemat tutvust Itaalia huviväärsustega. Siis tutvuski ta Tyleriga. Sel mälestusväärsel päeval vaatas vanaaegse templi varemeid ning Tyler pörkas juhtumitelega kokku, pidi ta äärepealt jalust maha löönud Hiljem meenutas Claudia sageli, kui uskumatult see kõik välja kukkus. Tyler haaras temast kinni ning ta näis äkitselt, et päike hakkas kirkamalt särama, linnu kõlavamalt laulma ning lilled lõhnama nii, et pani po pööritama. Tyleri silmist nägi ta, et mees tunne sedasama.

See esimene kohtumine ei lõppenud millegagi. Äpardunud abielust muserdatud Claudia kartis, et ta ole valmis tõsisteks suheteks meestega. Gordoni lahkumisest oli möödunud liiga vähe aega. Oma puutus ta järgmistel päevadel Tyleriga sageli kokku, seda kõige ootamatutes paikades. Nad tervitasid teineteist viisakalt ja lahkusid sõnagi lausumata erinevates suundades, ent Claudia rõõmustas nende

kohtumiste üle.

Ühekord jäid nad mõneks minutiks peatuma ja rääkisid üksteisega. Tyler kutsus teda kohvile. Nad naeratasid teineteisele ja maailm lõi särama uutes värvides. Nad veetsid koos terve päeva, leppisid kokku, et kohviti järgmisel päeval, ja läksid lahku alles hilisõhtul. Tyler taaskis talle, et on ühe suure firma rahandus-juhataja ja tulnud siia pikemale puhkusele. Claudia ütles, et tema on samuti puhkusel. Nii on lihtsam, arvas ta. Nad jätkusid jututeemasid. Vastastikune äratundmine lahendas neid veelgi enam ning nädala lõpuks tundis Claudia tunne, et on olnud Tyleriga tuttav kogu aeg. Veel taipas ta, et on temasse tõeliselt armunud ja mees jagab ta tundeid.

Äratundmine kiindumus aina süvenes ja pärast mõned suudlused puhkes neis kireleek, kuid vaikival viisil ei hakanud nad sündmusi kiirendama. Üksteisele oli mingi paratamatus. Kunagi saavad nad lahku armukesteks, ja see on imetore, ent esialgu on olnud õndsushehk veel saabunud. Võis üksnes arvata, kuidas nad veedetud hetki.

Üheks tunnistati Tyler Claudiale, et armastab teda. See ei olnud samaga. Neid ümbritses armastuse kuldne

Ühekord korraldasid nad lahe kaldal pikniku. Mitte et nad ei armustanud häda lähenemist. Claudia ei osanud arvata, et tema maailm variseb otsekohe kokku ja ta jääb lahkumajake.

Enne kui asetaski Claudia pea mingit pildiajakirja, tundis Tyleri õlale ja tundis äkitselt, kuidas mees ta pingule tõmbus. Ta lappas mõne lehekülje tagasi ja nägi pildi, millel hallipäine meeldiva näoga mees oli pöördunud hämmastavalt kaunile, pisut enam kui viieaastasele naisele kae ümber õlgade. Naise hoolikalt hooldatud juustes oli oimudel kergelt hõbedat. Mees näis olevat tema kaaslasest kümme aastat vanem. Pildi all kolis: "Kas Nancy veab kolmandal korral? Ta on nii ilus, mida me talle kogu südamest soovime." "Kas sa ei ole!" lipsas Tyleril suust.

Claudia võpatas, vaatas mehele otsa ja nägi ta silma külma helki.

"Kes see on?"

"Kes see mees on, seda ma ei tea, aga daam on minu armastuseküllane mammake."

Jahmunud Claudia ei leidnud, mida öelda, kuid Tyler ei olnud veel lõpetanud.

"Temataolised naised ei vääri midagi peale põlguse."

"Mida ta siis tegi?" sõandas Claudia küsida. Millegi pärast kiskus õnnetuse eelaimus ta südame kokku.

"Mida tegi? Rikkus kõiki töotusi ja lubadusi, mis kergesti ta ilusatele huultele lendasid. Hülgas mind kui ma ei olnud veel kümnene. Töötas, et ei lahku minust kunagi, kuid ometi laks ja enam tagasi ei tulnud," urises Tyler ja tõusis.

Ühe hetkega muutus mees tundmatuseni. Ka Claudia tõusis.

"Aga miks ta nii tegi? Pidi ju olema mingi põhjus."

Tyler pigistas hambad kokku.

"Seepärast, et ta on loomult reetur. Töötused on tal tühi kõma. Ma vihkan teda ja kõiki temataolisi."

Veri Claudia soontes tardus. Ta tõmbas karkendavalt hinge ja lausus hoolikalt sõnu valides:

"Sa tahad öelda, et naine peab kõigele vaatamata mehe juurde jääma? On ju mitmesuguseid asjaolusi. Võib ju juhtuda nii, et..."

"Ei või!" sähvas Tyler. "Mina pean töotusi ja vandepühadeks. Abielud sõlmitakse kogu eluks. Naised, kes oma mehi petavad, ei vääri lugupidamist. Ma ei seoka end kunagi abielus naisega, Claudia, sest arvan, et korralik mehenaine ei tohi luua suhteid teiste meestega."

Claudia võbises erutusest, kuid jätkas visalt:

"See on liiga lihtsustatud vaade, Tyler. Elus on kolm palju keerulisem..."

"Minule on kõik lihtne."

Naine püüdis kõigest väest leida ta arutlustes nõrka kohta, et oleks lihtsam öelda seda, mida ta kavatses öelda. Kas tõesti toimub see kõik ilmsi. See sarnaneb rohkem halva unenäoga.

"Kui mina oleksin abielus, Tyler?" küsis ta ahnelt.

"Kuid ütleb mees, et temaga on lugu teisiti, kuid ma ei oska heitis see pilgu ta käele."

"Kui ei ole ju abielusõrmust."

Claudia peitis alateadlikult selja taha käe, mille sõrmel alles hiljuti säranud Gordoni kingitud sõrmus. "Aga ma võisin selle ära võtta," sosistas ta kähedalt.

"Kui puuriv pilk naelutas ta paigale. Näis, et kõik olukorrad on sumnud."

"Mida sa püüad mulle öelda, Claudia?"

"Kuid kaskis teda suu pidada, kuid ta ei suutnud mitte peatuda."

"Kuid peatasin sulle küsimuse, Tyler. Me armastame teineteist... Kui ütleksin, et olen abielus, mis siis?"

"Tõenäoliselt surmavaikuses langesid mehe sõnad ka kaela nagu tinapommid."

"Kui oleks meie vahel kõik lõppenud."

"Kuid lihtsalt?"

"Tõenäoliselt. Võib-olla see ei meeldi sulle, aga ma olen selleks loodud. Olgu, unustame selle neetud hõlgu."

"Kui olen abielus, Tyler."

"Kuid kaotas ootamatusest mõneks hetkeks kõne võime."

"Kui?" Ta kahvatas laipkaameks. "Mida sa ütlesid?"

Claudia säilitas suure vaevaga rahul.

"Kui olen abielus. Kavatsesin seda sulle öelda..."

"Kuid katkestas Tyler teda."

"Kui?" Pärast seda, kui olid mind tolaks teinud? "Kui on vauke valelik!"

Claudia haaras tal varrukast kinni.

"Tyler, luba mind seletada!"

"Kuid raputas ta käe maha. Tema tumenenud silmist väljus arktilist pakast."

"Kui ei taha midagi kuulda. Pane asjad kokku ja laua."

"Kui oli lõpp. Tagasiteel ei lausunud Tyler sõnagi. Ta hakkis naisetädi Lucia villa lähedal autost välja,

pööras ringi ja sõitis minema. Claudia ei suutnud kuidagi uskuda, et kõik lõppes nii kiiresti. Kõige hullem oli see, et Tyler hülgas ta nii, et ei andnud talle isegi võimalust midagi selgitada. Mees ju armastab teda selles ta ei kahelnud.

Tädi Lucia kuulas ta katkendliku jutu ära ja andis mõistlikku nõu:

"Cara, anna talle aega. Las ta rahuneb pisut maha. Helista talle õhtul ja seleta kõik ära."

Claudia rahunes pisut ja tal tärkas lootus, aga kui ta helistas, öeldi talle, et Tyler on lahkunud aadressi jätmata.

Kõik tunded Claudia hingest surid, nagu jõgi jääkaane all. Ta naasis Inglismaale. Vaatamata suhet katkemisele Tyleriga oli ta otsus saavutada lahutus täiendavalt geinunud. Nüüd teadis ta, mis on tõeline armastus, olgugi vastamata.

Ent kõik kujunes teisiti, sest teda võttis vastu hoopis teine Gordon. Häbematus donžuaanist oli saanud õnneliku ja hoolitseva abikaasa. See muudatus tabas Claudia ootamatult. Gordon rääkis, et naise äraolekul oli ta palju mõelnud ja aru saanud, kui kallid see temale olid. Viimasel ajal olid nad lakanud teineteist mõistmaks, kuid nende abielu on võimalik päästa, kui selle niisugusest plingutada.

Claudia kaotas pea ja ei lükanud otsekohe tagasi ettepanekut kõike otsast alustada. Gordon tõlgendas tema kõhklemist nõusolekuna ja hakkas temaga kuni meelima nii, nagu nende tutvuse algul – kutsus teda parimatesse restoranidesse, kinkis talle punaseid roose, mis talle üle kõige meeldisid. Tal läks korda uinutada Claudia valvsus ja kui mees ühel õhtul ta magamistuppi tuli, ei lükanud ta teda tagasi.

Lahutamisotsus lõi mõnevõrra kõikuma ja naine jättis kõik nii, nagu oli. Las arenevad sündmused loomulikult, mulikku raha, eks siis hiljem näe. Nende suhted muutusid paremaks, kui kunagi varem. Peagi avastati Claudia, et on rase. See avastus äratas temas vastandlikke tundeid. Ta oli alati tahtnud last, kuid mitte Go-

ndi. Et ten, kuidas nende suhted oleksid kujunenud, kui oleks tulnud Amelia kirja, mis ta silmad avas.

Kirjas teatas lilletütar, et tal on nüüd parem ja ei ole loolavad, et ta peagi täielikult paraneb. Hommikust loeluges Claudia kirja mehel ette, ja see plahvatas. Ta kirjutas Ameliat vängete sõnadega ja peatas siis naisel loomulike pilgu.

"Oge te kõik neetud!" karjus ta. "Tele, Websterid, kui te ei surra, kui teilt seda oodatakse! Mõelda, et te ei tea tundsini raha lohna!" Ta märkas, et naine ei nende sõnade mõtet aduma, ja naeris öclalt. "Jah, loe, ma teadsin, et ta sureb. Sinu äraolekul ei temalt kirja. Miks ma muidu hakkasin sinu ees lood lihtsema, kullake?"

Need päevast peale muutus ta endiseks Gordon. Kaotanud lootuse saada oma valdusse suur raha, hakkas ta teesklema.

Kaks korda suutis ta mind petta, kuid kolmandat korda enam ei tule, otsustas Claudia. Ent tuli mõelda loomulike. Mis saab temast? Lapse pärast peab mehe juurde jätma. Ta oli tundnud omal nahal, mida tähendab see tules vanemateta. Tema lapsel peab olema tõe- poole perekond.

Teisaks, Claudial sündis tütar. Esimest korda oli õnnelik, Tylerile püüdis ta mitte mõelda. Mis kasu teed on, kui nad enam kunagi ei kohtu.

Ent saatus korraldas teisiti. Kui Natalie oli peaaegu täis, kutsuti Claudia ja Gordon mingile perekon- nalihtusele ja esimene, keda naine nägi, oli Tyler! Kui Gordon neid teineteisele esitles, jõudis ta teematušokist toibuda.

Tyler, vanapoiss, ma arvan, et sa ei ole minu naise loomulikega veel tuttav. Kallis, see on minu nõbu Aafri- ka. Tutvusin temaga hulk aastaid tagasi Oxfordis."

Hiljem ei suutnud Claudia kuidagi meelde tuletada, kuid ta vastas. Meelde oli jäänud üksnes Tyleri siniste silmade külm põlglik helk, kui ta vabandas ja otsekohe hakkas. Varsti jättis ta pererahvaga hüvasti ja sõitis ära

enne kõiki teisi. Claudial tuli kuulata Gordoni öela kommentaare – tema olevat Tyleri minema ehmatanud. Ei tea, millega?

Kohtumine Tyleriga kutsus Claudia hinges esile tunnetetormi. Selgus, et ta ei suuda seda meest vihaselt unustada.

Koju naasis ta täielikus segaduses, ja kui Gordon tahtis teda võtta, ta keeldus. Järgnes õudne reageerimine. Claudia ei olnud kunagi meest nii raevukana näinud. Ta puistas naise üle needustega ja nimetas kõiki jämedamate sõnadega. Claudia vihastas rängalt ja käskis teda oma toast kaduda. See oli andestamatu vigaga. Gordon haaras temast kinni ja paiskas kummi voodisse. Sellele järgnenud alandav stseen oli viimane piisk, mis pani kannatustekarika üle voolama.

Järgmisel päeval võttis Claudia Natalie kaasa, istus autosse ja sõitis minema. Ta ei teadnud isegi, kui lähed. Ta lihtsalt ei suutnud enam hetkekski Gordoni ühise katuse alla jääda.

Ent isegi sellel meeleheitel hetkel pööras saatuse ta selja. Teel tuli ta auto ratas alt ära ning sõiduk lendas vastu puud. Rohkem ei mäletanud Claudia midagi. Pärast avariid viibis ta kaks nädalat reanimatsioonis ja kui ta toibus, nägi ta voodi ees Gordoni, kes teatas talle pisarsilmil, et Natalie on hukkunud. Claudia kaotas teadvuse. Arstid muretsesid ta mõistuse pärast, kuid see jäi alles. Teda hõivas tohutu süütunne. Natalie oli saanud sarma tema süü läbi. Jäänuks ta koju, juhtumaks midagi. Ta tütar elaks!

Pärast haiglast pääsemist ruttas ta tädi Lucia juurde kohe, kui oli pikaks reisiks piisavalt kosunud. Kuuinimesed et Gordon on algatanud lahutuse, ei tundnud ta midagi ja andis advokaatidele korralduse maksta vahelulepingus ette nähtud summa, kuigi selleks kuluviosa ta rahast. Claudiale oli see ükskama.

Saatuse ironia tahtel sai ta mõne päeva pärast teada, et Amelia on surnud ja jätnud tema, Claudia, Websterite hüljelvaranduse ainupärijaks. Ent ka sellel ei olnud mingit tähtsust. Masendatuna süütundest ja puud

ilbehtlikult koi ke unustada sukeldus Claudia oma tegudesse, mis ei olnud üldse ta iseloomuomad, kuid mis tegid temast keelepeksualuse, võimusaadiku, võimuse, et aeg on parim arst. Ajapikku hakkas ta oma valust jagu ja suutis elada edasi, kui ta suutis olesklemist võis üldse eluks nimetada. Ta ei vopatas ja naasis retkelt minevikku. Kui ta tead on kaotsi läinud! Üksnes moondunud Gordon võis midagi sellist välja mõelda. Tänu selle kuueaastane oudus on lõppenud. Gordon ei võinud tema ja Natalie vahele astuda. Ja mõelda, et ta on eest volgneb ta tänu Tylerile.

Clodia naeratas oma peegelpildile illuminaatoril. Ilumid särasid. Lõpuks omel näeb ta Natalie pärast pikka lahusolekut. Ta püüdis kujutleda tütrega hilinud, kuid sellest ei tulnud midagi. Kui ta viimati nägi, oli see pisut vanem kui aastane. Nüüd saab ta külliksaseks ning Claudia ei suutnud kujutleda, milline võiks ta laps välja näha.

Teda ta mao libises vari. Püha taevast, ta ei tunne oma tundeid. Sellele mõttele järgnes teine – Natalie ei tunne teda enam! Kas ta rõõmustab kohtumise üle? Ta hakkas hirmu. Mida Gordon on Nataliele raä? Ta hammustas narviliselt huulde. Millise pildi ta on maalunud nende aastate jooksul, kui tal on olnud Claudiat takistamatult mustata? Aga mis ta küll ta

ta otsustas kohe järele, kasutas ta end. Nii võib hulluks minna, lahenda probleeme sedamööda, kuidas ta soovib. Midagi muud üle ei jää. Ükskoik, mida ta ei teinud, nüüd töötab aeg tema kasuks. Ta otsustas sundis ta illuminaatoris kõrvale poor. Ta avastamis silmad vaatasid teda ainiti. Taevast, ta ei mehe juuresoleku täiesti unustanud! Tema aga ei pöördunud ärgata, pea ta olalt tosta, ja on nüüd tema üle vihane.

"Miks sa mind ei äratanud?" torises ta juukseid

hoidid väga väsinud ja minu õlg oli juhtumisi

lähedal. Ära muretse, sa tegid seda kogemata ja sinu vaarikus ei saanud kannatada." Ta piilus tipsmete vahelt, kuidas mees ringutab ja kuidas ta tugevad reie lihased pingulduvad. Ta suu tõmbus kuivaks. Mitte eriti kauge mineviku pildid tõusid taas ta silme ette ning kihutas need suuri vaevu minema. Ihaldada Tyler armastust on sama, mis himustada Kuud või tähti. Nüüks kui teine on ühtvõrdselt kättesaamatud.

"Ära loodagi saada tagasi seda, mis oli, Claudia," sõnas Tyler järsult. Claudia heitis talle pilgu ja punastas mõttest, et mees oli ta seisundit adunud. "Ma ei saa end vääritute nalstega."

Veri kadus naise näolt.

"Asjata puuad mind sedaviisi solvata, Tyler. Sa oled end juba ammu ümbritsenud hüpuliiniga ja ma ei kavatses sellest üle astuda. Mind huvitab üksnes Natalie." Claudia teadis, et see ei ole tõsi, kuid soovide ja tegelikkuse vahel on kuristik. Ta peaks Tylerit vihkanud, kuid paraku... see on võimatu. Kui ei saa tellimise peale armastada, siis vihata ammugi mitte.

"Huvitab nii vana, et unustasid taledi ta olemasolu."

"Kui kergel kael suudistad sa mind kõigis surnud pattudes. Sa seisad täielikult Gordoni poolal," lausis Claudia kibedalt. "Ta ju pettis mind, kui ütles, et Natalie on surnud! Tuleb välja nii, et kumbki meist valetab, sina eelistad arvata, et valetan mina. Sulle on nii mugav. Sinu must valge maailmapilt ei salli pooltoone. Aga sa jätad midagi kahe silma vahele, Tyler. Gordon kasutas osavalt inimlikke norkusi. Ta nägi ka mind ja a suutis sind oma tahtele allutada. Sa eksid sügavalt, Tyler, ja mitte üksnes minu puhul. Praegusel hetkel ei oska nia arvata, kumb meist vääril rohkem kaastunne sina või mina."

Tyler mühatas pahaselt.

"Jäta oma kaastunne endale! Mulle ei ole see tarvis."

Claudia vangutas kurvast pead.

"Miks sa keelad endale seda, mida väga vajad? Sa tuleks oppida suhtuma inimeste hadadesse kaastun-

ga. Ole oma terte vastu sallivam ja neid mitte põlgama "nõuandis lühidalt.

"Hiljemal nõuanne, eriti kui arvestada, et see tuleb mulle."

"Sa ei püüduks taipama, et raiskab asjatult aega, kui ei testas ikkagi püüda Tylerit ümber veenda, et ta on he enda heaks.

"Lühikese tutvuda sinu emaga," ütles ta rahulikult. "Ta pöördus järsult ta poole.

"Kas seda veel vaja on, pagan võtaks?"

"Lühikese võttis oma käekoti ja tõusis.

"Lühikese temaga rääkida. Arvan, et meil on palju ühist. Hoopis rohkem, kui sina võid arvata. Muide, sina ei ole sellest nägunii aru. Sa käsivad kõike liiga kiiresti. Ära anda, ma pean end korrastama." Claudia tõusis ja läks pikade jalgade ja laks läbi vahekäigu tualettruumi. Ta tahtis kas või mõneks minutiks üksinda jääda.

"Kas sa ei saanud kabiinnukse ja surus hõuguva lauba alla peeglit. Miks ta Tyleri pärast nii kangesti võitleb? Ent ta armastab seda meest ikka veel. Ta ei taha lahendada armastatu omakasupüüd. Ta ei taha armist ka siis, kui ei loodagi midagi vastu Tyleri aga vajab ilmselt abi, sest vihkamine närib teda. Ta ei lase elust täit rõõmu tunda. Aga kui ta muutub sõnakuuljaks, siis ehk andestab talle? Terve maailma lootus ta seda hingepõhjas ikkagi.

"Kas ta ei taha puhtakujuline meeleetus! Ent kas ta ei taha loota ka seda, et ta tütre taas tagasi saab? Ta ei taha puhtus. Saatus tegi talle kuningliku kingi. Kas ta ei taha muutub Tyleri aja jooksul? Tuleb olla ettevaatlik ja ettevaatlik, oppida elama temaga lähestik- ja teda kaudselt mõjutama. Nagu tema, nii on ka ta langenud Gordoni intriigide ohvriks. Seda on võimatu tõestada, kuid tasub proovida.

"Kas ta ei taha delikaatne koputus uksele. Keegi andis talle nõista, et ta on hoivanud tualeti luga kauaks. Ta puhkis kiiresti märja paberkäterätiga nägu.

seadis jumestuse korda, astus välja ja naeratas kolmetult oma järjekorda ootavale noorele naisele.

Claudia äraolekul oli Tyler jõudnud kuue selja võtta ja tellida kaks tassi kohvi. Naine rüüpas kõrvetat kuuma vedelikku ja tänas Tylerit. Ta oli väga vanahommikust sõõnud ja tundis alles nüüd januvaeva. Tyler ei vastanud ning nii nad jõid mõne aja vaikselt kohvi.

Mõistagi pöördusid Claudia mõtted taas tütre poole. Ta ei ole teda nii kaua näinud ja ei tea temast midagi. Kas tal läheb korda kaotatud tasa teha? Küsimused, aina küsimused... Kas tahab Tyler neile vastata? Ometi oli üks küsimus nii oluline, et ta julges omi vaikiva kaaslaste poole pöörduda.

"Tyler..."

Naise kähe hää äratas mehe mõtteist.

"Mis on?"

See oli öeldud nii järsult, et Claudia võpatas ja vajus sügavamalt istmele. Issand, kuidas see mees teda vihkab!

"Ei midagi. Ära muretse," pomises naine, vaadates lennuki kõrval ujuvat pilve.

Tyler ohkas, näol märtriline.

"Claudia, mul ei ole aega sinu mängu kaasa toa. Sa tahtsid midagi küsida? Eks küsi siis!"

Naise sõrmed pigistasid kõvemini lasti. Miks ta on seda juttu alustas? Paraku oli nüüd liiga hilja taanduda.

"Ütle... milline ta on?" No nii, ta küsis ikkagi. Nii saavad talle osaks jämedused.

Tyler ei olnud nähtavasti sellist küsimust oodanud. Ta vaiks. Vaiks nii kaua, et Claudia arvas, et ta ei mõeldagi vastata.

"Nataliel on pikk pats."

Claudia vaatas talle otsa.

"Tal on siis pikad juuksed?"

Tyler kõõritas teda pilkavalt, aga tema hääles ei olnud iroonia varjugi. Veelgi enam – tema sõnad kõlasid ebatavaliselt leebelt.

Talle tegi oma koduõpetajale Vandyle selgeks, mis pikki juukseid."

"Nii need sellised toredad tihedad juuksed..." pomises Claudia tollest aega meenutades. "Kastanpruunid..."

"Kui on need samasugused," vastas Tyler kuivalt.

"Nii helepruunid silmad, püstine rinake, mis talle läheb, ja põskedel tedretähnid, mis teda ärritavad, näib, et sinu omast heledam. Pea mu sõnad meelest tuleb tõeline kaunitar."

Claudia puhkes heameelest naerma. "Kui tõesti?"

"Kui koostutas kulmu."

"Kui on täiesti sinusse. Gordoniga ei sarnane ta üldse."

Claudia ohkas.

"Kui see ei meeldi? Tahan öelda – ega see ei mõjuta sinu meelt?"

"Muidugi mitte!" nähvas mees. "See ei ole tema süü, ei on selline ema. Tal lihtsalt ei vedanud. Ta on liiga lapsuke ja ma teen kõik, et ta selliseks jääkski."

"Kui sa sellega öelda tahad?"

"Kui loodagi, et võid Natalie enda mõju alla saada."

Tyler külmalt.

"Kui ole pilgud kohtusid."

"Kui on minu tütar, Tyler. Ma ei taha olla talle üldse isik," sõnas Claudia kindlalt. "Mida sa oled sellest rääkinud?"

Tyler muutis süngelt.

"Kui ühtki sõna."

"Kui ei usu sind! Ta on kindlasti minu kohta küsiv."

Tyleril tumedad kulmud kerkisid pisut.

"Kui sa küsinud ei ole, ja nii palju, kui ma tean."

"Kui mitte. Kardan, et Natalie ei ole aimugi sinu suhtest."

Kui lennuk 'Hilthrow' lennuväljal maandus, oli juul pime. Sadas vihma, taeva all roomasid rasked pilved. Sestap naus, et oõ on saabumas, kuigi oli veel üsna varajane aeg. Kui Claudia trepist alla astus, hoovas ta näkku jahe niiske õhk. Rabal ilm halvendas niigi süngi meeleolu.

Mida lähemal oli Natalie, seda enam hakkas Claudia närvtsema. Tyleri viimane märkus keeras ta äärmusele pingule. Parast seda vestlus katkes ja Claudia jäi onn muremõtetega üksinda. Kuulnud, et Natalie ei ole ilmseltanud tema vastu vähimatki huvi, sattus naine halbade eelannuste künõsi. Ma ei ole tutrega kohtumiseks valmis leidis ta. Mis saab siis, kui Natalie ei taha minuga rääkida?

Pärast lennureisi lõppu tundis ta mõningast kergendust. Sunnitud tegevusetus oli läbi. Nüüd võis võtta ette midagi praktilist. Pagas anti välja imekiiresti ja peagi astusid nad valjapaasu poole.

Tyler võttis ta käsivarrest kõvasti kinni ja juhtis parkla poole.

"Jatsan oma auto sinna," seletas ta lühidalt ja kõnõnõni kiresti, et Claudia ning karu lukkav pakikandjal talle vaevu järele jõudsid.

"Kui kaua aega kulub haiglasse jõudmiseks?"

"Praegusel kellaajal ei ole liiklus eriti tihe, nii jõuame usna kiiresti." Tyler avas autouksed ja las Claudia kae lahti, et pakikandjale tasuda. "Kõlastatakse seal sisse igal ajal. Voiks ju tulla ka hiljem, kuid minu arvates peaks kohe haiglasse minema. Ma tahad koigepealt hotelli minna ja ümber riietuda?"

Mees näis olevat kindel, et Claudia eelistab teinvarianti.

Naine jälgis, kuidas ta kohvrid pakiruumi asetab. Tundis end üleni hirmust varisevat. Ta teadvus na

hõõrudes. Ühelt poolt kippus ta kärsitult tüdart nägema, li poolt püüdis alateadlikult seda hetke edasi

Natalie ootab sind, eks ole?" Ta tõmbas peo juukseid ja naeratas närviliselt. "Pole tähtis, kuidas sa saad. Aga... kas operatsioonimeelne erutus ei ole kaalulalik?"

Talle, unult nais või vilksatas Tyleri pilgus tõesti hõõrudes.

"Kõeldame otse haiglasse," otsustas mees ja hoidis kätt lahti.

Õn sekundi pärast lülitus ta osavalt liiklusvoogu ja sõitis Londoni poole. Vihm tugevnes. Claudia mõeldi, kuidas ta võiks vältida rütmilist liikumist. Need nagu loendasid sekundeid. Tikk-takk...

Õn otsustaks talle pisutki taehelepanu ja jagaks ta kätt kergem. Mees aga vaatas otse ette ja sõitis edasi.

Kui teda ootab? Kuidas Natalie ta vastu võtab? Ta mõeldi, kuidas ta võiks vältida rütmilist liikumist. Need nagu loendasid sekundeid. Tikk-takk...

Õn otsustaks talle pisutki taehelepanu ja jagaks ta kätt kergem. Mees aga vaatas otse ette ja sõitis edasi.

Õn otsustaks talle pisutki taehelepanu ja jagaks ta kätt kergem. Mees aga vaatas otse ette ja sõitis edasi.

Õn otsustaks talle pisutki taehelepanu ja jagaks ta kätt kergem. Mees aga vaatas otse ette ja sõitis edasi.

Õn otsustaks talle pisutki taehelepanu ja jagaks ta kätt kergem. Mees aga vaatas otse ette ja sõitis edasi.

Õn otsustaks talle pisutki taehelepanu ja jagaks ta kätt kergem. Mees aga vaatas otse ette ja sõitis edasi.

Ühe ukse juures jäi Tyler seisma ja pöördus kaaslaste poole. Nende pilgud kohtusid. Nähes, et Claudia minestamise äärel, mahenes mees pisut.

"Natalie ei tea, et sa siin oled. Sul oleks vist parem ukse taga oodata. Lähen ja ütlen talle."

Claudia noogutas tänulikult ja neelatas vaevap. Rääkida ta ei suutnud. Tyler seisis veel mõne hetke ja astus palatisse. Uks hakkas automaatselt sulguma. Claudia kõrvu kostis Tyleri summutatud hää. Keer vastas talle ning Claudia süda tõmbus valusalt kokku ja põlved nõtkusid. Teadmata isegi, mida ta teeb, haaranaine uksest kinni, et see ei sulguks. Hele lapsehääle tõmbas teda nagu magnet. Ta astus üle läve, peatus ja laskis pilgu üle ruumi.

Palatis oli kolm inimest. Voodi juures seisis noor naine, Tyler istus voodiserval ja kummardus kõhnuke tüdruku kohale. Natalie!

Claudia tõmbas raskelt hinge. Lõpuks ometi nägi ta oma tütar! Süda kippus kildudeks lendama. Issand, milline väike, habras, kaitsetu ja väga-väga ilus! Tyler oli teda hästi kirjeldanud – nipsnina, tedretähnid, suured helepruunid silmad. Ta ei meenutanud millegi poolest seda raasukest, kellena oli Claudia mällu jäänud. Gordon riisus temalt need aastad, millal laps kasvas ja arenes. Ma ju ei tunne teda üldse, mõtles Claudia meelehelletel. See tüdruk ei ole minu laps, nuttis hääletu süda. Tema ees on võõras, kelle käes on tohutu võim, millest tal ei ole aimugi, kuid millega ta suudab hävitada oma ema.

Claudia käed hakkasid kipitama. Ta tahtnuks haaranata tütar süle, suruda ta rinnale ja enam mitte lasta, täita lõpuks tühik, mis on teda kuus aastat piinanud. Ainult Natalie suudab selle põhjatu sügavuse täita.

Ootamatule tuhinale alludes astus Claudia edasi. Teda vaatas kolm paari imestunud silmi. Sugene pingeline vaikus.

Esimesena toibus Tyler. Ta kortsutas kulmu, hüppas pusti ja haaras Claudia käsivarrest.

"Ma vabalt kaskisin sind oodata!" sisistas ta pahaselt. Claudia ei pööranud tüdrukult pilku.

"... ootnud oodata... Palun ära aja mind minema."

Hele vaudus vaikselt ja astus ta ette ilmse kavatsusega tütrel pilgu eest varjata.

"Natalie, Claudia..."

"Kas see on tema?" katkestas helisev lapsehääle.

Hele jõi vaht. Hetkeks vilksatas ta näol kõhklus, siis kehitas fatalisti ilmel õlgu ja astus kõrvale.

Claudia helepruunid silmad vaatasid nii vaenulikult, et Hele vopatas, sundis end naeratama ja astus voodi juurde.

"Natalie, Natalie," lausus ta vaikselt ja kummardus Claudiale, kuid see pöördus kõrvale. Claudia sai end hoopiski südamesse – nii terav oli valu. Ta püüdis kerkinud klompi alla neelata ja ajas end tühjaks.

"Natalie, silmad kahvatus näokeses vaatasid teda otsustavalt."

"Kas sa oled toesti mu ema?" küsis tüdruk ükskõikse tooniga.

"Jah."

"Kas sa tea, et isa raha on nüüd minu. Praegu vaatab ema järele, kuni ma suureks saan, jah?" küsis tüdruk hooldaja poole pöördudes.

"Ma tead, et jah, aga praegu ei ole sellest rääkimise üldse ürg ega koht," pomises Tyler leebe ettehele.

Claudia tegi suured silmad.

"Kas sa tea, et sa teab. Ta ju tuli raha pärast!" Natalie kinninenud Claudiale väljakutsuvalt otsa. "Ütle, kas sa tead..."

Claudia vaatas Tylerile, seejärel tütrele paluvalt otsa.

"Kas sa ei ole tösi. Ma tulin sinuga kohtuma, Natalie. Milleks, miks sa arvad, et mulle on tarvis sinu raha?" küsis tüdruk otsustavalt.

"Kas sa ütles, et sa kunagi välja ilmud, kuid ainult siis, kui..."

"Kas sa oled valmis?" hüüdis Claudia tütre morni näkku.

vaadates. "Ma tulin seepärast, et armastan sind!"

Natalie kehtas olgu

"Isa hoiatas mind, et sa just nii ütled."

Claudia astus tahtmatult sammu tagasi ja püüas säilitada rahu.

"No oli su isa alles kavalpea," sosistas ta kähedalt tundis, kuidas talle pisarad silma valguvad.

"Mis, kas sa nutad?" küsis tüdruk uudishimulikk

Claudia pühkis kiiruga silmi ja tabas endal teepool voodit seisva noore naise kaastundliku pilgu. Claudia põskedele valgus häbipuna. Võõra naise kahtunne oli viimane pilk ta alandustekarikasse. Ta näitas kibedalt

"Milline rumalus, Natalie... Kindlasti rääkis su isa seda, et ma ei nuta kunagi," ütles Claudia värisväälega. "Näib, et olen siin iligne. Sa tahaksid kindlasti olla koos Tyleriga. Ma ei hakka teid segama. Head ööd, Natalie." Ta heitis pilgu Tylerile. "Ootan sind koridori tundes, et hakkab otsekohe töönama, pöördus Claudia ümber ja jooksis palatist välja.

Koridoris astus ta lähima avatud akna juurde, ahnelt niisket õhku ja võitles silmatikkuvate pisaravastu. Ikkagi voolasid need silmist. Claudia vajus alla seinale. Gordon'i teole ei osanud isegi nimele. Vähe sellest, et ta temale Natalie surmast valetas, stendas ta veel tütrele vaenulikkuse ema vastul Seda juhikui nad peaksid kunagi kokku saama. Ta saavutas eesmärgi. Natalie vihkab teda...

"Missis Peterson, palun istuge."

Murest hõivatuna ei märganudki Claudia, et enam üksinda. Ta avas silmad ja nägi sedasama naise, kes oli saanud tema alandamise tahtmatu tunnistajaks. Suutmata vastu vaielda, toetus ta kaaskäele, istus ühele akna all seisevatest toolidest ja laotas pea seinale.

"Kas toon teile midagi? Vahest ehk jooksite teed kohvi?"

Claudia huuled kõverdusid millekski haleda nautuse tahtseks

"Kas te olete?"

Vandy Nicols, missis Peterson, Natalie guvernanti poeem poeetaja.

"Tah, ma mäletan... Tyler rääkis teist. Paraku, missis Peterson, ma ei saa mind miski aldata, aga ma tänan teid teie olemise eest."

Claudia astus Claudia kõrvale.

"Te ei peaks endast välja seepärast, et Natalie teile teinud ütle. Uskuge mind, nii ta ei mõtle."

"Te eksite." Claudia vaatas vestluskaaslasele kaskundsite minu endist meest?"

"Tah," vastas see lühidalt ja langetas pilgu.

Claudia tekkis ootamatu aimus.

"Oot...!" lausus ta paljutähendavalt.

Vandy läks kohevile.

"Tahdan, et mõistsite mind valesti. Ma ei kuulunud teie terahvaste hulka," pomises ta kohmetult. Claudia ajas end toolil sirgu.

"Kas te puudis teie soosingut võita?" Vandy punastas

"Oo, ärge muretsege, mind see ei šokeeri. Ma teadlik tema niinimetatud kiindumustest."

Vandy hakkas ilmselt kergem.

"Ma ei teadnud, kuidas te sellesse suhtute. Mõned tead... noli, te saate aru..."

"Te ei ole naised ei olnud Gordoniga abielus. Ta ei varjand minu eest midagi, see isegi pakkus talle rahulolu. Ma hakkas mind petma kohe pärast pulma," ütles Claudia kuivalt ja vaatas Vandyle huviga otsa.

"Ma ei püüa mind ebadelikaatseks, kuid tahaksin väga teada, miks te ta ligitikkumised tagasi lükkasite. Tal on hulgas tohutu menu. Keegi ei suutnud talle vastu panna." Sealhulgas ka mina, lisas ta endamisi.

"Kuidas seda nüüd öelda... Mister Peterson oli liiga õhuga veetlev. Temas oli kõike pisut lülit ja seepärast ei ta võlts ja ebaloomulik... Mis aga puutub Nataliesse, teie tular on väga hea tüdruk, missis Peterson."

"Ma ei teadnud ta end parimast küljest. Ma ei tea, kas teie sinisid läks. Üldiselt orienteerub ta inimestes, kuid, kuigi on veel väga väike. Natalie armastab mind

ja mister Monroed, sest teab, et meie teda armastame. Õnnetuseks taipas ta nagu minagi, et tema isa teda tõeliselt ei armasta. Sõnades ega tegudes ta seda väljendanud ja kõik pidasid teda ideaalseks isaks. Lihtsalt tundsin, et ta ei ole võimeline kedagi armastama."

Claudia tajus, et Vandy räägib siiralt. Tark tüdruk ja nähtavasti Nataliesse väga kiindunud.

"Ah, Natalie..." ohkas ta.

"Minu asi ei ole arutleda selle üle, miks te Nataliele maha jätsite," sõnas Vandy leebelt, "kuid olen valmis kihla vedama ükskõik mille peale, et teie tüdrukt armastate. Kuulge minu nõuannet – ei maksa meelt häirida. Jah, tüdruk võttis teid jahedalt vastu, kuid ta vajab teie armastust, kuigi seda veel ei tunnetata. Ta soovib teid, kuna ta teid veel ei usalda. Teda meelestatavad teie vastu. Teil tuleb sellest võõristusest jagu saada. Kardetav, et see ei kujune kergeks, aga kui mul on õigus, siis teie seda tõesti armastate, läheb kõik korda."

Claudia asetas peo Vandy käele.

"Täna teid. Te ei oska kujutleda, kui oluline mulle seda kuulda. Ma armastan Natalie väga, olen alati armastanud. Milline õnn, et te minu äraolekul kõrval olite! Te asendasite talle ema. Kahju, et Tyler tahab mind mõista... Kas Tylerile on teada, et Natalie teab, kuidas Gordon temasse suhtus?"

"Ma ei usu, missis Peterson. Ka kõige targemad meist ei näe sageli oma ninaotsast kaugemale. Peale selle ei oska teie abikaasa kõigile kärbsed pähe ajada."

"Teid ta ju ei suutnud haneks vedada," lausus Claudia naeratades.

"Mind mitte." Vandy puhkes naerma ja vaatas Claudia pea. Naine pöördus.

Piki koridori lähenes neile Tyler, kulmud murelikult kortsus.

"Vandy, Natalie palub sind enda juurde. Soovitan talle head ööd ja lubasin hommikul enne operatsiooni läbi astuda," sõnas ta Claudia poole vaatamata.

Vandy tõusis.

... lalim. Homme näeme. Nägemiseni, missis Peterson. Oll tore teiega tutvuda." Ta naeratas hüvasti ja läks palatisse. Claudia ja Tyler jäid kahekesi. Tyler vaikisid minutikese, siis kõhatas Tyler ja lausus:

"Mul on kahju, et Natalie sinuga niiviisi tegi."

"Kahju? Sul on tõepoolest kahju? Mina arvasin, et Tyleril, Kas sa ei arva, et sain selle, mille olin ära arvanud?"

Tyleri lõualihhas tõmbles.

"Oled arvanud, et ta sind nähes rõõmustab, kuid see ei ole nii. Ta kurvastab ta käitumine. Olen teda alati pidanud mõnivalituks tüdrukuks. Ausalt öeldes ei osanud ma ette, et ta sulle jämedusi ütleb."

"Mida," noustus Claudia kuivalt. "Vaevast sa seda öelda võiksid. Aga ära muretse, midagi hirmsat ei juhtu. Natalie tahtis mind solvata ja see läks tal korda."

"Kahju, et ta lootnudki, et ta mulle kaela viskub. Mul ei ole ta usaldust võita. Gordon suutis ta minu vastu astuda."

Tyler astus lifti poole ja Claudia järgnes talle.

"Gordon ei puutu asjasse. Oled ise kõiges süüdi. Ta jätsid Natalie maha. Ta on küllalt suur mõistlik inimene, kes teda armastab ja kes mitte."

"Mõistlikud avanesid ja nad astusid sisse."

"Gordon seda väga!" haaras Claudia õhinal sõnast. "Tõesti talle, kuidas ma teda armastan!"

Tyleri kulmud kerkisid pilkavalt.

"Mida liigutav, Claudia. Aga mis saab edasi? Kaod ei põhjusta ainult ebameeldivusi. Hakkan juba mõnima, et sind siia toin."

"Mul peatus esimesel korrusel. Tyler astus kõrvale ja nägi Claudia ette."

"Gordon, Tyler, kuid pean valmistama sulle pettuse. Ma ei lähe korda minust niisama lihtsalt lahti. Ma kavatsen jääda siia ja sina ei suuda mind takistada."

Tyler heitis talle mürgise pilgu.

"Kuid kindel? Sa alahindad mind."

"Anna mulle andeks..."

Tyler ohkas raskelt.

"Me mõlemad ei käitunud just kõige paremini. Sõidame õige hotelli, võtame einet ja lõdvestume pisut. Pärast arutame kõike rahulikult. Nõus?"

Claudia kahtles, kas neil läheb korda ühist korda leida, kuid ei hakanud vastu vaidlema.

"Hea küll."

Hotell asus haigla lähedal ja seepärast oli Tyler valinud just selle. Pärast rasket päeva näis Tyler number lausa paradisiaiana. Lõpuks ometi saatis pisut puhata. Ent niipea, kui Tyler oli ukse sulgenud, hakkas ta jälle närvitsema. Esimest korda üle mitme aasta jäid nad kaas kahekesi.

Südame põksudes vaatas ta, kuidas Tyler mugavalt sügavasse tugitoolisse istus ja mõnuga jalad ette sirutas.

"Kas sööme siin või lähme alla restorani?"

Tyleri küsimus tabas teda ootamatult. Ta võpatas punastas, nagu oleks teda tabatud mingilt inetult teadusest.

"Mul ei ole isu."

"Keha kinnitada on ikkagi tarvis. Sa ei ole ju hommikust peale midagi sünnud." Tyler küünitas telefoni järele. "Lasen õhtusöögi siia tuua."

Claudia ei hakanud vaidlema.

"Tee kuidas tahad, Tyler. Muide, nii sa ju harilikult teedki. Vabanda, ma tahan duši all käia ja riideid vahetada."

Ta haaras oma kohvri ja vaatas elutoa teises servas oleva kahe ukse poole.

"Milline on minu tuba?"

Tyler osutas käega ning Claudia astus näidatav magamistoa poole. Sulgenud enda järel ukse, ootas ta kergendatult. Lõpuks ometi on ta üksinda!

Ent tema rõõm jäi tuurkeseks. Toas oli kaks ühte meesevoodit, millest üht oli ilmselt kasutatud. Kas tõesti tuleb elada Tyleriga ühes toas?!

Ta läks elutuppa tagasi. Tyler oli just lõpetanud telefonikõne ja taipas kohe, milles asi seisab.

"Kardan, et sul ei vedanud, Claudia. Vabu üheksa

ambuleid ei olnud ja tuli võtta kahene." Naise häälel nähes kehtis ta õlgu. "Ma aimasin sinu ometi ette ja näen, et ei eksinud. Ometi tuleb sulle leppida. Turismihoogaeg on kõrgpunktis."

"Sa on ju tetsigi hotelle!"

"Küll, kuid see on haiglale kõige lähemal. Mul on lihtsalt tahtmist sinu järele läbi poole linna sõita. Tuleb sulle või mitte, sul tuleb siia jääda."

"Tule magamistuba?"

"Tuleb Vandy. Kui sul rohkem küsimusi ei ole, tuleb magamistuba. Sa vist tahtsid duši alla minna? Siis tuleb, õhtusöök saabub mõne minuti pärast."

"Tule, tal on igale küsimusele vastus valmis! Endale jääda ta ei tohtinud, sest mees võib mõelda, et ta on temaga kahekesi jääda."

"Tuleb loks magamistuppa. Tuleb taanduda. Mehele on tahtavasti ükskõik. Tema peab samuti võtma arvesse, et see on. Ometi tundis ta oma

Tyleri riide kõrval kappi riputades mõningat rõõmu. See oli täiesti loomulik, et nad elavad ühes ja teistsugustel asjaoludel olnuks ta õnnelik. Aga

"Tule maksnud mõeldagi. See oli täiesti kohatu. Tule võttis hommikumantli ja lõi kapiukse otsustavalt kinni."

"Tule vaatsendas teda. See vesi pesi väsimuse maha. Tuleb viirukukarva siidmantli selga ja kuulis siis, et uksele koputati. Tyler hõikas talle, et õhtusöök

"Tuleb. Tal polnud küll isu, kuid Tyleril oli õigus - see oli tõesti väsitav päev ja keha kinnit

"Tuleb oli serveeritud nurgalauale. Tyler ootas teda laubihelk valgustas ta väsinud nägu. Kunagi

"Tuleb nad sageli niiviisi mingi õdusas kohvikus, et nad olid kinni ja vaatasid teineteisele silma. Neid

"Tuleb ta surmatunnini. Huvitav, kas ka Tyler on nii õnnelikud nad toona olid? Või on mees

"Tuleb, südamest kustutanud? Tõenäoliselt see on tõsi. Claudia kahetses äkitselt, et ei olnud pannud selga

midagi rangemat. Mantli õhuke riie ei varjanud naiselikke vorme. Tyler võib arvata, et ta on riietunud nii selleks, et tahab teda kiusatusse viia. Seda aga ei ole tal mõtteski. Kohvri pakkis Serafina, ta pani sinasjad, mida Claudia tavaliselt kandis. Naine ärritas kergelt – miks ta peaks oma harjumusi Tyleri pärast muutma? Tal on ükskõik, mida mees arvab. Häbene ei ole mingilt põhjust. Claudia kergitas uhkelt pead astus laua juurde.

Nähes isuäratavalt lõhnavat munarooga raskepärast inglise roa asemel inestas Claudia pisut. Toidu lõhn tekitas otsekohe söögitahtmise.

"Kummaline, et sa hotelli asusid," tähendas ta toetudes kallale asudes. "Sa ju rääkisid, et elad Londonis."

"Ma müüsin oma korteri ära, kui pärisin neli aastat tagasi Shropshire'is maja. Kui olin seal mõne aja elanud, leidsin, et võin seal sama hästi töötada, kui Londonis elades."

Kui esimene nälg kustutatud, toetus Claudia toetuleeni najale ja võttis veiniklaasi, mida ta ei olnud seal ajani puudutanud, ja rüüpas söömukese. Peen puuvillane maitse näis olevat tuttav. Naine ajas end sirgu, aseveiniklaasi rõhutatud liigutusega lauale ja vaatas Tylerit etteheitlevalt otsa.

"El meeldi? See on California vein, üks parimaid sõnas mees silmi vidutades.

Claudia käed pigistusi tahtmatult rusikasse.

"See on Gordoni lemmikvein ja sa teadsid seda hästi."

Tyler naeratas rahulolevalt.

"Kahtlemata oskad minu hoolitsust hinnata."

Naine hoidis kõigest väest pahameelepurset tagasi.

"Seda ma küll ei osanud arvata, et oled võimeline sõherduseks madalmeelsuseks!"

"Tahtsin sulle midagi meelde tuletada."

Claudia pigistas hambad kokku.

"Asjatu vaev. Ma ei ole nagunii midagi unustanud."

"Naistel on lühike mälu. Nagu öeldakse – mis mees ei unusta, see südamest. Seetõttu sa vist läksidki selle

mehe meelde?" küsis mees küüniliselt mutates. "Kui sina suudad aru saada, miks ma seda tegin," ütles Claudia vastu.

Tyler laskis selle vastuse kõrvust mööda.

"Kui sa läksid tadi villasse tagasi. Kui tutvusime, elasid

meie sa kostad! Kas ta tõesti seda mäletab?"

"Mul oli tädi Lucia seltsis alati hea."

Tyler vaatas talle ainiti otsa.

"Sa teadis meie suhetest?" küsis mees järsult.

"Kaheldagi," vastas Claudia häirimatult. "Ma ei teinud midagi kaheldust ja ei häbenenud oma käitumist. Tädi ütles selle vastu midagi."

Tyler kergitas imestunult kulme, ent samas omanäpuga endise külma ilme.

"Kui sa ei eksi, siis rääkisid, et ta on kunstnik?"

"Jah," kinnitas Claudia ja tundis, kuidas viha temas tõusma hakkab. "Ta maalib praegugi. Arvad, et ma tahan millele sa vihjad? Tahad öelda, et ta on boheemne?"

"Kuidas seepärast heaks moraalse lodevuse? Olgu ta teadmisest, et ta on väga korralik ja peenehinnaline inimene ning tal on täiesti normaalsed vaated

te ja naiste suhetele. Ta ei pea naisi meeste orjadena peavad vaikides kannatama ning oma isandade kaskijate tegusid taluma. Naistelgi on õigus

te."

"Kõralt on altari ees antud töötused sulle tühi-ke kommu?" pahvatas Tyler öelalt.

Claudia silmad sähvasid. Sellist etteheidet ei olnud ta varem teinud. Kuidas ta julgeb tema elu üle mõelda, kui ta sellest midagi ei tea?

"Kuidas vannuvad samuti truudust, kuid see ei takista sul kergel käel oma naisi petmast."

Tyler kehitas õlgu.

"Sa ei ole öelnud, et me oleme tübadeta inglid."

"Kui naised peavad sinu arvates need olema, on ju loomulik, et Claudia vastu. "Nagu Caesari naine?"

"Kui sa asus ümber diivanile. "Kuula, mida ma ütlen, ja seejärel võid minu üle naerda nii palju,

kui hing ihaldab. Ma olin Gordonile truud... Selle aja
kui kohtasin sind. Selleks ajaks oli minu abielu muutunud
farsiks, paroodiaks, kuid ma ei petnud me
kordagi. Isegi siis, kui ta avas oma tõelise näo ja ütles
et abiellus minuga üksnes raha pärast. Ma ei tea, kas
mind tagasi hoidis – uhkus, enesest lugupidamine
nimeta seda kuidas tahad –, aga ma mäletasin oma
töötusi."

Tyler tõusis nagu vedrust heidetuna.

"Ahaa, tähendab et mina viisin sind tõeteelt kõrvale.
Oletagem, et nii see oligi. Aga miks just mulle see
osaks sai? Mida erilist sa minus leidsid?"

Claudia haaras diivanist kinni. Ta jalad värises.
Kas mees tõesti ootab, et ta oma tundeist räägiks?
olgu see nii raske kui tahes, ta ei hakka tõe varjata.
Kogu elu oli ta elanud ausalt ja ei hakka ka nüüd va
tama.

"Sa tead vastust oma küsimusele. Ma armu
sinusse."

Paraku – kui ta oli oodanud, et siiras ülestunnis
meest liigutab, siis ta eksis rängalt.

"Leidsid, et armastus õigustab truudusemurdmi
küsis mees külmalt.

Kasutu oleks hakata seletama, et selleks ajaks
pidanud ta enam Gordonit oma meheks. Tegelikult
nende abielu juba lagunenu. Oli jäänud ainult lo
tuse vormistamine. Aga vahest ehk tuleks teha veel
katse?

"Tookord olin kindel, et sina suudad mind õ
mõista. Seni, kuni olid mulle rääkinud oma emast.

"Pärast seda lakkasid kiiresti mind armastamas
läksid tagasi Gordoni juurde. Väga liigutav!" turts
mees.

Tema tundetus riivas Claudiat valusalt.

"Tulin Inglismaale tagasi seepärast, et sa ei jät
mulle muud võimalust," vaidles naine kibedalt va
"Sa ju hülgasid mind!"

Tyleri huuli kõverdus õel naeratus.

"Tunneksin sulle kaasa, kui see oleks tõsi, aga n

hoid ma valetad. Ilmselt ei olnudki sul Gordoniga
nii halb, kui jätkasid temaga magamist," tähendas
ta murega. "Räägi lõpuks ometi tõtt, Claudia. Kas
tasid mind?"

Ilugevasti, et olin valmis sinu eest elu ohverdama,
tõlts Claudia mõttes, ent uhkus dikteeris talle teisi-
võtte vastuse. Ta kehtas õlgu.

"Kas tahatsust sellel nüüd enam on?"

Ma olin sulle üksnes põgus kuurordimeele

Ma ei suutnud naine enam taluda.

little midagi sellist!"

"Või?" Tyler tõusis ja astus ta juurde. "Nägin
nõnda hiljem Gordoni sugulaste juures ja sain aru,
kuid ma valetasid. Ma ei osanud uneski näha, et oled
nii talupoja naine! Tunnista üles, et pidasid mind
võõraks tolaks, eks ole?"

Claudia vangutas abitult pead.

Ma ei ole seda kunagi arvanud, Tyler, kuigi sa mind
mööda ei usu. Mul polnud aimugi, et olete Gordoniga
pöördunud. Arvasin, et me ei kohtu enam kunagi."

"Tõestasid, et me enam ei kohtu," täpsustas mees. "Sa
pidasid mind nähes. Kartsid, et ma sind reedan?"

"Kas sa siis midagi ei õelnud?"

Tyler raputas vastikustundega pead – ta oli endale

hinnal seda teab... Aga oleksin pidanud ütlema."

Ma ei sellegi eest."

Tyler plahvatas:

"Ma ei tohi mind tänada! Sina ei puutunud asjasse.

"Kõhtsalt ei salli avalikke skandaale. Pealegi ei
stunud ma Gordonit kurvastada. Miks ta pidi teada
oma, et naine teda petab? Ja veel kellega? Minuga,
või isegi?"

Claudia võpatas, nagu oleks hoobi näkku saanud.

Ma nii siis... Nüüd on selge, mida maksis sinu
moodus. Aga ehk on nii paremgi. See kõik on juba
möödunud," lausus ta nukralt. Tyler reetis ta taas, ainult
kõht oli see hoopis valusam.

Tyler kummardus ettepoole.

"Ja sa ei hakkagi end õigustama? Enamik naisi sinu asemel oleksid seda teinud."

Claudia heitis talle põlastava pilgu.

"Mina ei ole enamik. Mina olen mina. Mul ei ole tarvidust kellegi ees midagi õigustada. Aga kui sa tahad mind kuulata, siis räägin sulle kõik ära, nagu oli."

Tyler naeratas, istus ja tõstis jala põlvele.

"Ma olen muinasjuttude kuulamiseks liiga van. Claudia. Sinu elu on kirjeldatud ajalehtedes, must ja valge. Soovi korral võin neist leida kõik, mida tahan."

Claudia andis alla. Temaga rääkida on sama, nagu peaga vastu seinu joosta. Ta ohkas, toetus diivani seljatoele ja keris jalad enda alla.

"Ja sina usud kindlasti kõike, mida lehtedes kirjutatakse?" küsis ta pilkavalt.

"Kas siis reporterid sind laimasid?"

Mehe rahulolev ilme mõjus Claudiale nagu punane rätik hõõrle.

"Mitte päriselt. Midagi vastab ka tõele. Ma tegin tõenäoline tüki, mida hiljem kahetsesin." Ainult et keegi ei küsinud, miks ta seda tegi. Ka Tylerit ei näinud selle põrmugi huvitavat.

Mees heitis talle põrmustava pilgu, kuid Claudia ei ta põlgikkusega juba harjunud.

"Siin pole millegi üle uhkustada. Kui sa kavatsed kas või harvagi Natalie näha, siis tuleb sul oma õist seikluste janu ohjeldada. Vaevalt see talle meeldib, ei lähenda ka sind soovitud eesmärgile. Kui sinu nime avaldatakse meetripikkuste tähtedega kollastes lehtedes, hakkab Natalie sind veelgi enam vihkama."

See oli hoop otse südamesse. Claudia ei leidnud paugupealt vastust. Siis võttis ta jõu kokku ja vaatas mehele silma.

"Seda ei juhtu. Imelik, et sa pole sellest siiani midagi aru saanud. Natalie on mulle sama kallis, nagu sulle. Temale läheb raskeks minuga harjuda – ilmusin ta elus liiga ootamatult –, kuid ma ei kavatse talle oma armastust peale suruda. Jah, teda on mulle väga vaja, aga

ma tahan, et ta hakkaks mind armastama, mitte üksnes minu juuresolekuga leppima."

Tyler vaatas talle otse näkku.

"Aga kui ta ei taha seda?"

"Siis mõtlen, mida ma teen, kui... kui nii lähed, siis tahab Claudia rahulikult."

Tyler ei pööranud temalt pilku. Kui ta oligi mingile meeldusele jõudnud, siis ei pidanud ta vajalikuks oma tunde teatavaks teha. Pärast pikka vaikimist vaatas ta teda.

"On juba hilja. Me mõlemad vajame puhkust. Võtke hommikuna vannituppa minna. Ma ootan siin."

Claudia hoidis haigutuse tagasi.

"Änan, nii ma leengi." Ta tõusis. "Head ööd."

Claudia sulges enda järel magamistoa ukse ja toetus liiviks seinale. Teda valdas tohutu väsimus. Siis võttis ta kapist öösärgi ja läks vannituppa ümber riietuma. Ta veel puuduks, kui Tyler teda paljana näeks.

Ent Tyler nähtavasti ei soovinudki seda, sest ilmus illes siis, kui Claudia oli juba sängis. Langetatud kangide alt nägi ta, kuidas mees särgi nõope avas. Kui ilusad käed tal on... Pikad tugevad sõrmed... Need on kunstniku või muusiku käed. Ta mäletas hästi nende omust, kui mees teda puudutas..

Silmad hakkasid kipitama ja naine surus laud oma vasti kokku, et mitte nutma puhkeda. Praegu ei ole aeg mälestuste heletamiseks. Kas see aeg üldse kunagi saabub?

Tyler mõõdus päris ta voodi lähedalt ja kadus vannituppa. Nüüd peitis Claudia näo patja ja pistis tõlnama. "Kas ta tõesti ei suuda seda meest kunagi unustada?" küsis ta mitte. Ta on mõistetud kogu eluks vaevlema.

Pikk piinav päev lähenes lõpule. Claudia sulges silmad ja uni võttis ta oma hõlma.

Claudia ei mäletanud, kuidas ta uinus, kuid teda äratas vannitoast kostev veepladin. Mõni aeg ei suutnud ta taibata, kus ta viibib. Siis mälu taastus. Tyler, reeglina inglismaale, Natalie... Claudia tõusis istuma. Just sel hetkel väljus vannitoast võõri paljas Tyler, püksid pingul ümber kitsaste puusade. Tema niisked juuksed läikisid.

Claudiale vähimatki tähelepanu osutamata astus ta riidekapli juurde ja võttis puhta särgi. Naine ei saanud pilku lahti ta võimsalt ülakehalt – mitte grammigi liigset rasva – ja veri hakkas oimudes kloppima. Ta ihaldas meest sama kirglikult, nagu nende tutvumise esimestel päevadel. Veelgi enam tahtnuks ta, et Tyler teda sülele võtaks, paitaks ja lohutaks. Ta janunes armastust, mida mees ei saanud talle pakkuda, kuid pelgalt kirest talle ei piisanud.

Tyler pani kinni viimase nööbi ja kääris särgi varrukad üles. Claudia pilk jälgis ahnelt iga ta liigutust libises üha kõrgemale ja lõpuks kohtas mehe siniste silmade pilkavat vaadet. Taibates, et on end reetnud hammustas ta pahaselt huulde.

Tema erutus ei jäänud mehele märkamatuks.

"Nälg näpistab?" küsis Tyler mulates.

Claudia tegi suured silmad.

"Mis?"

Tyler istus voodiservale, tõmbas sokid ja kingad jalga ning vaatas üle öla ta poole.

"Hommikust sööd?"

Mees pildas silmas hoopis teistsugust nälga ja naine mõlemad teadsid seda. Rumal oleks solvuda nalja, isegi halva nalja pärast, kuid ometi tundis Claudia end riiva tühjuna. Sinna ei saanud midagi parata. Tyleril on tema üle tohutu võim ja nii jääb alatiseks. Solvangu varjamiseks asetas ta käed kuklale ja pistis sõrmed oma toredatesse lopsakatesse juustesse ning märkas mõnigi gase kahjuröömuga, kuidas Tyleri pilk peatus tahtma

üll ta kõrgel rinnal, mida varjasid üksnes õhuke müt ja pitsid.

Vist mitte. Joon ainult tassil kohvi, ja kõik."

Tyler lende pilgu kohtusid.

Oled kindel, et sa muud ei taha? Kas ma ei võiksin sulle pakkuda midagi muud?" käis Tyler peale.

Claudia võttis väljakutse vastu ja naeratas järselt.

"Lähem, aga nii suur mu nälg ei ole."

Tyler tõusis ja torkas käed püksitaskutesse.

Kas haistmine on nürinenud? Või on maitsmismeel kadunud? Seda juhtub ohjeldamatuse puhul sageli."

Claudia reageeris järjekordsele solvangule puht loomuliku tulisusega. Ta pruunid silmad sähvasid talle otsustavalt.

"Sa vist otsustad enda järgi, niiõelda toetud isiklikele kogemustele! Mulle tuleb meelde, et sul oli alati hea isu."

Tyleri naeratusse tekkis midagi hundilikku.

"See on tõsi, aga ükskord sõin mingit jälkust ja sain kõhukõnnituse. Sellest peale on mu isu kadunud."

Ja miks ta laskis end sellesse sõnavahetusse tõmmata? Claudia asetas käed ümber põlvede.

Teravuste vahetamine tühja kõhuga ei ole parim päeva alustamiseks, kuid mulle ei ole see enam uus. Seega võid rahumeeli samas valmus jätkata. Sul ei ole korda mind haavata."

Tyler elavnes.

Arvad, et taotlen just seda?"

Claudia vaatas talle silma.

Aga kas sa siis ei taotle? Sa oled Gordoniga ühest loomusest ja sadism on teil veres."

Naeratus kadus Tyleri näolt.

Kui sind kuulata, siis oli ta püsti saatan."

Gordon oli saatanlikult tark. Ta oskas leida igaühe haavatava koha ja kasutas osavalt ära inimlike nõrkusi. Ta lohutas ka sind, kuid sa keeldud silmnähtavast mõistamisest."

Nahtavasti seepärast, et Gordon, keda mina tundin, ei mees järsult sellest kujust, mida su kujutlusvõime on maalunud."

Claudia ohkas.

"Mitte keegi ei tundnud teda minust paremini. Gordon oli ehtne kameeleon."

Tyler muigas.

"Ta oskas inimeste sümpaatiat võita."

"Just nimelt. Kuidas ta muidu oleks osanud neid oma pilli järgi tantsima panna? Selles ei leidunud tal võrdset. Aga vasta ühele küsimusele: kas sina oleksid usaldanud tema kätte oma raha?"

Tyler tahtis midagi öelda, kuid mõtles ümber. Tema silmad pilutusid.

"Väga tark!"

Claudia kehtas õlgu. Ta oli siiski suutnud selle mehe mõtlema panna, puudutades talle lähedast ala rahandust. Töös juhendus Tyler kainest mõistusest mitte aga tunnetest, ja Claudia soovis, et ta hindaks sama kiretult ka Gordonit. Hea küll, esimeseks korra aitab, leidis ta.

"Mis kellaajaks on määratud lõikus?"

"Keila kümneks. Tee kiiresti," käsutas Tyler lühidalt. Claudia torked Gordoni pihta olid ta ilmet tasakaalust välja löönud. Ta läks elutuppa ja oli kuulda, kuidas ta telefonitsi kellegagi räägib.

Claudia tõusis, võttis kapist rõivad ja lippas vannituppa, kus hõljus veel mehe näovee hõngu. Ta külmduši all ja tõmbas selga kerge suverfietuse – kreem, liibuva jaki ja lühikese kitsa seeliku. Nendes ei tohik olla eriti kuum, mõtles ta end higisest peeglist vaadates. Kostüüm andis talle range ja asjaliku välimuse. Üpriski kindel kaitse kahe lähedase inimese eest, keda armastas üle kõige ja kes olid nagu kokku leppinud teo võimalikult rängemini solvata.

Aga selles pole midagi imestamisväärtset, arutles ta kergelt jumeust tehes. Tyleriga on üldse kõik selge. See on lootusetu juhtum, kuid Nataliega on lugu hoopis teistsugune. Tuleb järgida Vandy Nicolsi soovitusi ja mitte meelt heita. Selles on ainus lootus.

Ent tütre palatite lähenedes tundis Claudia tavalist hirmuhoogu. Teel haiglasse oli ta palunud,

Tyler viiks ta mänguasjapoodi. Ta mõtles pikalt, millist nukku valida, ja lõpuks võttis selle, mis pidi mõnijaanul väikestele tüdrukutele väga meeldima. Paraku ei andnud Claudial aimugi, kas Natalie mängib nukkudega. Ise-olla eelistab ta muid lelusid? Tyler vaikis uhkelt ja tundis kogu olekuga mõista, et peab seda tühipaljaks et uskumiseks.

Claudia süda tagus närviliselt. Kuidas Natalie ta rekord vastu võtab? Kuid see teadmatus ei kestnud kaua. Vandy Nicols naeratas talle sõbralikult, kuid Natalie keskendas kogu tähelepanu Tylerile. Talle oli juba tehtud operatsioonieelne rahustav süst ning etotolu oli ta pilk kergelt udune. Ometi rõõmustas ta hoolikalt nähes siralt ja sirutas talle käed vastu.

"Tyler!" hüüdis ta naeratades, põimis talle käed ümber kaela ja heitis emale pilgu, mis ütles: "Näed, mind ei ole keegi siia kutsunud, seepärast hakka kohe minema!" "Luba mind siia jääda!" vastasid Claudia ilmad.

Natalie prunditas huuli, laskis Tyleri kaela lahti ja ajas patjadele.

"Miks sa *tema* kaasa võtsid?" küsis ta pirtsakalt.

"Tal on õigus siin olla," seletas Tyler leebelt.

Natalie vaatas emale pahaselt otsa.

"Keegi ei ole sind siia kutsunud!"

Claudia ohkas sügavalt. Kogu ta sisemus kõrbes dvangust.

See on tõsi. Mind ei kutsunud keegi. Ma tulin seepärast, et tahtsin sind jälle näha. Nii teevad kõik inimesed. Kui neil on selleks võimalus, lisas ta mõttes. "Ma ei tulnud siis, kui mul oli läkakõha... ja kui mul hooli viga sai," vaidles tüdruk ägedalt vastu.

"Oleksin kindlasti tulnud, kui oleksin seda teadnud, et mind!"

"Ma ei usu sind!" kuulutas Natalie ja pöördus hooli poole. "Tyler, las ta laheb ära!"

Mees süles tüdrukut ja hakkas talle midagi kõrva rääkima. Natalie rahunes otsekohe ja naeratas. Claudiat läbis terav kiivusehoog. Kuidas ta tahtnuks

praegu Tyleri asemel olla! Ent otsekohe hakkas tal ha Muidugi on tüdruk oma hooldajasse kiindunud, see on ta üles kasvatanud. Kõrvaline isik oli talle liha ema.

Aga ma ju ei tahtnud seda! karjatas ta mõttes, pöördus masendatult akna poole. Ta silmades sel väljanutmata pisarad, viha- ja eneschaletsemise pisarad. Nii üks kui teine on ühtviisi mõttetud, leidis ta vangutas nukralt pead.

Tyler sosistas Nataliele lohutussõnu. Tüdruk vast midagi, kuid Claudia ei saanud sõnadest aru. N vaadates taipas ta äkitselt, et talitab valesi. Vaatama sellele, et tütre põlgus teda valusalt riivab, peab võitlema, tegema näo, et ei solvu. Tal tuleb võita tüdruk usaldus.

Claudia ohkas, astus voodi juurde ja silmits vaikselt jäänud tütar.

"Kahju, et sa oled selliselt meelestatud, Natalie. A jooksul hakkad mõistma, et elus ei lähe alati kõig nagu tahad."

Natalie ilmselt ei kuulanud teda. Claudia leidis aeg on sõnadelt tegudele minna. Ta avas karbi, mida ikka veel käes hoidis, ja asetask selle Natalie põlvedele.

"Ma tõin sulle midagi. Loodan, et see sulle meeldi ütles ta arglikult naeratades.

Vandy, kes oli seda stseeni sõnatult jälginud, ast lähemale kingitust vaatama.

"Oi, kui ilus nukk! Ütle aitäh, Natalie," soovitas ta.

"Aitäh," turtsatas tüdruk vastumeelselt.

Claudia sattus segadusse, sest pörkas taas vast võõristusmüüri.

"Kui see sulle ei meeldi, siis toon midagi muud pakkus ta lootusrikkalt.

"Kas Tyler ütles sulle, et ma tahan sellist nukku küsis Natalie kahtlustavalt.

Claudia naeratas, meenutades Tyleri jonnakat va mist poes.

"Ei, ma otsustasin ise sulle kingi osta, aga kui sa taha, siis viin selle ära."

"... las jääb siia."

Kui Claudia veel mõtles, mida talle öelda, avanestid keel. Natalie asetati ratasraamile ja sõidulati opti qal. Claudia süda kiskus valust kokku. Tüdruk oli il väike ja habras... Vandy pigistas julgustavalt ta kaela ja järgnes kasvandikule.

Palatis valitses rusuv vaikus. Claudia neelas kurku koonud klombi vaevaga alla ja pöördus Tyleri poole. kile teeseldud lõbusus oli kadunud, siledat laupa tundeid sügavad kortsud. Ta avas ülemised särki lid, nagu oleks tal õhust puudus, ja lükkas sõrmed kesse.

"Kuid võid ära minna, kui tahad," turtsatas ta.

Claudia ei uskunud oma kõrvu.

"Mida sa ütlesid?!" ahhetas ta vapustatult.

Tyler heitis talle ärritatud pilgu.

"Miks sa peaksid siin toiknema? Lõikus kestab üsna kiire. Natalie ei saa nagunii teada, kas sa olid siin või jolnud. Võiksid vahepeal kauplustes käia."

Kas mees tõesti mõtleb, et ta on võimeline sellisel hetkel lahkuma? Kui julm ta on tema vastu? Kuigi üks ta kogu aeg selle üle imestab? Peaks olema ammu lge, et mees peab teda ehtsaks koletiseks.

"See pole tähtis, kui kaua tuleb oodata. Ma ei lähe unil kusagile!"

"Kogud punkte?" lausus Tyler sapiselt, kehtas õlgu ja pööras talle selja. "Tee, nagu heaks arvad."

Pärast seda vaiks ta kaua, seisis akna juures, käed kusk, ja vaatas kaugusse, kuid ta pingul õlgade järgi kapias Claudia, et ta ei näe mitte midagi. Ta istus toolile ja jälgis Tylerit vargsi. Ta tahtnuks sõnatult mehe unde istuda ja teda süleleda... Sellist jäist võõristust il võimatu taluda. Milline totter olukord! Säherdusel hetkel pidid nad teineteisele toeks olema, mitte üksteist vaikima, nagu kaks võõrast inimest.

"Kõik läheb hästi, Tyler. Küll näed," lausus ta iluelt.

lees võpatas ja pöördus järsult ümber.

"Arvad nii? Mida sa ka meditsiinist tead?" sähvas ta

Põhjendamata etteheltest jahmunud Claudia tõus kiiresti ja võttis voodilt käekoti.

"Lähem... joon kohvi," ütles ta kõrvale vaadates kaudselt. "Kas tuled kaasa?"

"Neetud... Vabanda, Claudia, mul ei olnud õigust. Ma tean, et muretsed samavõrd, nagu mina."

Claudia vopatas ootamatusest

"Tanan..."

"Ma poleks tohtinud oma meeleolu sinu peale avaldada."

Claudia naeratas kohmetult.

"Sellest pole midagi. Ma olen tugev ja kannatlik. Miks me peaksime kogu aeg vaikima? Ajame parem juttu, sus hakkab mõlemal kergem. Räägi mulle Nataliest."

"Lähem toon kohvi siia. Meil tuleb kaua oodata."

Tyleri sõnad osutusid õigeiks. Aeg venis punava aeglaselt. Mees sulas pikkamisi üles ja hakkas raakima. Claudia kuulas ahnelt, püüdis iga ta sõna. Ta ei teadnud ju tütredest ühtegi midagi.

Nas, et oli möödunud juba terve igavik, enne kui nad kuulsid lähenevaid samme. Mõlemad tardusid ja vaatasid ukse poole. Claudia hüppas püsti.

Palatisse astus valges kitlis mees, noogutas Claudia ja naeratas rõõmsalt Tylerile.

"Õnnetlen, mister Monroe. Operatsioon läks edukalt. Natalie on praegu reanimatsioonis, kuid varsti toome ta siia."

"Jumal olgu tänatud!" pääses Claudia suust. Tyler poole pöördudes nägi ta, et sellegi silmad niiskused.

Arst valjus kuulmatult palatist

See, mis siis juhtus, oli Claudiale täielik ootamatu. Lähisest naerdes ja nuttes tormas ta Tyleri poole ja imede me! - mees surutas talle käed vastu ja süles teda nii, et ta luud krudisesid. Claudia peitis näo rinnale ning pulrikes nutma. Nad mõlemad vajus lohutust ning Claudia oli valmis andma talle kogu oma armuse, jagama temaga nii muret kui rõõmu.

"Mida ma sulle ütlesin!" hüüdis ta, tõstis pea ja suu

vastu panna, musitas teda mõlemale põsel.

Tyler naeratas talle vaevaliselt ja nende huuled nutusid kogemata kokku. Hetkeks tardusid mõlemad, kui algas Tyler ja liibus ta huultele.

Claudia ei puigelnud vastu. Ta huuled avanesisid, ja wanevad roosiõied vastu elustavatele pälkese. Nad unustasid kõik. Aeg oli neile nagu peatatud. Claudia kallutas pea taha ning Tyler rebis end teadmatult lahti ja hakkas katma suudlustega ta kaela, liigutades ta huuled allapoole jakikaehusest paisivale tühjusele.

See õigas jälle ja see kähisev oie kainestas teda. Nad ei teadnud, kuidas Claudia järsult eemale ning ta nagu moonis. Nad raputas ta pead, nagu püüdes oma tuhinast vabuneda.

"Mida issand, ma vist kaotasin aru..." pomises ta kohmetult, tundes enda suhtes vastikust.

Claudia tõmbas sügavalt hinge. Ta tundis, kuidas ta ei teadnud midagi ilusat. Mehe süleluses tunnetas ta rõõmu, millest ta halastamatult välja asti. Ta surus teadmatult välja rabeleva meeleheitelkargatuse, võttis et puudritoosi, avas selle värisevate sõrmedega, ja Tylerile selja ja hakkas nina puuderdama.

"Mida samuti. Usu mind, ma ei tulnud siia selleks." Ta ei teadnud seda öelda tallest rahulikult. Tyler oli ta sõnade märkamiseks liiga erutatud. Seda parem.

"Kas tõesti?" küsis mees väljakutsuvalt. "Miks sa siis tulid? Mis sind siia tõi, Claudia?"

Claudia oli nüüd täielikult rahunenud. Ta klõpsatas puudritoosi kinni ja pöördus Tyleri poole.

"Natalie. Ja ei miski muu. See, mis äsja juhtus, oli minu. Me mõlemad olime endast välja ja ei suutnud end peatada. Usu, see enam ei kordu."

"Kas on sul õigus, pagana pihta," sõnas Tyler. "Ma väldin seda. Hoidu minust kaugemale."

See oli tema asemel keegi teine, heitnuks Claudia. Ta ei teadnud, kuidas liigset tormakust, kuid Tylerile ta seda öelda ei tahtnud.

Meelsasti, lausus ta pimestavalt naeratades. Kire

puhang, mis neid teineteisele lähendas, vapustas ta hingepõhjani, kuid mehele ei tähendanud see midagi. Kas Tyleril läheb tõesti korda hävitada need mälestused õnnelikust minevikust, ainus, mis oli ta veel jäänud?

Saabus plinlik vaikus. Mõlemad hingasid kergendatult, kui öde veeretas palatisse magava Natalie. Tyler kahvatut näokest nähes unustas Claudia paugupea kõik muu. Kõri kliskus krampli ja ta neelatas.

"Kui kauaks Natalie haiglasse jääb?"

Tyler astus voodipäitsisse.

"Loodetavasti mitte eriti kauaks. Tal oli südamehaigus, kuid praegu ei peeta selliseid operatsioone rasketeks."

"Ja nüüdsest peale võib ta elada normaalset elu?" küsis naine ärevalt.

"Jah, muidugi."

Claudia paitas tüdruku kätt. Tyleri sõnad teda ei veennud. Ta rahuneb alles siis, kui näeb tütart taas tervena.

"Kui teda kandsin, oli mulle ükskõik, kas tuleb tütar või poeg. Tahtsin ainult, et minu laps oleks terve. Kujutlen, mida tal tuli üle elada. Kuidas ta, vaeslaps, kannatas... Aga mina ei olnud ta juures."

"Sind ei olnud ka siis, kui ta hakkas kõndima, esimesi sõnu ütleva. Sa ei näinud joonistusi, mida lasteaiast kaasa tõi ja mille üle ta oli väga uhke. Aga kui rõõmus ta veel siis oli, kui talle anti jõulunäidene Maarja osal!"

Tyler nagu keeras nuga ta haavas ja nautis Claudia plinu.

Naine kuulas teda, silmad hirmust pärani, ja talumatust valust lämbumas. Tyler teeb seda meelepeksu tahab teda lõplikult muserdada – ja see läheb tal korda.

"Tyler, palun sind!" suutis ta kahvatute huultel öelda, pöördus ja läks akna alla. Tyler järgnes talle. Claudia tundis seljal ta hingeõhku. Mees seisis vaikimisi nagu karm kohtunik, kes on valmis otsust välja kuulutama. "Kui oleksin teadnud, et ta on elus, oleksin po-

juude roomanud. Aga jumal näeb, et ma ei teadnud midagi!" hüüdis ta ja pöördus ümber.

Tyler kahvatas.

"Kui jääd ikka veel oma vale juurde? Ei taha omi teadmisi tunnistada?"

"Kas ma peaksin valetama?" karjus naine.

"Jelle, naistele, ei maksa see midagi," kuulutas Tyler. Claudia vaatas talle silma.

"Keda sa silmas pead? Mind või oma ema?" Claudia otsustas ainsat relva, mis tal mehe vastu oli.

Tyler krimpsutas nägu.

"Minu ema ei puutu siinkohal asjasse. Jäta ta rahule."

"Kas sa on võimatu, ja sa tead seda väga hästi. Kogu maailm on teie temast."

"Ma ütlesin, et jäta ta rahule, Claudia!" sõnas mees hõlvavalt. "Kui sa suud ei pea, siis ma..."

Claudia vaatas talle väljakutsuvalt otsa.

"Mida sa siis teed? Lööd mind? Teed nagu ema? Kas ta seepärast lahkuski?"

Tyler liks marru. Claudia imestas, et ta suudab endi hoida.

"Palu sulle teada, et isa palus teda mitte ära minna."

Claudia ei taandunud.

"Kas sa ei küsinud seda?"

"Kui ei peksnud ema," ütles Tyler aeglaselt ja lga sõna mütades. "Oled nüüd rahul? Kas rahuldasin su uudis-

te pormugi. Claudia unustas korra talle osaks saanud solvangud. Teda alles hakkas huvitama Tyleri minevik. Selles peitus võti mehe käitumise mõistmiseks. Lapsepõlves üleelatud tragöödia hävitas nende

ühendust. I juhul pidi olema mingi muu põhjus. Kas ta ei saanud sinuga ühendusse astuda?"

"Ma ei saanud temalt ühtki kirja. Ta ei vastanud ka ühele kirjadele."

Claudia süda võpatas kaastundest selle suure tugevuse vastu.

"Oh, Tyler..."

"Mind pole tarvis haletseda. Sain väärtusliku õppe tunni - ära usalda ühtki naist. Mul oli õigus. Sõbrad tõestasid mulle seda oma näite varal."

"Aga su isa? Mida tema tegi?"

Tyleri sinised silmad muutusid jääkildudeks.

"Mida tegi? Hakkas jooma ja suri aasta pärast. Vaata, mida ta tegi, mu kullake. Pole just lõbus lugu, eks ole?"

"Mis siis sinust sai?"

Tyler näis pisut leebuvat.

"Mind võtsid enda juurde vanaisa ja vanaema. Need kaks dega koos olin väga õnnelik. Loo lõpp. Ülekuulamine on läbi. Nüüd tead kõike, ja viimse üksikasja. Rahuldasin su uudishimu ja ei taha sellel teemal enam rääkida," lõpetas mees ja istus sängiveerele.

Claudia silmitses teda mõtlikult. Pole siis ime, et ta selliseks kasvas. Elas lapsepõlves üle hirnsa pettuse, ilgestuse ja hakkas vihkama kõiki naisi. Kujutles elavalt, kuidas solvatud poisist sai järkjärgult mees, kes ikka veel arvas, et ema ta reetis, ja süüdistas teda ka isa traagilises surmas. Võib-olla oligi kõik nii nagu Tyler rääkis, kuid alateadvus ütles talle, et asi ei teinud. Kas Tyler ei tea kõike või ei ole ta lõpuni avameelne?

Claudia soov leida Tyleri ema tugevnes veelgi. See naise käes pidi olema kogu selle loo võti. Ta on ainuke, kes suudaks panna poega vaatama minevikusündmustele teise pilguga. Kaugemale ei hakanud Claudia ette mõistatama. Keegi ei või teada, milliseks kujunab see mehe kohtumine ja millist osa võiks see mehe saatuse kujunemises etendada, arutles Claudia. Ja kas ta on õigust öelda meie, liita Tyler endaga? Tõenäoliselt lähevad meie teed igaveseks lahku... On ju juhtunud liiga palju. Nad ei suuda naasta minevikku ja loota toonast õnne. Ja kas ta tahabki seda? Tyler vihkab teda solvab igal sammul. Vahest ehk oleks parem ka unustada? See oleks lihtne, kui ta meest nii sügavalt ei armastaks...

Claudia vahetas sajandat korda asendit, sirutas õõkapil seisva kella järele ja pööras numbrilaua ri...

Claudia vahelt imbuva tänavalaternavalguse poole. Lühikesel Juba mitu tundi on ta püüdnud voodis välgeldada silmale saada. Ei, sellest ei tule midagi. Närvid on liiga pingelised.

Ülejäänud osa päevast olid nad veetnud Natalie voodis, lootes, et ta iga hetk narkoosist toibub. Kui avastati, et silmad avas, tundsid mõlemad tohutut kergendust, kuid Natalie vajus kohe taas sügavasse unne. Vastavalt soovitusele võtsid Claudia ja Tyler nõuks koju minna ja pisut puhata. Öhtusöögil vahetasid nad kõigest ühe sõna. Jutuajamine ei klappinud. Mõlemad tundsid end ebamugavalt. Kasutades seda, et Tyler hakkas haiglasse helistama ja uudiseid küsima, läks Claudia magamistuppa.

Hiljem, kui ilmus Tyler, teeskles ta magamist. Nii nagu, kui mehe pea oli patja puudutanud, hakkas ta tõsiselt ja sügavalt hinge tõmbama. Claudia taipas, et ta on juba unejumala Morpheuse kaisus ja nüüd ei oleks teda vist isegi suurtükipauk. Ta ise oli kaotanud hirmu lootuse lõõgastumisele ja unustusele. Veel üks tundemärk sellest, kui erinevad nad on.

Arvipinge ei langenud. Või veel! Kahe päeva jooksul ei talle saanud osaks lakkamatud alandamised ja tal tuli teha nägu, nagu ei rülvaks need teda põrmugi. Tyleri ja Natalie vihkamine haavasid teda sügavalt, sest Claudia armastas neid mõlemaid. Võimatus ilmutada oma armastust ja anda tunnetele väljapääs muutis ta rafineeritud piinaks. Tyler vihkas teda, sest pidas teda kõlvatuks naiseks. Nataliele aga oli sisendatud, et tema on tema suhtes üksikõikne. Lisaks sellele teadis ta, et isa teda ei armastanud. Vaene laps... Claudia oli harjunud üksindusega, kuid ta ei oleks osanud arvata, et ka Natalie tuli see kibe karikas tühjendada. Lühemal olgu tänatud, et ta kõrval olid Tyler ja Vandy, kes olid ta tütresse siiralt kiindunud ning ümbritsesid ta hoolitsuse ja hellusega. Loomulikult oli Claudia pisut ka... Ta tahtnuks Nataliele selgeks teha, et see ei ole mantlmas üksinda. Tal on ju selleks õigus!

Claudia tõusis voodis istu. Milleks siin väherda ja

vaevelda. Parem minna haiglasse. Tema koht on tütu juures. Ta lihtsalt istub voodi juures, on ta lähedal, vahest ehk tunnetab tütar mingil müstilisel viisil emat armastust.

Kui Claudia oli selle otsuse langetanud, rahunes otsekohe. Ta tõusis tasakesi voodist, et Tylerit maha häirida, võttis kapist teksapüksid ja sviitri ning hakkas kikkivarvul vannituppa. Ta riietus, võttis käekoti ja kingi, näppu ning lipsas magavast Tylerist mööda. Liftiga astus sõlles kammis ta kuidagi viisi juukseid ja ohkas tänavale jõudes kergendatult.

Juba tuttavaks saanud haiglakoridor, mida valgustasid tänavalaternate viirastuslik helk, oli tühi. Keegi ei poeitanud Claudiat ja ta jõudis takistamatult Natalie palatisse. Vandy luges öölambi valgelt. Kuna Claudia ei loomud teda sellisel tunnil siit eest leida, sattus ta pisarasegadusse. Guvernant tõstis pilgu, naeratas, tõusis kiiresti ja pani sõrme huulte.

"Tulite Natalie juurde?" küsis ta sosinal.

Claudia mudis kramplikult käekotti.

"Kui tohib... Saate aru, mul ei olnud und ja..." Ta lõpetanud lauset ning suunas pilgu magavale tüdrukule.

"Muidugi tohib. Ma saan teist aru," vastas Vandy kaastundlikult. "Istuge minu kohale. Ma käin väheke seks ära. Kui midagi juhtub, vajutage sellele nupule. Vandy väljus palatist, püüdes astuda võimalikult vaikelt."

Jäänud tütrekahekesi, lähenes Claudia voodile. Natalie magas raskelt. Tema roosatama hakanud näost keest ümbritses padjal laiuvate juuste aupaiste.

Claudia südamesse lahvas kirjeldamatu rõõm. Hoog. Kui hea, et ta otsustas siia tulla! Tema äravaevatus hinge asus ammuoodatud rahu. Claudia nihutas toola lähemale, kummardus ettepoole ja sosistas vaevukusest davalt:

"Sa ei tea, kuidas ma olen sinu järele igatsenud. Ma armastan sind väga, tahan olla su tõeline ema. Oled mul väga ilus, väga hea. Just sellisest tütrest unistasin." Claudia kohendas ettevaatlikult tütre juukseid.

"Sinu isa pettis meid mõlemaid. Ma ei tea, kuidas ma heastada seda kurja, mida ta meile tegi. Ma ei teadnud, kuidas ma hakkan elama, kui sa mind endast eemale tõukad. Minu elu on ammu kaotanud motte, kuid nüüd oled mul sina. Kõik muutub teistsuguseks. Ma olen sulle sedal. Sa ei kujutlegi, millised plaanid mul on. Palun, luba endale mu armastust tõestada, muuta selle tüdruk! Vannun, et sa ei kahetse seda."

Natalie ei liigutanud end, kuid Claudia ei oodanud, et tütar teda kuuleks. Ta nõjatus toolileenile, sulges silmad ja tundis õndsaliikku rahu.

Peagi oli Vandy tagasi. Ta ei hakanud paluma Claudiat, et see koju läheks, ning see asus minekule. Kuid kui koht ärkas ja haiglas algas tavaline askeldamine, Claudia tõusis, sirutas kangekõnnunud jalgu, heitis toale viimase pilgu ja pöördus Vandy poole.

Mul vist on parem lahkuda enne, kui Natalie hakkab. Ma ei tahaks teda häirida. Täna, et lubasite mulle siia jääda," lausus ta vaikelt.

Tell on täielik õigus siin olla. Rohkem, kui ükskõik kellel, missis Peterson."

Claudia naeratus oli pisut pingutatud.

Kardan, et mõni ei jaga teie arvamust." Ta mõtles pisut ja lisas kohmetult: "Kas võin paluda teilt üht küsimust? Palun ärge rääkige kellelegi, et ma siin käisin. See on see meie väike saladus."

Muidugi, missis Peterson. Olge mureta, ma ei räägi teile kellelegi," lubas Vandy.

Iljas vaatas Claudia taksot otsides ringi, kuid tänav oli tühi. Ta läks värava poole, märkas tühja autot ja sirutas käega, kuid juht ei peatunud. Claudia võttis kiiresti minna jalgsi lähimasse metroojaama, kuid samal hetkel peatus ta üllatuseks temast kahe sammuga kaugusel järsult suur must luksussõiduk.

Cara, mis sul viga on? Sa näed õudne välja! Istu siia, ma viin sind kohale," kostis kõrge mehehääl.

"Marco?" Claudia ei uskunud oma kõrvu, kuid akna tagant vaadates tõdes, et see on tõesti tema nõbu Itaaliast. Ta istus esiistmele ja mopsas Marcole põsemusi. "Mida

sina siin teed?" Viimast korda oli ta näinud teda mõne kuu tagasi Milanos ühel piduõhtul.

Teel hotelli rääkis Marco, et on Londonis puhkuses. Eile õhtul oli ta läinud külla, istunud seal peaaegu kolm tundi, nüüd läheb koju ja sahi sulle – selline meeldis kohtumisel Claudia teadis hästi Marcot ja kõike, mis oli temaga juhtunud, seepärast ei hakanud talle morda lugema. Ta üksnes kurvastas, nähes, kui nukrad olid Marco silmad. Midagi pärimata rääkis ta Nataliest ja rõõmustas, et saab lähedase inimesega oma mure jagada.

Hotelli ees avas Marco talle autoukse ja aitas ta itaallase galantsusega välja. Claudia naeris rõõmsalt ja lubas koos temaga lõunastada, kui tal on tarvis südant puistata. Nad suudlesid hüvastijätkuks ja Claudia lehvitab lahkujale järele.

Ikka veel naeratades pöördus ta välisukse poole – pörkas kokku siniste silmade jäise pilguga. Naeratus libises ta näolt. Tyler vaatas talle otsa nii põlglikult, et Claudia üleni külmaks tõmbus. Magu kiskus krampl. Põlnud raske taibata, mida mees arvab, kuidas ta äsjanähtud stseeni tõlgendab.

Tema järel lifti poole minnes vaikus Tyler süngelt, kuid numbris andis oma vihale voli.

"Oodata sa muidugi enam ei suutnud," lausus ta süüdistavalt.

Claudia heitis koti toolile ja pöördus järsult ta poole. Alla anda ta ei kavatsenud.

"Jah, ei suutnud," vastas ta ja tõstis väljakutsuva pead. Ta silmad sädelesid, nagu hoiatades, et ei kavata enam alandlikult solvanguid taluda, kuid Tylerit oleks nagu uss salvanud. Tema nägu tardus kivimaskiks üksnes lõualihhas liikus.

"Ma hoiatasin sind, Claudia!"

"Proovi ainult mind ähvardada! Sul ei ole mingit tõendeid!" pareeris naine.

Mees plahvatas:

"Tõendeid?! Ärkan keset ööd ja näen, et su voodi on tühi, lähen alla ja näen armukeste õrna hüvastijätku

lühiseid tõendeid mulle veel vaja on?"

Veri paiskus Claudiale näkku.

Miks sa ei küsi, kus ma käisin ja mida tegin?"

Tyler astus lähemale ja võttis tal õlgadest kinni

Mulle on niigi selge, millega sa tegelesid!"

Claudia vidutas silmi.

Kas sa tõesti oled armukade, Tyler? Järelikult ma ikka mäletad veel midagi?" küsis ta väljakutsuvalt ja talpas otsekohe, et on läinud liiga kaugele.

Mehe silmades sähvatas selline metsik raev, et Claudia süda võpatas.

Kellele armukade? Sulle? Kättesaadavale naisele, nuberulajale? Ei, kullake, ma ei luba enda üle niivõrd arvutada! Annan sulle õpetust!" mõirgas ta, tõmbas naise kiirelt enda vastu ja liibus ta huultele.

Claudia tundis suus soolast maitset – Tyler oli ta huule verele hammustanud. Ta viskles meeleheitlikult ühe käte vahel, põmmis talle rusikatega selga, kuid see ei vabastanud ta huuli, haaras tal randmeist ning tõus ta paindunud keha veelgi tugevamini enda vastu.

Claudial jäi hing kinni. Kogu olemusega tundis ta mehe muskleis keha kuumust. Mida teha? Ta kõverdas keha ja lõi mehele kubemesse. Tyler vabastas ta hetkeks, vandus ja langes diivanile. Claudia kukkus hingeldades selili ja tema abitust kasutades langes ta talle otse kogu oma raskusega otsa.

Naine avas silmad ja nägi päris lähedal tema sünget, haisekindlusest põlevat nägu ja tahtis karjuda, kuid Tyler sulges ta suu võimuka suudlusega. Claudia surus huuled kõvasti kokku, soovimata ta pealetungile järele anda, kuid tundis ühtlasi, kuidas tõusuline temast üle hoovab. Viga ei saanud olla. See oli raske, hullutav hing. Tyleri keha lähedus erutas ja pani pea pöörutama huuled, mis olid kaua ta rinnas uinunud, ärkasid ning hõimutasid oma sügavuse ja meeletusega.

Claudia tardus. Ta kartis end reeta ja palus jumalat, et see annaks talle jõudu vastu panna, kuigi keha üldiselt hoopis midagi muud... Aga see on võimatu! Kui tundub mehele praegu, mil see on täis viha ja põlgust.

hukutab ta end tema silmis lõplikult. Ta ei tohi aimata, kuidas naine tema läheduse järele januneb. Vastaskorral tabab teda hirmus kättemaks!

Issand, kui ta ometi teda rahule jätaks, peatuks enne kui...

Kusagilt kaugelt kostis ta kõrvu Tyleri summutatud oie. Mees laskis ta lahti, toetus küünarnukkidele ja vaatas ta tumenenud silmadesse. Tyleri nägu moonutas viha ja veel mingi tunne. Claudia hingamine läks sekse. Jah, mees on vihane, kui ühtlasi... ihaldab teda! Tema pilk oli täis kirge ja ta ei püüdnudki seda varjata.

Magus rambus täitis ta üleni ning ta hakkas selles pilgu all üles sulama. Süda haamerdas metsikult. Suutmata end liigutada, vaatas ta nagu nõrutud mehele ainult silma.

"Ole sa neetud, Claudia, ole neetud!" kähistas Tyler. Ta nägu lähenes vältimatult. Claudia huuled paotusid abitult ja Tyler liibus nende võiduhüüdega. Enesekaitseinstinkt jättis Claudia maha. Ta oigas ja vastustas ahnele suudlusele, võttis vastu mehe otsa keele. Vahepealseid aastaid nagu polekski olnud...

Suutmata end enam valitseda, pani Claudia kätt ümber mehe piha ja kriipis küüntega ta särki. Ta suutnud enam mõista, kuidas ta Tyleri süleluses sattis ja mis mehe sellele tõukas. Nende kehasid tõmbas teineteise poole sama jõud, mis huuligi. Claudia maalis kitsenes äärmuseni – ainult magus raskus, katkendlik hingeldamine, kõrvetav kuumus... Seda janu oli tal endas pikki aastaid kandnud ja nüüd nõudis see kustutamist.

Tyleri käsi libises sviitri alla ja silitas õrna nahka. Kui ta rind mehe peo vangistusse sattus, rebis Claudia pika õndsuseohke saatel end mehe huultest lahti. Tema silmad olid pärani, kuid ta ei näinud midagi, tundis ainult huulte niiskeid puudutusi kaelal ja lõual ning sõrmede rütmilisi liigutusi rinnanibudel, kuhu keskendunud peaaegu talumatu ekstaas.

Tyler kergitas end küünarnukkidele, keeras ta sviitri üles, paljastas rinnad ja surus neile huuled.

"Tyler!" karjatas Claudia kähedalt, olles temalvõrra kauduse äärel.

Ilga närv ta kehas reageeris mehe hellitustele kiirelt, et keha ei olnud midagi unustanud. Tyler libistas keele üle õrnade kumeruste, suudles kord üht ja teist nibu. See oli magus piin. Claudia huultelt väljus katkendlikke naudinguoiged ja Tyler kordus seda ennastunustavalt. Ületamatu tuhina ajal lõkkus ta reied laiali, haaras tal puusadest ja kattis almete muhustega ta kaela.

Issand, kui magus sa oled... kas tunned, kuidas ma sind ihaldan?"

Jah, ta tundis kogu olemusega ta tugeva keha ootust. Teda läbis meeletu rõõmusööst. Temalgi oli mehe üle, see mees kuulub temale! Naine libistas sõrmed ta juustesse ja tõmbas teda kõigest jõust enda poole.

Jah, kallis... jah, jah..."

Jargnes ootamatu reageering. Tyler tardus ta sülel. Claudia sattus ärevusse, kivines samuti ja temas mullav kiring hakkas pikkamööda jahtuma. Sintised ilmad, milles alles hetk tagasi lõi talumatu tuli, tõestasid nüüd nii külma vihkamist, et Claudia tõmbus kõrgi nagu hoobi ootel.

"Ei!" karjus Tyler kähedalt, vabastas end naise kätest ja ronis raskelt hingeldades põrandale.

Ilmingepõhjana vapustatud Claudia kohendas värisemise kätega sviitrit. Kogu ta sisemus tulkas rahuldumata ja nõudnud ihast. Nüri valu ütles talle, kui lähedale olid nad jõudnud ohujoonele, mille taga oli kuristik... Instinkt tõukas neid selle põhjatuse poole, eirates mõistatuse hoiatusi. Claudia pidanuks tänama jumalat, sest nende lähedus toonuks kaasa veelgi suurema õnne.

Nad ei tohi teineteisega lähedasteks saada. Nad manevad kahe lenduva ainega, mis omavahel kokku puutudes otsekohe plahvatavad. Nii oli olnud varengil ja nüüd olid mõlemad veendunud, et kõik on jäänud elistvõlli. Kiretulikahju oleks nad tuhastanud, kuid

tuha armastus ei võrsu... Neil ei ole tulevikku. Lühike hetk võrreldamatut vaimustust – ja pikk elu täis taluma tut meeleheidet... Tyler ei ole ju muutunud ja vaevata kunagi muutubki.

Otsekui tema salajaste mõtete kinnituseks heli mees talle hävitava pilgu.

"Issand, ma ju teadsin, et tegin sinu siatoomise vea. Ma ei oleks pidanud sind oma ellu laskma." Ta silus närviliselt sassis juukseid.

Claudia võpatas ja naeratas kibedalt.

"Ära muretsse. Midagi ei juhtunud. Me oleme endise võõrad. Ma tean oma kohta, tean, et häbened oma kiindumust minusse. Muidu, ka mul ei ole millegagi uhkustada. Olen samavõrd süüdi."

Tyler võttis tal äkitselt lõuast kinni ja sundis endal otsa vaatama.

"Ma tean väga hästi, mida sa endast kujutad. Miks ma siis parast seda, mida sa mulle tegid, sind ikka veel ihaldan?"

"Küsi seda iseendalt, Tyler," vastas naine pilkavalt. Mehe silmad tumenesid.

"Nähtavasti pean sind ikkagi võtma, et sellest tujus alatiseks vabaneda."

Claudia vabises vihast. Kuidas ta ometi julgeb?

"See ei aita, Tyler. Aga äkki hakkab sulle meeldima küsis ta sapiselt ja lükkas mehe käe kõrvale.

"Arvad, et ma sellest aru ei saa? Sa peibutad mind imbud mulle verre nagu palavik, ja ma olen sinu pärast haige. Niipea, kui sind vaatan, ei ole ma enam mitte ise. Aga jumal olgu tunnistajaks – ma hakkan end vastu võitlema. Töotan, et suudan end terveks ravida."

Claudia süda vabises

"Aga kui ei suuda?" küsis ta vaikselt.

Tyler tõusis jalule. Nüüd valitses ta end täielikult.

"Suudan küll. Sul ei ole minu elus kohta. Ainult mis meid seob, on Natalie. Nii jääb alatiseks."

Vastust ootamata haaras ta jaki, väljus toast ja lukse kinni.

Claudia jälgis teda pilguga ja hammustas valusalt

mulde. Seejärel langetas ta surmväsinuna pea diivanil jalale. Mees oli öelnud piisavalt selgesti. Ei jäänud muud mingeid kahtlusi. Isegi siis, kui Tyler teda ei istab, püüab ta teda oma südamest välja kiskuda. Iidugi peab mees tema juuresolekut taluma, sest ta on Natalie ema, kuid ta suudab tunded mõistusele allutada. Tal on raudne tahtejõud. Kehalist kiindumust ei puuduta mees teda enam kunagi, ei astu vastu tema puritaansetele vaadetele. See ei loe, et Claudia on vabalt vaba naine. Minevik jääb alatiseks nende vahele.

Miks tal siis on nii valus? Ta oli ju juba varem sellest vabanenud. Kas ta kavatseb ikka veel oma armastusest võidelda? Ükskord ta juba jäi kaotajaks. Jah, ükskord kadus Tyler ta elust, andmata tal võimalust selgitamiseks. Või maksab seekord mäng koolilaid? Äkki suudab ta seekord panna meest oma suhtest loobuma? Tähendab – lootus ei ole veel surinud? Kas mitte seepärast ei talu ta kannatlikult kõiki vanguid?

Ei, see on meeletus... Mille eest ta peaks võitlema? Mille eest, keda sa armastab, vastas süda. Kas armastab ta ei ole väärt seda, et selle nimel kõik kaalule panna, et talgu siis, mis tulema peab? Aga äkki ei armasta mees teda? Hingepõhjas tundis ta, et see ei ole nii, kuigi kõik Tyleri sõnad ja teod tõendasid vastupidist. Mingeid mõtteid tal ei ole, aga ikkagi... Sisetunne vaevalt teda

hülleb murda läbi tõkete, millega mees on end ümbritsenud. Kuidas? See on juba teine küsimus. Küllap ta midagi välja mõtleb. Praegu on peamine otsustada, kas tasub võitlust jätkata. Ta vaevles kahtluste küsis

Claudia ohkas ja sulges silmad. Ta oli täiesti kurnatud. Keha muutus raskeks, nagu oleks see tina täis lastud, laud kipitasid, nagu oleks talle liiva silma tõotatud. Diivanipadjad peibutasid, olid nii pehmed ja mugavad... Praegu ei tohiks magada, tal on nii palju tegemist, kuid ta oli kehaliselt ja vaimselt nii väsinud, et ei suutnud paigast liikuda. Claudia andis alla, tõmbas end kerra ja vajus järgmisel hetkel unne.

Ärgates püüdis Claudia kujutleda, kui kaua ta on möödunud. Paremini käsi, mille ta oli pea alla ajanud, oli tuim, pea raske. Käsi hõõrudes krimpsus ta valust nägu – käsi oli nõelu täis. Veri hakkas kiiremini liikuma ning andis talle tagasi aja- ja ruumitunnet. Eilset tülitsemist meenutades pöördus Claudia instinktiivselt ümber. Kas Tyler on siin?

Mees istus tugitoolis, jalga sundimatult üle põlve, jälgis ahtkult Claudia, oodates ta ärkamist. Hetkeks ristusid nende pilgud ja aeg peatus. Nende vahel sadus nagu elektrisäde. Samas mähkusid Tyleri silmad taas külma võõristuse loori.

Claudia tõusis istuma ja heitis laubalt juuksesalga kõrvale.

"Mis kell on?"

Tyler vaatas oma "Rollexit".

"Üks läbi."

See pole võimalik! Kas ta tõesti nii kaua magas? Täheks, ta ju kavatses Nataliele vaatama minna! Või kujutleda, mida tütar temast arvas. Kindlasti leidis, et emal pole temaga miskit pistmist. Kuidas küll kõik nii sassis läks? No miks tal küll ei vea?

"Kas käisid haiglas?"

Rumal küsimus. Muldugi ta käis. Ja ei püüdnud teda äratada. Küllap arvas, et ta on õigesti seikluste väsinud ja tal pole tütredest sooja ega külma.

"Loomulikult. Natalie tunneb end väga hästi. Arstid on temaga rahul. Muide, Vandy küsis su järelle," lisas ta nagu möödaminnes.

"Väga kena temast," pomises Claudia ja langes pilgu. "Aga Natalie?"

"Minult ta ei küsinud, aga ma kuulsin juhtumisi juttu Vandyga. Ta olevat näinud veidrat und. Otsekui oleks ta öösel ärganud ja näinud sind oma voodi kõrval. Claudia võpatas ja tegi suured silmad.

Aga ta ju magas!" lipsas tal suust.

Tyleri silmadesse tekkis kummaline ilme.

"Sa siis olid öösel tõesti haiglas? Miks sa mulle midagi ei öelnud?"

Laubates, et ta saladus on avalikuks tulnud, kehitas Claudia õlgu.

"Ma ei jõudnud. Sa olid nii ametis minu süüdiga, et millega jumal teab milles."

Tyleri lõualihased pinguldusid.

"Kas mul ei olnud selleks alust?"

"Pulun jäta järele. Ära peta end, Tyler. Sulle polegi olnud mingeid aluseid. Sa lihtsalt ei taha mind uskuda. Sa ei siis, kui saaksin pattude andeksandmise Rooma kateedri eest endalt, jätkaksid naguigi minu hukkamõist. Mida sa kardad? Millist ohtu ma endast sulle kujutan?"

Mõni naine ei suuda end valitseda ega endale oma tundeid aru anda," mühatas mees põlglikult.

"Sulle tuleb kaasa tunda, aga mitte neid häbinärtsutada," vastas Claudia teravalt. "Olgu sulle teada, et mina ei kuulu nende hulka, ükskõik mida sa minust ei arvaks. Sa ei tea minu abielust Gordoniga mitte midagi."

Tyler ajas end sirgu.

"Igan üht – sa töotasid talle truudust ja rikkusid seda töötust silmagi pilgutamata."

Claudia pigistas hetkeks hambad risti.

Ära tee Gordonist kartmatut ja laitmatut rüütli! Ta murdis oma töötust nii sageli, et mul läks arvepiiridest sassi. Ükskõik, mida ta sulle ka ei rääkinud, ma võin kujutleda, milliseid lugusid ta sulle kokku tuletas –, ei armastanud ta mind kunagi. Seda ütles ta mulle kohe pärast pulma. Teda huvitas ainult üks asi, Aga ta arvestas valesti. Raha mul ei olnud. Kui ta ei võinud viga taipas, läks ta marru ning lakkas armunud olemast."

Tyler kortsutas kulmu.

"Võib-olla usuksingi sind, kui ma ei teaks sinu palju üht tooma."

"Minu ainus romaan jäi lõpetamata," surus naine läbi hammaste ja püüdis kasvavat ärritust maha suruda. Hetkeks sattus Tyler segadusse, kuid tormas kätte taas rünnakule.

"Jäta järele, Claudia! Kas arvad tõesti, et ma se muinasjuttu usun! Lehemehed kirjeldasid põhjalikult kõiki sinu vigureid."

Claudia hüppas püsti ja surus rusikas käed tasku sisse. Ta eemaldus mone sammu ja pöördus Tyleri poole.

"No ja mis siis? Mingeid romaane ju ei olnud! Ja ma tegin mone rumala ja mõllematu teo," kinnitas väriseva häälega ja tõmbas kramplikult hinge. "Ma mulle öeldi, et mu tütar on surnud ja mina olen hukkmises süüdi, siis oli mul kaks võimalust – kas end välja mõllata või hulluks minna. Ma valisin esimese. Püüdsin end täielikult ära vaevata, et mitte oma süüd mõelda. Aga mälu on halastamatu. Mul oli kogu aeg meeles, et mina olen elus, kui tütar enam elavate kihtide ei ole. Püüdsin leida süülunastust, visklesin ühest riigist teise, kuid mälestused jälitasid mind nagu raisakull. Mõnikord oli eluisu kadunud, kuid surm ei tulnud. Oma teo eest olin määratud elama ja kannatama. Pikapeale hakkasin oma õnnetusega harjuma ja kassina saabusid, suutsin juba kuidagiviisi elada. Mu romaanidest siin saab juttu olla! Need nõuavad palju hingejõudu, kuid mul ei olnud seda enam üldse."

Claudia jäi vaik. Lõpuks ometi oli ta saanud öelda Tylerile kõik, mis oli teda väga kaua vaevanud. Kui mees ka nüüd teda ei usu, siis olgu... Pole midagi paremat. Rohkem polenud tal miskit lisada.

Tyler ei pööranud talt pilku.

"Kui sa teadsid, et Gordon on säherdune valevõtte, miks sa siis teda uskuma jäid?"

Claudia ohkas raskelt.

"Seepärast, et Natalie oli avari hetkel minu auto lausus ta vaikselt ja tundis otse füüsiliselt mehe jahmatust. "Gordon ei öelnud sulle seda, kas pole tõsi? Ma tahtsin tema juurest ära minna ja võtsin tütre kätte, kuid teel tuli auto ratas alt ära." Seda meenutades

apulas ja laubale tekkis külm higi. "Kui ma hõlpsalt meelusele tuln, oli Gordon mu voodi ees ja ütles, et tütar on hukkunud."

Aga politsei? Haiglapersonal?"

Claudia sulges silmad. Nüüd imestas ta ka ise oma kompensatsiooniklõpsu üle.

Ma olin šokis... Arvasin vist, et kõik haletsevad mind pärast ei nimetanud minu surnud last."

Claudia, jumala pärast, kuidas siis niimoodi? Puh ja olema matus, surmatunnistus!"

Naine kattis kätega näo.

Gordon jutu järgi maeti Natalie siis, kui olin haiglas. Pidin äärepealt mõistuse kaotama, tahtsin surra... Muud ma enam ei mäleta. Ainult Gordon nutune nägu ja sõnad, et mu laps on surnud. Ta tõstis Tylerile pisaraid täis silmad. "Ja kõik see muutus valeks!"

"Oh taevas..." Tyler kahvatas märgatavalt. "Aga miks... Miks ta seda tegi?"

Seepärast, et teadis, kuidas ma tüdrit armastan. Ta teadis, et seda hoopis ma üle ei ela. Olingi sel hetkel oma äärel. Küsi minu sugulastelt. Nad võivad seda kinnitada."

Tyler tõusis, tahtis midagi öelda, kuid loobus.

Neetud... "pomisest ta lõpuks."

Kas sa nüüd usud mind?"

Tyleri pilk püsis seinal. Pärast pikka pausi hakkas ta rääkima pikkamisi, nagu iseendale.

Ükskord kurtis Vandy lõunasöögi ajal, et Natalie on pahasti käitunud. Gordon küsis, milline on ta käitumismänguasi, ning käskis Vandyt selle tüdrukult ära võtta ja hävitada. Ütles, et ainult niiviisi saab teda puna vanemate inimeste sõna kuulama. Ta oli sel päeval palju joonud ja ma arvasin, et ta räägib nii alkoholi mõjul. Nüüd näib, et ma eksisin." Ta pöördus Claudia poole ja vaatas talle silma. "Jah, ma usun sind."

Naine tõmbas kramplikult hinge.

"Maan..."

Tyler vangutas pead, näol vastikuseilme.

"No oli seda tarvis! Gordon rääkis mulle hoopis teistsuguse loo."

"Ta ei osanud arvata, et me kunagi veel kokku saame ja kaht versiooni võrdleme," tähendas Claudia vaikseli. "Tegelikult ei tundnud sa oma nõbu õieti kunagi. Tema aga nägi sind läbi."

Üle Tyleri näo libises vari.

"Paistab nii jah... Aga kes sind hommikul hotelli tõ...

"Minu onupoeg Marco. Kohtusime täiesti juhuslikult. Ma isegi ei teadnud, et ta on Inglismaal. Ta tuli külaskäigult ja pakkus mulle lahkelt küüti."

Tyler krimpsutas nägu ja hõõrus väsinult kaela.

"Arusaadav... Ja sina lasksid mind mõelda... see mida ma mõtlesin."

Claudia raputas eitavalt pead.

"Mida te mina, Tyler, Gordon! Tema ju sisendas sulle et magan gauihega, kes aga ette juhtub. Samuti nägi ta mind veenis, et Natalie on surnud. Ta oskas oma huvides inimestega manipuleerida. Selles ei leidunud talle võrdset. Võitluseks minu vastu vajab ta lihtlast ja sina sobisid sellesse ossa ideaalselt. Meie suhetest ei teadnud, kuid talle oli teada, kuidas sa põlastasid truudusetuid naisi. Mõistagi see mind ei õigusta. Ühe korral ma tõesti petsin sind, kui varjasin, et olen vaimulikult abielus. Kui oled kord valetanud... Aga sa aru, ma ei ole säherdune koletis, nagu Gordon sulle ette maalis. Mõtle minu sõnade üle järele, Tyler." Sellisest vähesega võib ta ju omeli arvestada!

Tyler muutus valvsaks.

"Milleks? See ei muuda midagi."

"Võib-olla ka mitte, aga minu arvates võiksime proovida sõpradeks saada Natalie pärast. Nüüd tuleb meil ju sageli kokku saada," lõpetas ta kindlalt, tuletades Tylerile meelde, et ta tema eest naguigi kuskile ei pääse.

Tyler naeris madalalt ja kurisevalt.

"No on täna alles päev!" Ta kooritas Claudia poole. "Kahilen, kas meist sõbrad saavad, aga Natalie kohalt pealt on sul õigus. Kõige enam vajab ta kindlustunnet. Peale meie ei ole tal kedagi ja meil tuleb asendada tal

...tekkonda. Proovime õige... Ainult ära looda kiiret edu, ei ole kerge Natalie südant võita."

Tema ta tegelikult midagi uut õelnud. Claudia teadeti, et tüdruk on väga üksildane. Juba pisikestest oli ta kannatanud selle pärast, et ema ta maha jättis, ja kardab nüüd uut pettumust. Tema vajab erilist hoolimist. Tuleb olla peenetundeline ja kannatlik.

Ühis puutub Tylerisse, siis täna astusid nad esimese sammu teineteisele vastu. Mees kuulas ta pihitumise, et ei hakanud talle kohe jämedusi ütleva. Paistab, ta on valmis tegema järeleandmist. Võib-olla muutub ilivamaks? Raske oleks loota rohkemat, sest lõpuks teda ikka ei usu ja võimalik, et ei hakkagi uskuma. Kui on rahulik sõbralikkus parem, kui avalik vihamine. Tuleb ta nõu kuulda võtta ja püüda Nataliele meeldida, võita ta südames koht, mis emale õigusepaab. Ja veel midagi... Tuleb teha advokaatidele andeks Gordoni testament vaidlustada. Ta ei luba tema seaduslikest õigustest ilma jätta.

Kui see otsus langetatud, muutus Claudia pisut heameelsemaks.

"Mida sa haiglasse lähed?" küsis ta asjalikult.

"Ühtesin Vandyle, et tulen kella nelja paiku ja vahepeal ta välja. Las ta puhkab pisut ja korrastab end." Tyler heitis pilgu "Rollexile". "Kas sa hommikust sõid?" Tyleri küsimus tuletas Claudiale meelde, et ta ei ole õhtust peale ivagi suhu saanud.

"Mul läks söök meelest."

"Sa oled hullem kui laps," kuulutas Tyler ja võttis telefoniloru.

Telefonilõhe täideti mõne minuti pärast ning Claudia teadeti, et ta on jälle saherduse isuga, et teda jälgiv Tyler muutult muigas. Kui kõht täis, toetus naine laenule ja lakkus lapse kombel sõrmi.

Tyler lõbus naer sundis teda pilku tõstma. Kas mees ei ole tõesti enam pahane?

Temaegu oled täiesti väikese tüdruku moodi, mitte enam kui Natalie. Kuhu on jäänud su suurilmakom?

"Vahest ehk on sul õigus," nõustus ta. "Kardad, et lähed mind nähes endast välja?"

"Kas sa tõesti aru ei saa või üksnes teeskle pahutses ta. "Natalle võib sulle häbematusi öelda, kui ma kohal olen, saan vähemalt vahele astuda."

Nendest sõnadest vapustatud Claudia kaotas kõne võime.

"Ah nii..." suutis ta pomiseda. Mees hoolitseb teest! Vaat kus lops... Rõõmust kippus pea pööritlema.

Tyler muigas pilkavalt.

"Miks see sind nii kangesti imestama paneb? Ta ei ole nii tuim ja tundetu ma ka ei ole. Kui see, mida sa ütled, on tõsi, siis oled sama kergesti haavatav, kui Natalie."

Tema ootamatu tähelepanelikkus muutis Claudiat valvsaks.

"Mina arvasin, et kiidad tema käitumise hea arvad, et ma ei ole paremat kohtlemist ära teeninud."

"Võib-olla küll, aga ma ei kavatse jätkata selle meeleveritasu, keda ei ole enam elavate hulgas. Lapsi ei kasutata täiskasvanute mängudes eturitena. Nad vajavad rahu ja armastust. Seda aga, et sa teda armastad, näeb isegi pime."

Tyleri ootamatu meelemuutus lausa vapustas.

"Ma kohe ei tea, mida öelda..." Kas tõesti ei ole tema suhtes siiski täiesti ükskõikne?

Tyleri lõualihhas tõmbles.

"Ära solva Nataliet, Claudia. Ole tema vastu loomulik. Muidu kahetsed," lausus ta, hääles varjatud ähvardusega, pöördus järsult ja lahkus.

Claudia istus ukse kõrval seisvale toolile. Tyleri lubas teda uskuma, kuid vaevalt maksab hellitada liiga suure lootusi. Ta sõna otseses mõttes sundis meest oma pühimust kuulama, ent andestamisest on veel vara rääkida. Kuigi – miks peaks talle olematuid patte andestama? Tema ise ju teab, et ei ole pannud toime midagi hukkamõistuväärset, aga Tylerit selles veenda läheb väga raskeks.

Ta lubas oma sõprust seepärast, et seda tema

lubi. Nüüd aga näis see lubadus Claudiale milleki mõistliku moru pillina. Tähendab – mehe sõprust ei ole lihtne loovis? Tuleb nii välja... Kuna aga nad hakkavad

il kokku saama, tuleb oma pettumust varjata ja hoida nägu, et on kõigega rahul. Vaat selle üle Gordon loobumustaks... Tuleb jälle kannatada...

Claudia tõusis loult ja lähenes magavale tütrele talle posed roosatasid. Ta nägi välja täiesti tervena. Kas ta tõesti lastakse varsti koju? See on suurepärane, kuid sel puhul tekib uusi probleeme. Tyleri ja Natalie kodu on Shropshire. Seni ajani ei olnud Claudia pilku kellekski heitnud. Ta üksnes muretses tütre pärast, kuid on see aeg käes.

Mis saab temast, kui Tyler tüdruku Shropshire'i kodu? Claudia ei teadnud, kus asub ta kodu. Talle oli meelde üksnes krahvkonna nimetus. Tuleks tal teada täpne aadress ja läheduses endale elupaik olla. Ükskõik, kuidas nende suhted Tyleriga ka kujunevad, oli kindel – mees ei tahaks, et nad koos elavad.

Claudia surus solvangu maha. Tuleb arutleda kaal ja hinnata seda, mis sul on. Ta soetab Tyleri valdus lähedusse oma maja, kus nad võivad Nataliega sageli kokku saada. Küllap nad aegamisi teineteisele lähenevad. Kohus mõistagi tunnistas tema hooldajaõigusi, kuid seni tuleb Tyleriga kokkuleppele jõuda, et ta saaks Nataliega võimalikult sagedamini kokku saada. See aga vältel suudab ta Tylerile tõestada, et suhtub kohustustesse täie vastutustundega. Siis aga...

Kas saab siis? katkestas Claudia end järsult. Mees ei suuda talle? Hakkab teda armastama? Ta neelatas raskesti. Armastus ja andetus – neid vajab ta palju. Kõrberändur unistab veesõõritava armastuseta tema süda närtsib ja hukkub tema kirelik loomus astus välja teda aheldavate kõltsude vastu. Sundides end tööle silma vaatama pidi tunnistama, et armastus on täitumatu unistus, mõeldav. Andetus? Võib-olla andestabki Tyler talle kõik, kuid ei unusta kunagi mitte midagi.

Ei, praegu ei ole aeg sellele mõtlemiseks. Praegu on talle kõige tähtsam leida tee Natalie südame purustada võõristusejää. Claudia ei teadnud, kui sügav hinge haava isa talle lõi, kuid ta töötas endale, et hea lapsele tehtud kurja. Muidugi kulub selleks rohkem aega, aga praegu ei ole talle kusagile kiiret.

Claudia kummardus ja puudutas huultega Natalie roosatavat poske. Tüdruk ohkas, kuid ei ärganud. Claudia rahunes ja seadis end mugavamalt istuma. Ootamata lühendamiseks võttis ta riulilt ajakirja ja hakkas hajameelselt lehitsema. Üks piltidest esikaanel näitas ta tähelepanu. Naine leidis vajaliku lehekülje ja ta kinnitus läikpildile, millel mees ja naine istusid sõdimatus asendis kušetil. Naise nägu näis talle tuttu, kuid ta ei suutnud kuidagi meelde tuletada, kes see. Alles siis, kui ta oli ajakirja lugenud, selgus, et esinduslik hallipäine mees on tuntud pianist Oscar Wheeler ning elegantne aastais daam tema abikaasa Nancy.

Naise ikka veel ilusast näost õhkus aastatega läbinud rahulikkust ja tarkust. Claudia tundis ta. Seda nägu oli ta kunagi juba näinud... Talle meenuti päikesekirgane päev, rand ja Tyleri silmad, mis äkitselt vihkamisest lõõgama löid... See on tema ema! Claudia süvenes südame põksudes lugemisse. Jutt oli Amee-riku kuulsate meeste naistest. Veelgi enam aga hämmatas Claudiat see, et reporter oli usutlenud missis Wheeler Londonis "Ritz"-hotellis, kus ta peatus koos küll kontserte andma saabunud abikaasaga.

Paraku ei olnud kirjutises märgitud kuupäeva. Claudia suust lipsas pettumuseohe. Mõnikord käisid ajakirjad kuude kaupa käest kätte. Neid oli iga hamba ja sisearsti ootetoas. Claudia kaotas lootuse, kuid turgatas talle pähe heita pilk esikaanele. Ta sulges südametähe võbisedes ajakirja, kuid ei julgenud uuesti ilmutumiskuupäeva. Lõpuks võttis ta end kokku – ja lahvas rõõmulaine. Ajakiri oli täiesti värske, selle oma! Järelikult on Wheelerid veel Inglismaal!

Naise käed hakkasid värisema. Kas lõpuks on

juunal talle halastanud? Naine, kellega ta oli nii võrgu hõlmed kohtuda, viibib Londonis! Saatus, jumaliku heaoluks ise pidi ta olema siia saatnud. Aga kas Nancy Wheeler tahab temaga rääkida? Claudia kortsus kulmu. See mõte ei olnud talle varem pähe tulnud. Ent see kõhklus kestis ainult mõne viivutuse, kui Claudia, et Nancy keelduks. Ta peab aru saama, kuidas on Claudiale Tyleri minevikust kõike teada saada. Ta uskus kavandama tegevusplaani. Kõigepealt tuleb rääkida Wheelerile helistada. Kui Tyler on läheduses, ta leha ei tohi. Seega hotellist helistada ei saa. On ainult üks võimalus – helistada siit, haiglast. Pole just parim variant, kuid midagi muud üle ei jää. Alkorrusel ta näinud mitut telefonikabliini.

Claudia langetas otsuse. Kui Tyler tagasi tuleb, lahku ta mingil sündsäl ettekäändel mõneks minutiks Tylerit oodates istus Claudia nagu nõeltel. Möödus pool tundi, enne kui koridorist kostis ta samme. Üks minut. Pikka jõulist kuhu nähes tundis Claudia nagu tulli, kuidas ta süda tegi uperpalli. Talle meenusid taas unustamatud lembusehetked. Veri valgus põskedele, ta oli üllatunud pilku nähes punastas ta veelgi sügavamalt. Mehe silmades sähvatasid pilkesädemed. Mõeldagi taipas ta, miks naine nii viisil kohmetas.

Claudia kergitas uhkelt pead. Tyler astus tema poole ja alles siis taipas Claudia, et ajakiri ema pildiga ei ole ikka veel ta põlvedel. Ta ei tohi seda näha! Claudia ei selle kiiruga kinni. Liiga kiiresti. Tyler kortsutas

toit. "Kas sa nii kaua olid?" küsis Claudia kerge ettevaatusega, püüdes mehe tähelepanu kõrvale juhtida. Noks läks korda. Tyler kehtas õlgu, astus voodile ja vaatas Natalie.

"Lutuaajamine arstiga venis pikale."

"Kas on häid uudiseid?" küsis Claudia neid jälgides. Tyler paitas tüdruku põske. Jälle torkas naist kiivuse. "Kunagi oli mees heil ka tema vastu ja seda hellust ta talle praegugi hädasti tarvis. Aga kas tal häbi ei ole, kui ta on kiivas omaenda tütrele, õnnetule üksiklapsele?"

lapsele Jumal olgu tänatud, et mees temasse nii suhtub. Tal on lihtsalt endast hale, olgu see tunne ränk kui tahes.

"Väga häid," vastas Tyler. "Kui kõik kulgeb normaalselt, võime Natalie tuleval nädalal siit ära viia."

Claudia lõi särama

"See on ju suurepärase! Ta hüppas püsti ja haaras voodiotsast kinni. "Mul on nii hea meel!"

"Seda on näha jah," Tyler naeratas lahkelt.

Nende pilgud kohtusid. Mõlemad tardusid, tundes nende valiele tekib taas pinge. Claudia ei suutnud lihtsalt ega hingata. Siniste silmade pilk kammitseis te

Ei tea, mis oleks edasi juhtunud, kuid just sel hetkel kukkus koridoris midagi rasket kolinal põrandale. Mõlemad võpatasid. Tyleri nägu muutus hoobilt üheks kõikseks ja ärev helk ta silmades kustus. Claudis sõrmad pigistasid kõvasti jahedat metalli

Ta kõhatas, langetas pilgu ja pomises:

"Ma... mul oleks tarvis välja minna. Tahaksin pisut liikmeid sirutada."

Tyler kehtas ükskõikselt õlgu.

"Tee, mida tahad."

Teravad sõnad surid naise huultel. No miks on meil ta vastu nii jäme? Tema järsk meelemuutus rõõv julguse. Tyler nagu heidab teda külmast veest kuumale. Nagu kiigel – kord üles, kord alla. Kunagi ei tea, mis ootab teda järgmisel hetkel – õndsuse tipp või meeleheite põhjatus.

Claudia võttis valkides koti ja jooksis koridori. Ilmselt kahetseb Tyler oma nõrkusehetke. Sõnapidava mehe ei murra ta oma lubadust, kuid hingepõhjas usub siiski, et teda on kavalusega õnge võetud. Aga mõelgu ta midagi soovib, tal on praegu muud mured.

Ta vahetas meenekioskis peenraha ning läks viimasele telefonikabiinile, uudishimulikest silmadest kõrva kaudu kaugemale. Raamatust leidis ta paari minuti hotelli "Ritz" numbri. Vastust oodates tundis ta ärevust vobinat

"Kuulen!" kostis meeldiv naisehää.

Claudia suu tõmbus kuivaks.

Missis Wheeler?"

"Jah. Nancy Wheeler kuuleb," vastas naine lahkelt. Claudia kõhatas.

"Te ei tunne mind, missis Wheeler. Minu nimi on Claudia Peterson. Oih, signaal!" Ta torkas kiiruga potaadi pilusse mõne mündi: "Missis Wheeler?"

"Mida te soovite, miss Peterson?" küsis Nancy ettevaatlikult.

"Missis... Missis Peterson. Tahaksin teiega rääkida te pojast."

Vaiikus.

"Minu... pojast?"

"Jah. Ma mõtlen Tylerit. Tyler Monroed," täpsustas Claudia ja pigistas peos telefonitoru.

"Kust te teate, et ta on minu poeg?" Naise hää ei võinud

Claudia sulges silmad.

Ta ise ütles mulle. Kunagi nägime ajakirjas teie pilti. Te olete äsja abiellunud... Oih!" Jälle signaalid juurde mõni münd. "Mulle on see väga tähtis. Ma vajan te abi, missis Wheeler."

Claudia vestluskaaslane püüdis ilmselt erutusest ennast saada.

"Kui teate, kes ma olen, siis peaksite teadma ka seda, et ma ei ole pojaga juba kakskümmend aastat üksteist näinud. Vaevalt saan teile kasulik olla," sõnas naine kindlalt.

Claudia kartis, et Nancy paneb kohe toru ära, ja ta ei edasi rääkima:

"Ei-ei, teil ei ole õigus. Te olete ainus, kes saab mind aidata! Saate aru, ma armastan teda, aga..."

"Mu kullake, mul ei ole pojale mingit mõju. Kui ta ei ole ei armasta..."

"Vastupidi, ta armastab mind!" hüüdis Claudia. "See tähendab, et ta armastab ja ehk armuks minusse uuesti, kui teda endale lubaks. Vaadake, kui me Tyleriga tutvume, olin abielus, kuid kavatsesin lahutada. Sellest saades ei tahtnud ta mind enam näha. Ta vihkas

mind seepärast, et rikkusin abielutootust."

Torust kosis vaevukuuldav ohe

"Ma vist hakkas taipama..."

"Võitluseta ma alla ei anna, kuid ma ei saa võidelda selle vastu, mida ma ei tunne." Nii. Ongi kõik määratud. Selgub, et ta on juba otsuse langetanud!

Nüüd ohkas missis Wheeler raskelt.

"See oli nii ammu..."

"Mitte Tylerile," vastas Claudia vaiksesti.

Järgnenud vaikus vältas minuti või paar.

"Hea küll. Mul on vähe vaba aega, aga homme võiksime lantsi ajal kohtuda. Tulge minu hotelli. Leme kell üks. Kas see sobib?"

Claudia tundis tohutut kergendust.

"Muidugi! Suur tänu teile, missis Wheeler, et ma ei tustle."

Claudia pani aeglaselt toru ära. Mis siis ikkagi, mene samm on astunud, olgugi mitte vaevata. Iht tegi ta helistamine Nancye haiget, puudutas ta vana haava, kuid muud võimalust ei olnud. Võitmiseks pidi ta kasutama koiki vahendeid. Kes teab, võib olla ka missis Wheeleril kergemaks, kui nad oma jõu kogu panevad.

Avanud palatiukse, kuulis Claudia tütre naer. Naeratas rõõmsalt. Natalie oli juba ärganud ja jõi veest istudes teed.

"Näen, et sul on juba hoopis parem," lausus Claudia ja nihutas tooli voodile lähemale. "Kuidas sa end tunned?"

Tüdruk vaatas emale altkulmu otsa.

"Mul on valus," vastas ta lühidalt.

Claudia sirutas käe, kuid tõmbas selle kohe tagasi kartes, et Natalie võib selle kõrvale lükata. Tütar vahtis talle imestunult otsa ning Claudia naeratas kohmetult ja kirus end arguse pärast, aga oli juba hilja.

"Muidugi on sul praegu pisut valus, kuid see läbub varsti mööda. Nädala pärast saad siit välja. Kas tal on koju?"

Tüdruk veeretask sõrmede vahel lusikat ja noogis.

"Jah... tahan küll," vastas ta ja kehitas õlgu.

Claudia vaatas küsivalt enne Tyleri, siis Nataliele.

"Tahab, et sa ei ole sellega eriti rahul. Arvasin, et armustad, kui Tyler sind siit ära viib."

Tüdruk läks põlema.

Muidugi rõõmustan! Ma armastan Tylerit ja tema armastab mind!" pahvatas ta.

Claudia langetas pilgu ja püüdis naeratada.

"Sul on väga vedanud." Mida ei saa öelda minu kohta, lisas ta mõttes.

Natalie näoke muutus pirtsakaks.

"Ma tean. Mulle pole tarvis isa ega ema. Mul on..."

Palukohal sekkus jutusse Tyler:

"Aga sul on vedanud kahekordselt – sul on ena, tema – need on erilised."

Tüdruk läks korda Natalie tähelepanu endale tõmmata.

"Miks nad erilised on?" küsis tüdruk.

Claudia vaatas Tylerile jahmunult otsa. Vaat see on ilmselge tülatus! Lihtsalt 180-kraadine pööre. Kui arvestada tema suhtumist emadesse üldse, kaasa arvatud enda ema...

Seepärast, et nad armastavad oma lapsi ning andsid neile andeks kõik vallatused ja venibud."

Claudia silmad läksid niiskeks. Tyler tuli talle appi, ta oli lubanud, hakkas ta liitlaseks, kas võis selleks öelda? Ometi oli see nukker – mees nii ei mõtle. Need olid pelgalt sõnad. Tema arvates ei vääri emad andestust. Kuidas ometi panna teda ta tobedaid veenemisi muutma?

Tyler oli andnud Nataliele raske ülesande. Ta oli andnud silmis selline autoriteet, et see ei julgenud teda sõnades kahelda ja jäi mõttesse. Claudia loots, et see on hea märk.

Ühe tunni pärast oli Vandy tagasi. Claudia ja Tyler lahkusid lahkuma ning Natalie ise jättis ilma meeldetuletusest emaga hüvasti, kuigi ilma erilise murega. Moistagi tegi ta seda üksnes tänu Tyleri sekkumisele.

kumisele, mõtles Claudia autosse istudes. Ta võib saada tüdrukusse ükskoik mida – nii tugev oli ta mees.

Teda hõikas kõrvetav tänutundehoog ja ta pöördus järsult mehe poole:

"Täna toetuse eest."

Tyleri pilk püsis teel.

"Ära lialda ega püüa panna minu sõnadesse midagi muud mõtet," ütles ta rahulikult.

Claudia viskus seljatoele. Ta tuju langes.

"Miks sul on nii raske mul midagi vastu võtta? Mis tühisust?"

"See parast, et ma ei tea, mida sa vastu tahad."

Selle mehe kahtlustusega võidelda on sama lihtne kui peaga vastu kivimüüri joosta.

"Minu arvates olen juba oma tasu saanud," sõnas ta.

Tyler puhkes naerma.

"Sa solvud hirmus kergesti."

Claudia tõmbas vaevaga kopsud õhku täis.

"Jata oma julmad manged, Tyler! Ma ei näe midagi naljakat! Võib olla teevadki minu piinad sinu nalja, kuid saatuse on andnud mulle üheainsa võimaluse. Natalie usaldust võlta ja ma ei kavatse teda kaotada. Sa saad väga hästi aru, et vajan sinu abi. Kui sa, vaadates seda, mida ma sulle rääkisin, mind ikka usalda ega usu, siis ütle seda! Voi pakub sulle minu kannatust vaadata?"

Issand, kui väsinud ta oli nendest lõpututest närvilustest...

Tyler ohkas raskelt.

"Lase end lõdvaks, Claudia. Ma usun, et Gordon on valelik. Olen endale pahane, et lasksin tal end ümber sõrme keerata."

Claudia tõmbus külmakartlikult kõssi, kuigi ta oli soe.

"Gordon keerutas kõiki nii, nagu tahtis. Oma ilmutasin nõrkust ja jäin ta juurde. Olin liiga üldiselt selleks, et oma viga sugulastele tunnistada, ja ta ei sellest aru."

Aga ometi läksid tema juurest ära?"

"Kas tõesti mõistad sa nüüd, kui tead, mida ta endale kujutas, mind selle pärast hukka?" küsis Claudia ootamata.

Laulatustalitusele öeldakse: rõõmus ja mure, hädas ja tervises. Ei tohi otsida kergemaid teid," tähendas Tyler õpetlikult.

"Ah, see on juba mingi keskaegsus!" pahandas Claudia. "Inimest ei tohi ju üheainsa vea eest elukeks vangl mõista. Sa ju ei tea, milline oli mu elu koos Gordoniga."

Ma ei tahagi seda teada," sähvas Tyler ainult ette ja vaadates. "Sa tead minu vaateid abielule. Need on muutunud. Arvan ikka veel, et abielusidemed peavad."

Claudia silmad täitusid pisaratega.

Sel juhul oled lihtsalt lolipea, Tyler," kuulutas ta. "Tõusitlaks ja piiratud aruga loll! Maailmas on liiga palju õnne. Tuleb seda hinnata, kui see sulle osaks saab. Muud võimalust ei saagi olla."

"Okei," vastas Tyler vastikult naeru kihistades. "Minu jaoks ei saanudki seda osaks."

Claudia ei suutnud end enam tagasi hoida.

"Sa võinuks ju olla õnnelik! Tal olid sina, Tyler! Tal olis veel terve elu, kuid ta eelistas end surnuks juua. Oled usu, et oled endalt küsinud, miks nii läks. Ütleksid, ta soovis väga ema enda juurde tagasi. Mina aga lootsin midagi muud. Kas ei vaevanud teda süda-õnnistus omaenda süü pärast?"

Tyler pidurdas nii järsult, et auto jõnksatas. Claudia poolis käed vastu armatuurlauda toetada ning vältida üht vastu esiklaasi lendamist. Ta pilk, mille ta Claudia poole pööras, oli raevust meeletu.

Ah sa väike naru! Nende sõnade eest olen valmis minema lõõma. Minu isa elas üksnes selle naise pärast. Ta jumaldas maapinda, millel ta kõndis, ja tähtsustas ta tujud!"

Mehe käed pigistasid nii kõvasti rooliratast, et sõidukid valged.

Claudia võbises hirmust, kuid ta oli läinud kaugemale, et taanduda polnud enam võimalik.

"Kui see oli nii, siis miks ema lahkus?" küsis väljakutsuvalt. "Oli ju ometi mingi põhjus?"

Tyleri nägu moonutas õel grimass.

"Muidugi oli. Tavaline ahnus – vaat mis teda ajendab. Ta pumpas isa viimse pennini tühjaks ja kolis rammusamatele rohumaadele."

"Ja jättis sind maha," järeldas Claudia tasa, lootes, et Tyler teda ei kuule. Ometi tabas mees ta sõnad.

"Pagana pihta, mida sa sellega õelda tahad?"

Claudia lakkus närviliselt kuivi huuli. Instinktiivselt juba õelnud, milles on asi, ja ta ei kartnud sõnadest panna.

"Oled kindel, et tigetsed emaga isa pärast, aga mitte seepärast, et ta sind hülgas?"

"Sinu arvates olen siis memmepoeg?" Tyleri laskis kõlas ebaloomulikult rahulikult.

Claudia pöördus kiiresti tema poole.

"Ei, muidugi mitte! Aga sa olid veel päris pisike ja kannatasid."

Tyler virutas rusikaga vastu rooliratast.

"Nüüd aitab! Jäta see isehakanud psühhiaatri mängimine! Ma ei kannatanud üldse. Ta ei saanud mind halba teha. Vastupidi. Ta aitas mind kiiremini täiskasvanuks saada. Selle eest vist peaksin talle isegi tänukirja olema."

Claudia hoidis vaevu pisaraid tagasi. Tal oli lõpuks kahju sellest väikesest poisist, kes Tyler toona oli. Ta ei anti ränk hoop ja haav valutab seni ajani, kuigi ta ei tunda seda ei tunnet. Nüüd on Claudiale lausa elutähtis kohtuda ta emaga. Nancy Wheeleri käes on tema hingepeidikute võti ning üksnes tema võib need avada ja talle lõpuks päevavalgele pääseks. Et minevik teda ei elaks, et nad võiksid leida õnne. Või on juba liiga hilja? Ei, seda keeldub ta uskumast.

Kurjakuulutatavas vaikuses jõudsid nad hotelli juurde. Tyler laskis Claudia peasissekäigu ees autost väljapomises, et peab veel kellegagi kohtuma, ja sõna

...jättis Claudia sõiduteele. Naine vahtus talle järel, kuni sõiduk tänavanurga taha kadus, ja ta hakkas siis pikkamisi vestibüüli.

Claudia tellis endale lõunasöögi üles. Peagi hakkas ta mõtlema, kuid ta peaaegu ei puudutanud peeni roogasid, ta lülitas sisse teleri ja püüdis süüvida ekraanil toimunud, kuid asjatult. Jutuajamine Tyleriga ei läinud tal hästi välja. Mida ta praegu teeb? Kus ta on? Aeg läheb, ta ei ilmu. Ta vihastas rängalt... Äkki võiks ta oma pahameele alkoholi uputada? Ei, vaevalt küll. Ta pattu tal ei olnud. Kus ta siis on? Kellega ta kavatseb kohtuda? Naisterahvaga?

Tuju langes nulli. Aga miks ka mitte? Vaevalt on ta viimased kuus aastat üksinduses veetnud. Tyler on olnud, elujõuline ja temperamentne mees. Naised peavad olema ta elu lahutamatu osa.

Kujutledes, et Tyler veedab praegu aega koos armu-... Claudia võpatas. Terav kiivusehoog läbistas teda. Jah, ta on vaba mees ja võib teha, mida heaks näeb, ent mõte sellest, et ta hellitab praegusel hetkel naist, oli talumatult raske.

Elutähtsusemäng maalis talle ette nii eredaid pilte, et ta kompistas nagu ja tormas vannituppa. Tuleb võtta dušš, vahest ehk viib see ta mõtted kõrvale. Ent ta ei ole veel siis, kui ta lebas kägaras voodis. Unetult mõeldes väherdes kinnitas ta endale, et tal ei ole veel armukadetseda, sest on Tyleri ammu-armu-... olnud, ent süda keeldus paratamatusega leppimast. Mis olla peaks ta ka endale romaanikese soetama? ... ta jaab alaliseks truuks Tylerile, ei suuda kellegi teisele kinduda...

...ta ei ole teineteisele loodud, arvas Claudia. See peab tingimata ta emaga kohtuma. Hakkan oma elu pärast võitlema ja kui jään kaotajaks, on mu elu läbi.

Järgmisel päeval täpselt viis minutit enne kella ühastust Claudia hotelli "Ritz" luksuslikku vestibüüli lähenes administraatori luugile. Koik. Sillad on min taga põletatud, mõtles ta. Missis Wheeleriga kohtumiseks pani ta selga oma armsa tumeroosa, boor rojakiga kleidi, mis sobis hästi kokku ta juuste ja samadega. Ka unetusest kahvatu nägu nais pisut ka karm. Ta oli kaua ühelt küljelt teisele viselnud, kuul tades, kas koridoris ei kosta sammu, ja jäänud tukkuna alles hommiku eel, kui Tyler tagasi tuli.

Kui ta voodist tõusis ja peeglisse vaatas, kohkus ta ja talpas, et hoolika jumeslusega ta hakkama ei saa. See loob vähemalt välise pildi rahulikkusest ja kindlast tundeist ning varjab märgid hinges valitsevast segadusest. Mõistagi ei suvatsenud Tyler oma kauast äraolekust seletama hakata ning Claudia surus oma uudishimu maha. Mees üksnes mõõtis teda pilkava pilguga, sest talpas väga hästi, et naine lausa kõrbe teadamatusest mihuvist. Loomulikult ei olnud ta andestanud Claudia eilsed kommentaare ja ootas ilmselt ajendit tüli alustamiseks.

No ei, seda lõbu ta mehele ei paku, otsustas Claudia hommilt ja tegi teeseldud rahuga teatavaks, et kavatses koos onupoeg Marcoga lantšile minna. Nähtavasti ei Tyler teda uskuma või oli talle kõik ükskama. Igal juhul ei esitanud ta ühtki küsimust ja Claudia tundis end hotelli sisenedes turvaliselt. Tylerile ei tule pähegi, kohtuda ta tegelikult kohtuda kavatseb.

Administraator vabanes ja tõstis pilgu. Claudia nimetas oma nime.

"Mind ootab missis Wheeler."

Noormees vaatas oma pabereisse.

"Ahhaa, jaa, missis Peterson. Palun minge üles."

Mõne minuti pärast koputas Claudia numbri uksele. Nähes naist, kes talle avas, ei suutnud ta imestuse

kuul saada. Jah, see oli Tyleri ema, kuid erinev järele sellest kujutuspildist, mille Claudia oli endale teinud. Naine ajal loonud. Miskipärast arvas ta nägevat pikku ja elegantset, kindlameelse käitumisega suurilmuandant, kuid Nancy Wheeler oli hoopis teine naiselüüp. Ta oli oheldane, üpris täidlane ja meeldiva ümariku naha.

"Missis Peterson?" Ta naeratas sõbralikult. Kõrvale astus paista, et need naised on vanad tuttavad – nii loomulikult käitus Nancy –, kuid Claudia tabas ta ärevusega poe poe sarnaste siniste silmade all olid tumedad ringid, huuled tihedalt kokku surutud ning kahvatu, piges nägu reetis ta erutuse. Ilmselt oli tal raske säilitada laitmatut käitumisviisi. "Palun astuge sisse," Missis Wheeler viis külalise elegantselt sisustatud elutuppa. "Võtke istet, palun. Ma tellisin lantši siia ja see peaks peagi hetk päralt jõudma. Minu arvates on siin parem kui restoranis. Saab segamatult rääkida."

Ta istus küetile, kohendas närvilise liigutusega kühikut ja pakkus Claudiale istet enda vastas.

"Kartsin, et võite ümber mõelda," alustas Claudia otsekohevalt, pilk vestluskaaslasel. Milline inimene see on? Kellega saatus teda kokku viis?

Nancy vaatas talle otse silma.

Kui öelda ausalt, siis olin sellele päris lähedal... Ma ei tungi minu meest Oscarit. Tema tegi mulle selgeks, et olen õigesti, kui teiega kokku saan." Ta siirust meenutas Tyleri oma.

Ma saan aru, kui raske oli teil seda otsust langetada. Ma ei oleks julgenud teid tülitada, kui selleks oleks aarmist vajadust. Mulle on see elu ja surm olnud. Ja Tylerile samuti."

Nancy Wheeler langetas pilgu sõrmuseid täis lüklud kühule.

"Kuidas tal läheb...?" küsis ta vaikselt.

Tema haäldest kostis sellist kurbust, et Claudia sõidu kaastundest selle naise vastu kokku. Millest ei olnud nende saatused ühte. Mõlemad olid kaotanud oma lapse ja selle pärast palju kannatanud.

"Tema läheb hästi," vastas Claudia leebelt. "Ta võtte

oma poja üle uhke olla."

"Ma olengi tema üle uhke. Pikki aastaid on jälgitud, kuidas ta elu kujuneb, ja tean, et ta on temal väga hea karjääri."

"Tähendab... te ei ole temast ära pöördunud? Ta teile ikka veel kallid?" Claudia ei suutnud hämmastust varjata.

Nancy kehitas kergelt õlgu.

"Ma armastan teda, missis Peterson. Vastasel korral ei oleks meie kohtumine teoks saanud."

"Andke andeks, et esitasin sellise küsimuse. Ma oli tarvis teada seda kindla peale," seletas Claudia. "Mina armastan teda."

"Seda ma juba taipasin. Ütleste, et vajate minu. Millega ma saan teid aidata?"

Claudia kummardus ettepoole, surus käed kokku ja püüdis mõtteid koguda.

"Kui ma isegi seda täpselt teaksin... Ühes olen kindel - tuleb midagi teha, kas või proovida... Vaadake, kui kohtusime Tyleriga kaheksa aastat tagasi ja armuskohtumise teineteisesse. Mina armastan teda siiani. Ta ohkas raskelt. "Arvasin, et tema tunded minu vastu on sama sügavad, kuid eksisin. Ta jättis mind muresees. See juhtus nii. Ükskord näitas ta mulle ajakirjast pilti ja ütles... See on pikk ja segane lugu. Seepärast oleks ehk parem, kui alustaksin päris algusest, seepärast, kui tutvusin oma tulevase mehe Gordon Petersoniga."

Parast pisikest kõhkust vestis Claudia missis Wheelerile oma kurva loo. See osutus raskemaks, kui ta arvanud. Jutustus elustas raskeid mälestusi, kuid Claudia ei hakanud midagi varjama. Kui ta pihku lõpule jõudis, tundis ta sõnulseletamatut kergendust. Otsekui oleks ta end puhastanud kõigest, mis oli teda siiani vaevanud. Ta püüdnud hinge asusid rahulepitus.

Nancy kuulas teda tähelepanelikult, ei katkestanud teda ja lõi üksnes aegajalt käsi kokku. Tema sõnad kaastunnet täis silmad ei lahkunud hetkekski külalt.

ühemütselt näolt.

Kui Claudia oli lõpetanud, vaikisid mõlemad naised mõne pisut aega. Siis Nancy tõusis, läks baarikapi juurde ja võttis kahte klaasi pisut viskit. Ühe neist ulatas ta Claudiale, kes selle tänulikult vastu võttis. Siis istus ta alla ja pani käed põlvedel kokku. Ta ei kirjutanud Claudia juttu kommenteerima, vaid ootas taktitundega, kuni see toibub. Märganud, et Claudia ohtes sõnaga nõjatub, alustas ta kaastundlikult:

Mul on kahju, et teil tuli elustada mälu mineviku ühest sündmusest. Paraku ei osanud ma arvata, et Tyler oli hõikumist nii raskelt üle elab. Mõistagi sain aru, et teie talle haiget, kuid ei kujutlenud, et ta hakkab sellel kannatama. Üldse lootsin, et lahkume ainult hõlpsaks ajaks, kuid sündmused väljusid minu kontrolli alt. Ma ei suutnud enam midagi muuta. Üritasin Tylerile ja püüdsin seletada. Esimestel aastatel kirjutasin hulga kirju, kuid ei jõudnudki vastuseid saada."

Claudia kortsutas kulmu.

"Aga ta ei saanud teie kirju kätte?"

Nancy silmis vilksatas inestus.

"Aga kas ta mulle kirjutas?"

"Jah, ta ütles mulle, et kirjutas," kinnitas Claudia.

Nancy näo libises valukramp.

"Veider... Ma olin kindel, et isa mõjutusel..."

"Kuidas see võis juhtuda?"

Nancy Wheeler naeratas pinevalt.

"Maitsin kirjad Tyleri vanaisale, kes pärast Kati oma pojapoja oma hoolde võttis. Vanamees ei sallinud üht silmaotsaski. Nähtavasti hävitasid nad naise kirjad minu kui Tyleri kirjad. Oh taevad, kuidas nad on meid seda teha? Mu vaene poeg! Kujutan ette, kui see teda kalgistas... Ta tõukas teid eemale seepärast, et ei usu enam armastusse. Tema elu on rikutud... Mõnda Nancy kahvatuid põski veeresid pisaravooli. Ta tõukas neid sõrmedega ära. Claudia ei suutnud end selle tõttu enam paigal hoida. Ta sööstis Nancy juurde ja haaras ta värisevad käed pihku.

"Palun rääkige mulle kõik ära. Teil hakkab kehtima. Nancy patsutas hellalt ta põske ja naeratas plisarate.

"Võibolla on teil õigus. Kui ma seda teen, ehk loobusid minevik mind vaevamast..."

Tyleri isa Kittiga tutvusin Aafrikas. Tal oli seal ja väike jahilala. Ta oli väga ilus ja esinduslik mees. Ma armusin otsekohe kõigesse – nii temasse kui ka tema romantilisse ja maalilisse loodusesse. Läksin Aafrikasse puhkama – mind huvitas väga safari – minna sinna kauaks. Abiellusin Kittiga.

Algul läks kõik väga hästi. Eraldatus tsivilisatsioonist ei häirinud. Me ju armastasime teineteist. Sündis Tyler. Olime väga õnnelikud – vahemalt nii mõnda aega. Meie lapsed olid sageli külas safariarmastajate tegeles loomadega, mina tegin külalistele sööki. Aeg edenesid hästi, kuid veidral moel lõhkis just see meie abielu. Saate aru, ma teadsin algusest peale, et see armukade, et ta on hingelaadilt omanik. Poja sünd ei muutnud. Pigem vastupidi. Teda ärritas, et omanik talle nüüd vähem tähelepanu. Aga ikkagi arvan, et see sime võõristamisest üle saanud, kui ei olnuks tema asjaolusid.

Mul tuli sageli suhelda külalistega. Selles seadusidki minu kohustused. Nende hulgas oli mehed ja naised, korda rohkem, kui naisi. Mees hakkas mind armastama kõigiga kordamööda. Algul ma üksnes naeratasin tema kahtlustuste üle, kuid peagi oli lugu naerust kaugel. Asi läks isegi selleni, et Kit tungis mulle rünnaku. Tega kallale ja soimas mind rapaste sõnadega. Ma ei selle eest, et küsisin külalistelt, mida neile hominidideks teha. Ta muutus taesti talumatuks. Ilmus minu ettekaandel koju lootes tabada mind truuduse eest, pani kõikvõimalikesse kohtadesse teki ja voodi ning kui ma kohe helistamisele ei vastanud või jooksin hingeldasin, arvas jumal teab mida.

See oli õudne. Kit ei valinud väljendeid ning minu iga päevaga üha meeletumaks. Temast sai üha enam naerualune ja selle tõttu kannatas meie ettevõtte

Et nad algatas ta isegi külalistega kaklusi. Oan tavaliselt, ei teadnud, mida teha või kellelt abi paluda. Meie sugulased jäid Inglismaale, oma raha mul ei olnud. Ma abiannasid ka mitte. Kit loikas labi kõik muu, mis kellegagi lähedaseks saada. Tema haiglane sõltumus vis mind pikkamisi, kuid kindlalt arreteeritud. Vastus lohutus oli see, et Tyler oli selleks ajaks juba täiskasvanuks. Ma ei tahtnud, et poiss teaks, mis vanemate vahel toimub. Arvatavasti ei oleks Kit poisile halba mõtet, kui see oleks ta karmi käe alla sattunud. Kartsin, et ta võinuks poja minu vastu meelestada. Siis oleks ta tervesse maailma üksinda jäänud... Kit tahtis, et mul ei oleks mitte kedagi peale tema.

Ma ei võinud kaua kesta. Et säilitada mõistus, võtsin ühe lahikuda. Armastasin Kiti siiralt ja tema armastus mul, kuid tema patoloogiline kilvus, millest ta ei olnud jagu saada, tappis meie armastuse. Paraku ei saanud lahutusest juttugi olla ja Kit ei oleks mind kunagi minna eest ära lasknud. Seepärast varitsesin teda hõlpsalt, pakkisin kohvri, istusin autosse ja sõitsin koju. Mul oli plaanis võtta Tyler internaadist ära ja kolida temaga Inglismaale minu sugulaste juurde. Rääkisin kõige vähem. Arvasin, et kuidagi korraldada minu elu ikkagi ära.

Minu plaanidele ei olnud määratud teoks saada. Ma olin oma ainsa naistuttava poole, keda Kit ei olnud teadnud minust võõrutada, ja seal hakkas mul tunda paha. Kaotasin teadvuse ja edasist peaaegu ei mäleta. Järgmised mõned kuud viibisin haiglas ja kui ma sain koju, kuulsin, et mu mees oli Tyleri internaadist lahutatud ning poiss elab nüüd tema juures. Parandada ei minna ma ei julgenud... Leidsin endale elu ja töökohta naaberasulas.

Väga kiiresti jõudsid minuni kuuldused, et Kit on jooma olnud. Vaene Tyler! Küllap tal tuli kogu aeg kuulda isa isa kaebusi minu kõlvatuse üle. Ema olevat neid olnud riisunud ja saatuse hoolde jätnud. Mida peab tema kümneaastane poiss, kui ta ema on juba üheks aastaks kadunud?" Nancy hääles ei olnud kibedust.

ainult sügav kurbus.

"Ja mida te siis tegite?" küsis Claudia.

Elatanud naine ohkas

"Mis mul teha jäi? Kirjutasin pojale, saatsin ta ära Kiti isa aadressil, kuid vastust ei saanud... Hakkasin ümber elada ja hakkasin ümber elama. Poja vaikinud kurbustas mind sügavalt, kuid ma jätkasin talle vanade aadressil kirjutamist. Siis Kit suri ning ta vanemad võtsid poisil enda juurde. Püüdsin pojaga kokku saada, kuid mulle öeldi, et pois ei taha mind näha ega minuga miskit tegemist teha ning kui mul on pisutki aru, siis pean ta rahule jätma ning laskma teda ise elada. Mida ma veel võisin teha? Lohutasin end sellega, et Tyleril on vanaisa ja vanaema kodus hea ning talle pole mind vajagi. Kui ta suuremaks saab, seletan talle kõik ära, otsustasin ja allusin vanavanemate nõudmistele, lootes, et poeg mind kunagi üles otsib. Tyleri vanemad teadis alati, kus ma asun. Hoolitsesin selle eest, et ta keegi mind ei otsinud. Pikki aastaid elasid üksikloomadest, kuni head sõbrad mulle selgeks tegid, et aeg ka oma isiklik elu ära korraldada. Mõistagi oli see õigus. Lõpuks lahkusin Aafrikast. Ülejäänud on, mis öeldakse, ajalugu."

Naised vaatasid teineteisele otsa, vapustatud nende elukäikude sarnasusest. Nad mõlemad olid palju kordi natanud ja said aru, et neid ähvardab uus tragöödia, mis lõpetab lõplikult selle inimese elu, kes oli neile ühtviisi kallid. Nende silmadest võis lugeda, et nad katastroofi tuleb vältida.

"Tyler peab tõe teada saama," sõnas Claudia kindlalt.

"Olen teiega nõus," haaras Nancy ta sõnast kindlalt. "Olen nii kaua lootnud poega näha, aga aja jooksmine hakkas mulle paistma, et see unistus on täiesti teostatamatu. Piisaks mul julgust, otsiksin ta üles ja püüan talle kõike ära seletada. Mind hoiab tagasi see, et ta oli vanavanemate juures õnnelik. Nad kindlusid pojasse väga ning ümbritsesid ta helluse ja hoolitsusega. Peale selle oli neil piisavalt raha ning nad saavad anda talle hea kasvatuse ja hariduse. Mina aga viirele

...nes. Puhuti piisas vaevalt raha söögiks ja üldiselt... Mul polnud pojale midagi anda peale oma ümbrusest, igal juhul mone esimese aasta jooksul." Ta ohkas tõsiselt. "Mu vaene, vaene Tyler..." Nancy tõmbus kulumisest, kui käed enda ümber ja ta silmad muutusid uduseks. Nancy kandis teda endaga kaasa.

Ükslele koputati ettevaatlikult. Claudia laskis hõõruda kühvi rataslauaga. See kattis kiiresti ja osavalt hõõrudes kadus hääletult.

Nancy ärkas mälestustest ja vaatas Claudiale otse. "Kõik helkis ta silmis taas omandatud otsuse kindlus."

Poeg vihkab mind juba kakskümmend aastat. Teil on õigus. Tuleb talle kõik ära rääkida ning sellele otsuseks lõpp teha."

Aga kuidas seda korraldada? Ja kus? Tyler on uhke ja pühakas. Ta ei oska kuulata. Seda tean mina kõige paremini," ütles Claudia. Olgu teistega kuidas on, kuid ma sal väga hästi aru, kui raskeks läheb Nancyle mälestust taotleda.

Missis Wheeler tõusis.

Ma pean sundima teda ennast kuulama. Aga kus ta jääb mind uskuma... Seda teab ainult jumal. Kui mitte, siis läheb teil üksnes halvemaks. Teid ta ju ka ei kuula. Võib-olla proovite veel kord?"

"Minul on ka oma uhkus. Kui palju ma suudan end kindlaks teha? Las ta ise küsib minult, siis räägin talle kõik selgeks. Saate aru, seni, kuni teie ei ole temaga rääkinud, kuni teie midagi. Te olete mu ainus lootus."

Aga äkki see ei aita?" Nancy puudutas Claudia kätt, olles valmis halvemaks, kullake."

Claudia naeratas nõrgalt.

"Praegusel hetkel vihkab Tyler mind nii, et halvemaks ei saagi enam minna. Vaevalt tal on minu vastu mõningeid tundeid. Seega ei ole mul midagi kaotada."

Mul samuti mitte." Naised vahetasid pilgu. "Missis Peterson, näib, et meid seob ühine eesmärk – päästa minu poeg. Kui kõik läheb nii, nagu kavandastime, võtan teid rõõmuga vastu oma perekonda. Kas ma tohin

teid nimetada eesnimega? Teie aga kutsuge mind Nancyks. Te ei ole vastu?"

"Muidugi mittel"

"Siis on tore. Nüüd aga palun lauda. Hommik on suutnud ma söögi peale vaadatagi, kuid nüüd tundub et olen otse nälga suremas. Söögi ajal arutame, mis edasi teha."

Nad istusid lauda ja asusid salatite kallale. Claudia märkas oma üllatuseks, et temalgi on ärganud isu.

Mõni minut möödus vaikides. Siis sõnas Nancy lihtsalt:

"Arutame õige, millal oleks parem minu kohtumisi Tyleriga korraldada. Seni, kuni teie tütar on haiglas, maksa sellele mõeldagi, kuid Oscari külalisesinena lõppevad paraku kahe päeva pärast. Seejärel lähen Glasgow'sse, Edinburghi ja Manchesterisse. Oleme juba linnast ära üsna kaua."

Nancy trummeldas sõrmedega lauale.

Claudia elavnes.

"Manchesterisse? Tyler elab päris selle läheduses Shropshire'is. Niipea, kui Natalie paraneb, viib ta teid sinna."

"Mis te räägite! Mu kallid, see on ju otse suu peale! Kui kohtume teie ja teie tütre juuresolekul, hakkab ta küll vaevalt isteeni tegema, eks ole? Vaatas Claudiale küsivalt otsa.

Claudia võttis kahvliga mahlaka homaaritüki.

"Üldiselt ei tea ma isegi, kus elama hakkan... Ma tähendab - mul tuleb kusagile sinna lähedale end eluase otsida, aga luban, et teen kõik, mida suudate. Andke mulle telefoninumber, millel saaks teiega ühendust võtta, ning ma helistan, kui selleks on sobiv aeg."

Nancy kortsutas kulmu.

"Kas te siis ei hakkagi tütrega koos elama?"

"Vaevalt küll. Hommikul helistasin ma advokaatidele ja palusin Gordonit testament vaidlustada. Kindlasti võiksin saavutada enne kohtuotsust ajutise hooldusõiguse, ent seni, kui Natalie viibib haiglas, on see tal võimatu. Kodustes oludes kosub ta kiiremini, kui

oma kodu on Tyleri mõis Shropshire'is. Mis muidu saab, siis vaevalt ta salilib minu viibimist oma kodus."

Nancy vangutas masendunult pead.

Ma ei tundnud teie meest ega kedagi Petersonidest, kelle nad on Kiti kauged sugulased, ja olen selle üle mõeldus. Väga kahju, et saatus Tyleri Gordoniga kokku ei tulnud. See mees ei olnud vist pelgalt koletis. Uskumatu, kuidas laskis end petta ja sattus kõigele vaatamata tuksu."

Claudia võpatas.

Gordon oskas igaühele puru silma puistata. Nad olid koos Tyleriga ülikoolipäevil. Gordonil ei olnud raske tema vestile alla pugeda ning see jagas temaga kõiki oma muresid. Ta leidis otsekohe Tyleri nõrga koha.

Kas te ei arva, et kõigi meie kannatuste taga seisab mingi ettemääratus? Kui jäänuksin Aafrikasse, ei oleks ma kohanud oma teist meest näitleja Donald Petersoni.

Elasime temaga koos kuus õnnelikku aastat, kuid need tumestas kibedus, sest ta põdes juba meelehaiguse ajal vähktõbe. Pärast tema surma ei loota enam uuele armastusele, kuid siis ilmus Oscar, mu armastus kogu mu elu. Ma ei ole kunagi olnud nii õnnelik, nagu praegu. Seda kõike ei oleks juhtunud, kui polnuks nii kohutavalt armukade. Kaks kümne aastat olen soovinud poega tagasi saada ja kui ma lootan juba igasuguse lootuse, ilmute teie ja ütlete, et kõik ei ole veel kadunud. Kõigi nende kannatuste taga tunnen mingit mõistusega adumatut jõudu, milleksse saab üksnes uskuda ja kuulekalt sellele järele järgida."

Claudia naeratas.

"See on küll lohutav, kuid mind rõõmustaks hoopis teine, kui Tyler tunneks sedasama."

Voib-olla ta tunnebki. Kes võib seda teada? Ütleste, et on uskumatult jonnakas, ja ma usun teie sõnu, et ta tean oma pojast väga vähe. Kui jumal annab, muutub ta paremaks."

Nancy rüüpas söömu valget veini ja ütles mulle Tylerist, Claudia. Kõike, mida teate, et ta on kallid iga pisiasjani."

Selle palve täitis Claudia meelsasti. Tylerist Nataliest rääkides mõõdukas aeg märkamatuks ning Claudia lahkus alles tund hiljem. Üleelatud kannatusi mida naised olid omavahel jaganud, lähendasid neid ja nende vahel tekkis sümpaatia. Nancy Wheeler meeldis Claudiale väga. Ema ja poeg osutusid sarnastele Claudia täheldas aegajalt tuttavaid hääletoone ja tundus, mis andsid tunnistust sirgjoonelisusest ja mõneste gastjonnakusest, aga see ei mõjutanud tema sooje tundeid Nancy vastu. Ka naiste vanusevahest ei olnud mingit tähtsust. Nad oleksid kindlasti sõbrunenud ka siis, kui oleksid kohtunud teistsugustel asjaoludel.

Olles oma murekoormat Nancyga jagades keeldunud, väljus Claudia hotellist tiivustatuna. See, et rääkis missis Wheeler, aitas teda Tylerit paremini mõista, kuid tee ta südamesse on keeruline. Oma tumeelanud see mõte ta meeleolu. Nüüd ei ole ta valinud oma õnne eest enam üksinda. Nancyst saab ta kindel ja ustav liitlane.

Ilm oli ilus ja Claudia võttis nõuks jalgsi hoida minna. Teel astus ta sisse kaubamaja ja ostis Natali mõne lasteraamatu. Ta oli neid tse kunagi lugemist kindlasti meeldivad need ka tütrele.

Meeldiv väsimus kehas, sõitis Claudia liftiga ja nautides juba ette sooja vanni ja tassi kanget teed. Lähed ta Natalied vaatama. Tyler ei olnud teda eelpäevakavasse pühendanud ning ta ei oodanud millegi pärast teda siit eest leida, ent kui ta ukse avas, kuus tema häält. Tyler oli end tugitoolis välja sirutanud vestles mehega, kes istus, selg Claudia poole. See vastas, ja taibates, kes on neile külla tulnud, peab Claudia, nagu oleks teda põranda külge naelutatud. Külaline pöördus ta samme kuuldes ning talle naeris vastu onupoeg Marco.

Claudia ei suutnud oma hämmingut varjata. Tema segadust märgates naeratas Tyler pelgalt huultega.

"Vaata, kes melle külla tuli," sõnas ta rahulikult Claudia tõmbas keelega üle kuivanud huulte.

"Tere, Marco! Oled juba ammu siin?" Ta astus tü-

trahilis nööle musutamiseks põse.

"Ümbes pool tundi," vastas Tyler tema eest. "Kõik on okei, et ta sind ootama jääks. Teadsin, et sul oleks meel teda näha."

Tema petlikult mahedast hääletoonist kostis selgesti ootatud ähvardus. Claudia asetas kiirustamata oma meel diivanile ja istus.

Milline meeldiv üllatus! Tore, et tulid. Mis sind siin tolm?

Marco naeratas laialt.

"Sina, cara, nagu alati." Marco asetas naljatlevalt oma meele. "Aga kui rääkida tõsiselt, siis helistasin ti Lucia. Ta palus järele uurida, kuidas su käsi käib. Kuhu sa oled kadunud. Peale selle tahtis ta, et ostaks Nataliele kingituse, mida ma tegin suurima heameelega." Ta võttis taskust väikese, juveelifirma pakendatud paki ja ulatas Claudiale. "Ei midagi erilist, ainult meene koos parimate paranemissoovidega."

"Tänan, Marco," sõnas Claudia liigutatult. "Natalie meeldab väga. Üldse aga muretsesid ülearu. Pealgi ei vist kallid asi."

Marco lõi muretult käega.

"Lühidalt. Sinu ja su tütre heaks ei ole mul milleski hõbi. Muide, tädi muretsseb su vaikimise pärast. Nii et siis tulingi vaatama, kas sinuga on kõik korras. Kirjutasin talle kirjutada."

Mul on tema ees väga plinlik. Kavatsesin talle helistada, kuid nii palju asju tuli vahele. Annan sõna, et lähemal ajal kirjutan talle pika kirja."

Marco noogutas.

"Tere."

Juttu sekkus Tyler.

"Me püüdsime siin mõistatada, kellega sa lantad. Mäletan, sa ütlesid, et lähed kohtuma kellegi sugulasega, kuid tema nimi lendas peast välja. Kes ta siis oli?"

Tyler teeskles nü osavalt pahameelt oma kehva mälu üle, et Marco ei osanud midagi kahtlustada. See lüügis Claudia väga hästi, et ta lausa kees vihmast.

Tahtmatult valas Marco veelgi õli tulle.

"Tõepoolest, cara, kellega sa kohtusid? Giancarlo? Anna-Maria ei saabu enne tulevat nädalat. Võib-olla Raffiga?" Ta nimetas oma vendi ja lähisugulasi.

Claudia surus otse maha. No miks tal põrmu? vea! Pidi siis Marco just täna tulema! Ikkagi ei tohi Marcot segada oma keerulistesse suhetesse Tyleriga. Ta ei paljastanud Claudiat nõo ees ja selle eest peab vist talle tänulik olema. Selge, miks ta nii tegi, igal juhul mitte sõbralikest tunnetest ajendatuna. Ta lihtsalt ei vatses arutada seda asja nelja silma all. Issand, annaks ei tea mida, et seda vestlust pisut edasi lükata. Praegu aga tuleb Tyleri mänguga kaasa minna.

"Mul on teisiigi sugulasi," sõnas ta muretult. "Saad minu onu George Ameerikast. Tõi mulle allakirjutamiseks mõningaid pabereid ja ajas mu tuju nii rüünlaks, sa ju tead, kui upsakas ja pedantne ta on. Otsustasin end pisut tuulutada. Käisin kauplustes ostsin Nataliele raamatuid. Velder, et sina mitte midagi ei mäleta," toikas ta Tylerit.

Mehe silmsalvitas avalik pilge.

"Tõepoolest! Kuidas ma küll selle unustasin."

Claudia punastas ja langetas pilgu. Tänu jumalale Marco aitas teda välja.

"See ennasttäis paksuke, kes tegeleb sinu kapitali mahutamise? Ma vist olen teda korra näinud."

"Jah, te saite kokku. Onu George'il on omad puudused, kuid ta teab, kuidas käsutada minu aktsiaid nii kõige kasulikumalt."

Tyler naeris lõbusalt.

"Ma ei usu, et sinu eluviisi juures sulle pärislahutust suurt midagi järele jäi."

"Pärast lahutust?" imestas Marco, kuid Claudia tõstis hoiatavalt käe, takistades teda edasi rääkimast, ning mõttis Tylerit jäise pilguga.

"Gordon siis rääkis sulle sellestki? Tea siis, et see on ole kogu tõde." Huvitav, mida ta endine mees Tyleril tema rahalisest seisust rääkis? Avastanud uue vahend, otsustas ta kõik lopuni selgeks teha. "Mul on mõningad

vahendeid ja julgen sulle kinnitada, et tunnen Antonio väga hästi."

"Oskus taskuraha kasutada ei tee sinust veel rohkem hõõgniust," venitas Tyler mürgiselt.

Nii arvasid ka minu Ameerika onud. Ilmselt ei teadnud nendest mitte midagi. Mina arvasin, et neid teavad kõik, kuid nähtavasti ei pidanud Gordon vajalikuks selle nendest rääkida. Selge, miks ta seda tegi. Ta vajab mu loetust, aga mitte hukkamõistu. Ta kartis, et minu peenuste ja ärisidemete juures saad aru, et minu maailmal on tegemist Websterite pärijannadega."

Tyler ajas end järsult sirgu ja ta silmad ahenesid.

Websteri pärijannad? Sa mõtled kuulsaid Websterid Wall Streetilt?"

Claudia mulgas mornilt. Gordon ei kartnud asjatult. Tyler oli tõesti ta onudest kuulnud.

Jah. Aga mida sa nendest tead?"

Tyleri näolt peegeldas pingeline mõttelöö.

Pisut tean... Ma tean, et vanameestel oli kakskümmend põlvkonnast sugulast, kaks väikest tüdrukut, kes olid õnnetusjuhtumi tõttu orbunud. Üks neist suri mõni aasta tagasi. Sellest kirjutati lehtedes. Mis nende nimed olidki? Neil olid mingid vanamoodsad nimed, mida ma õigesti mäletan. Anneli! See oli selle nimi, kes suri, aga teise nimi..." Ta vaikis ja vaatas Claudiale mõneminutilise otsa.

Claudia, ütles see talle ette. "No on alles! Kui tahata mõtlema, tuleb välja erakordselt lõbus lugu. Teadsite Gordoniga mõlemad mu nime unustada. Sinu lepitusest, et... Üldiselt teadagi miks, aga mis puutub Gordonisse... Vaene mees! Kui viltu tal vedas! Abielu pole pärijannaga, hiljem aga leidis, et tema endine naine, kellelt ta sai pärast lahutust kopsaka summa, pidi ikkagi kogu Websterite varanduse. Kujutlen, milline hoop see talle oli!"

Tyler hüppas püsti, kõndis toas ringi ja peatus siis Claudia ees.

Lähendab, sa oled siis Claudia Webster? Pole siis kahtlust, et sa võid mööda maailma ringi tuuseldada ja teha

kõike, mida süda kutsub?"

Mida muud ta võiski oodata? Tylerit ei vihastanud Gordon'i vale, vaid tema käitumine.

"Jah, võiksin küll, kuid see on jäänud minevikku. Kui ma praegu ringi rändan, siis mitte oma lõbusas. Asutasin mõne heategevusfondi vaestest peredest loobumiseks. Saadame arengumaadesse humanitaarabi. See nõuab rohkesti aega ja jõudu. Võib-olla on kuulnud midagi Websteri fondist?"

Tyler vandus vaikselt.

"Kes siis ei oleks sellest kuulnud?" hüüdis ta ärritult, kuid ta silmis vilksatas midagi lugupidamist. "See on siis sinu asutatud?"

"Jah. Ja muide on see üpris tõdemahukas tegevus nagu juba ütlesin, nii et mõnikord luban endale pressilöögastust."

"Ja satud ajalehtedesse," lõpetas Tyler, kuid tema häälest ei kostnud enam pilget.

"Neetud paparazzid!" lõi Marco tuliselt sekka. "Nad teevad olesklejate lõbustamiseks sääsest elevandit. Neile anna aga skandaale! Meie ju teame, kuidas see lugu tegelikult, eks ole, *cara*?"

Ta ulatas käe ja Claudia surus seda tänulikult, kuid ta pilk püsis Tyleril. Püüdku ta ainult vaidlema hakata.

Sellist liigutavat ühtekuuluvust nähes naeratas Tyler hoopiski mitte õelalt.

"Ei vaidle vastu. Ent mul kulub pisut aega, et see uudist läbi seedida. Nõbu Gordon viis mind eksiteele. Ta andis mulle mõista, et Claudia jäi ilma elatusvahenditeta."

Marco vandus tundeküllaselt Itaalia keeles.

"Mul ei jätku tigidust! See lurjus Gordon valel igal sammul!"

Claudia vaatas Tylerile võiduka näoga otsa. Huvitav, kuidas ta suhtub nii hävitavasse kriitikasse oma loomatu nõo aadressil? Ent Tyler ei kommenteerinud, ei öelnud ühtki sõna Gordon'i kaitses. See oli ju midagi. Ta ilme muutus mõtlikuks ning Claudia täna mõttes jumalat. Siis vaatas ta Marcole otsa.

Kuule, mulle tuli tore mõte! Miks sa ei võtko kuhu meiega haiglasse minna? Annad ise Nataliele kingi üle. Olen kindel, et ta rõõmustaks sinu tuleku üle, sest mul ei riline anne lastega lävida. No palun, Marco, ära lüüa," anus Claudia.

Tema rõõmuks ei hakanud Marco vastu vaidlema. Hea meelega, kui ma ei häiri."

Claudia kõõritas Tyleri poole. See silmitses küllaltki pimestavalt.

Su ei ole selle vastu, Tyler?"

Nais, et mees on valmis vastu vaidlema, ja Claudia ei olnud ta salajase mõtte. Ta arvas, et Claudia võttis ette pettekäitumise, et viibida kauem oma nõo seltsis. Mõnda aega ei olnud Claudial mõttes mitte midagi sellist, ent see ei poikpead ta ümber veenda ei suutnud.

Muidugi ei ole mul mitte midagi selle vastu," turtas ta. "Kas riletud ümber? Kui mitte, siis võiksime minema hakata," lisas ta, andes mõista, et mida meenutab ta Marcost vabaneb, seda varem jäävad nad kesi ja ta saab alustada ülekuulamist.

Lähem nii, nagu olen," vastas Claudia pimestavalt. "Lähem, kuigi ta süda langes saapasäärde. Oma sõnaga näoilmele taipas ta väga hästi, et mees mõistab, mida ta tunneb, ja naudib ta hirmu.

Algul häbenes Natalie pisut, kuid võttis peagi tunde oma omaks. Marco oli ta vastu väga armastusväärne, ta ei nalja, rääkis talle lõbusaid lugusid ja õrritas mõnikord samuti, nagu oma õe- ja vennalapsi. Ta võlus mõnasti ära nii Vandy Nicolsi kui valveõe ja muutis dukorra nii pingevabaks, et Natalie rõõmustas ja isegi unustas oma talle toodud raamatute eest, mida onu Marco lubas talle ette lugeda.

Haiglast lahkumisel viisid nad Marco tema klubisse ja istusid tee hotelli poole.

Imelik küll, et su nõol lapsi ei ole," tähendas Tyler mõnikul rohelist foorituld oodates. "Tal on loomulikult eriliseks eriline anne."

Marco on alati endale lapsi tahtnud. Õnnetuseks

sa ta pruut poolteist aastat tagasi hobuse seljast kude surma," seletas Claudia raskelt ohates. "Ma arvates ei ole ta ikka veel sellest üle saanud. Ta jälitavad minevikuvuustused ja ta püüab nende põgeneda. Sel saatushikul paeval kustus ta hingest. Ainult väga ebatavaline naine võib talle elurõõru tagasi anda."

Süttis roheline tuli. Tyler lülitas käigu sisse.

"Millega ta tegeleb?"

"Usu või ära usu, aga ta peab loenguid Kolumbu eelsest Ameerika kunstist. Praegu on ta puhkuses."

"Kas teie suguvosas on kõik sellised? Tahan öelda, kas te kõik olete teistsugused, kui valja näete?" tõus Tyler.

Üle Claudia nõi hõlises naeratus.

"Tunista üles, et sa pidasid Marcot seltskonnatagariks. Sa teed liiga kiireid järeldusi."

"Aga sina..." alustas Tyler ägedalt, kuid taltsutas. "Sina oled valelik, mu kallid," turtsatas ta.

Claudia hammustas huulde ja pöördus akna poole. Enam ei lausunud kumbki sonakestki. Hauavaiku jõudsid nad hotelli ja läksid oma numbrisse. Alles seal kui Tyler oli ukse sulgenud ja selja selle vastu toetanud, andis ta oma vihale voli. Hetk, mida Claudia oli kartnud, oli käes.

"No nii, kellega sa kohtusid?" küsis mees samele meele häällega, mis ei töötanud midagi head.

Claudia astus igaks juhuks pisut eemale ja vaatas mehele vapralt silma.

"Ma ei ole kohustatud sulle aru andma, Tyler," deklareeris ta.

"Miks sa siis valetad?" pareeris see ja astus ta lähemale. "Räägi tõtt. Seni, kuni sa pole rääkinud, ei saa ma siit välja ei lase."

Mees näis olevat meelestunud tõsiselt. Ta käed olid rusikas, näol otsusekindlus.

Mida siis teha? arutles Claudia kiiruga. Võiks valetada, midagi välja mõelda, kuid tal oli tunne, sellest poleks kasu – Tyler näeks teda nagunii läbi. N

et ole mõtet vastu punnida. Järelikult tuleb rääkida.

Claudia lõi selja sirgu.

"Kui see sind nii kangesti huvitab, siis – ma kohtusin oma emaga."

Tyler tulbastus.

"Kellega?" sosistas mees kurjakuulutavalt, kuid tal meele tundus, nagu oleks ta karjunud. Ta püüdis ennast varjata.

"Minu emaga," kordas ta.

Tyler haaras tal õlgadest kinni.

"Ah sa vastik pisike..." urises ta, kuid loobus siiski hõltusest. "Kes on andnud sulle õlguse nina minust toppida?! Minu selja taga intriige punuda?"

Claudia toetas käed ta laiale rinnale ja püüdis vabalt end lahti rebida.

"Aga kuidas ma siis teada saan, mida mul on tarvis?"

"Sina ju ei taha minuga rääkida!" vastas Claudia kiirust nagu krimpsutades. Mehe sõrmed pigistasid ta õlgu nagu sepapihid.

"Sa tead täpselt nii palju, kui tarvis. Sa ei tohi minu minevikus tuhnida, kas kuuled? Ära roni sellesse, mis sinu ei puutu ja millest sa aru ei saal" käsutas ta teda sosistades.

"Aga vaat mina just saan aru. See oled sina, kes ei taha aru saada!" hüüdis Claudia. "Ema tahaks väga sinu kohtuda, selgitada..."

Claudia naer oli õel.

"Selgitada? Kunagi olin tõesti nii tobe, et uskusin sinu jutte, aga enam seda ei juhtu. Ma õpin oma vigadest."

"Praegu sa just teed veel ühe, võibolla kõige hulma."

"Mille midagi sellist! Ema valis oma tee, mina oma, ja teed ei ristunud kunagi."

"Need võiksid ristuda, kui sa pisutki maheneksid." Tyler tõmbas pahinal hinge ja laskis ta vabaks. Ta ei vallitses ennast.

"Kuule, Claudia. Ma tean, kui palju Natalie sulle

tähendab ja milline koht tal sinu elus on. Sa tahad kõik teised oleksid sama õnnelikud, nagu sina, aga ei ole muinasjutt. Oletagem, et sul ongi loodud kavatsused, kuid saa viimaks ometi aru, et on juba hilja! Meil emaga ei ole teineteisele midagi öelda. Pärast katkestame selle mõttetu vaidluse ja jätame selle nii, nagu on." Ta lükkas varrukaotsa tagasi ja heitis peegli kella. "Ma pean minema. Mul on määratud kohtumine."

Claudia tõstis talle solvumist ja pettumust täis silmad. Vähe sellest, et nende vaidlus jooksis tühja – ta jätab mees teda veel teist õhtut järjest üksinda.

"Kellega? Nalsterahvaga?" lipsas tal suust. See oli ta valimis maa alla vajuma. Miks ta seda kuis!

Tyler haaras otsekohe ta sõnast kinni.

"Ja kui see ongi nii? Mis sul sellest? Ega sa oled armukade ole, Claudia?" Ta silmis sähvatas neimari. "Just asja ütlesin, et minu isiklik elu sinusse ei puutu. See on minu asi, kellega koos ma lõunastan."

Tyler astus magamistoa poole, peatus viivuks ja nagu kavatses midagi lisada, kuid üksnes vaadates endale nina alla ja lukustas seestpoolt ukse.

Claudia vajus jõuetuna toolile. No mida ta avameelitsemisega saavutas? Võõristus nende vahel üksnes süvenes. Tyler ei ole võimeline kuulama mõnda likke argumente ega nõuandeid. Sellist põikpead maailmas veel näinud! Aga mis ta ise parem on... Peab olema säärane lolipea! Näitas välja, et talle ei ole tulla kama, mida mees teeb ja kellega koos. Nüüd kas mees ta nõrkust, et torgata veelgi valusamalt, kui peaks taas uudishimutsema. Ei, see on lihtsalt talumatu.

Tunni aja pärast Tyler lahkus, turtsatades hüvastijātu asemel, et naaseb hilja ja Claudial pole mõtet teda oodata. Claudia läkitas talle ärritatud pilgu, kuid ei jõudnud päralt, sest mees oli juba talle selja pööranud. Uks kolksatas.

Noh, hea küll, temalgi on oma uhkus. Pole nendelja sein vahel istudes nukrutseda. Claudia käis all ja tõmbas selga sirelikarva siidkleidi. Ta oli võtnud nõuks õhtustada restoranis.

Maalis istuvad mehed saatsid teda valmistatud pilkudega. See parandas mõnevõrra ta moraalitaset ja ta ei saanud nõrgenenud võitlusvaimu. Ent üksinda õhtul tundne polnud ei tea mis lõbu. Sestap sõi ta tellitud kohad kilrest ära ja naasis numbrisse. Telerist tuli telerifilm Egiptuse haudehittistest, siis algas vestern, mida ta oli juba näinud. Ükskõikselt ekraani pööras ta ümber tundis ta kasvavat rahutust.

Ta mõtted pöördusid taas Tyleri juurde. Kuhu ta ta kaheks jääb? Ükskõik kellega ta ei kohtuks, temale on ammu läbi. Tyler tahab lihtsalt teda vihale ajada! Püüab tõestada, et on Claudia oma elust palju õppisutanud. Selgub, et temale, Claudiale, ei ole enam midagi kedagi peale Natalie, kuid ka tütre ei saanud ta kätte olla. Südant ahistas selline nukrus, et Claudia tõusis ja hakkas toas ringi kõndima. Ei, ta ei suuda enam jääda!

Kell oli juba kaksteist läbi, kuid see teda ei peatanud. Ta tõmbas ülle sviitri ja püksid, haaras koti ja läks alla ja võttis takso. Kui Tyler ta üksinda jättis, läks ta haiglasse ja viibib tütre juures.

Vandy rõõmustas siralt ta tuleku üle. Naised ajasid ta laega poolihääli juttu, siis lahkus Vandy ja Claudia jäi üksi Nataliega kahekesi.

Lõugu oli juba ära viidud ja tüdruk magas raskelt, kuid kaenlas. Claudia kummardus ja suudles teda kaelale põsele. Marco kingitud kuldristike keti otsas leles ta peenel kaelal. Tore, et ta nõoga tutvus. Natalie oli kasulik teada, et Tyler ei ole ta ainus sugulane.

Claudia nihutas tooli voodile lähemale ja seadis end voodi ääres istuma. Varsti hoovas ta hinge rahu, mida ta ei juba korra tütre voodi veeres tundnud. Lauakesel istumise asemel, mida Marco oli tüdrukule lugenud, Claudia vaatas selle ja süvenes tahtmatult muistendite maailma, nagu lapsepõlves. Vahe oli selles, et toona ei olnud ta pääseda karmist tegelikkusest, nüüd ei olnud teda puhas, millestki tumestamata rõõm. Ta oli võtnud vasti loetava kanimitsas, et ei tunnetanudki end Natalie terast pilku.

Viivuks vaikisid mõlemad. Siis pani Claudia raamatu käest.

"Sa peaksid magama," sosistas ta naeratades.

Natalie suurtest helepruunidest silmadest peegeldas rõõmlikult rõõmu. "Sa oled siin ka varem olnud. Istusid ja vaatasid mind."

"Õige. Mulle see meeldib. Kui sa olid päris pisarad, siis istusin tihti su voodikese juures. Mul hakkas kergem ja näis, et kõik ei olegi nii halb," ütles Claudia lihtsalt.

"Kui kõik ei olnud nii halb, miks sa siis ära läksid?" küsis Natalie talle omase sirgjoonelisusega.

Claudia ohkas. Ta silmadest sädetsid pisarad.

"Sinu isa pettis mind. Muidu ei oleks ma ilmselt ära läinud. Sul on vist seda raske uskuda, kuidas ma olen toot. Ma armastan sind väga ja olen alati armastanud, kuid ei tea, kuidas sulle seda tõestada."

Natalie sõrmitses nuku heledaid lokke.

"Kas Tyler meeldib sulle?" küsis ta äkitselt ja sõrmitses ema uurivalt.

Claudia õnneks jättis õõlambl nõrk valgus varju, mis lõi äkitselt lõkendama.

"Jah, väga."

"Mulle ka. Kahju, et ta ei ole minu isa. Minu päris isa valetas."

Nende lihtsate sõnade taga peituv kannatustepõlvitus lõi Claudial hinge kinni. Kurku kerkis klomp.

"Ma tean seda. Aga Tyler ei ole selline. Teda ei usaldada."

Natalie vaatas emale ainiti silma.

"Ta ütleb, et tahad minuga lähemalt tutvuda. Milleks? Kas pean koos sinuga ära sõitma?"

Claudia sattus nagu miniväljale, millel tuli kõnelda äärmiselt ettevaatlikult.

"Tahaksin seda väga, aga ainult siis, kui sa ise nõust oled," lausus ta leebelt. "Kõik oleneb sinust."

"Siis on hästi," ütles Natalie kiiresti, "sest ma ei taha kusagile."

...õlvumise varjamiseks kallutas Claudia pea taha ja ütles: "Ära muretse. Praegu soovitan ainult üht – sinuga sõbraks saada."

"Milleks? Sulle on tarvis minu raha?" küsis Natalie rõhustavalt.

Claudia punastas pahameelest.

Muidugi mitte! Sinu raha ma ei vaja. Mul on endalgi raha küllalt. Palun viska see rumal mõte alatiseks peust välja." Viimane lause kõlas teravamalt, kui ta oli varem öelnud. See kõik on Gordoni pärast. Endise mehe ebakomoonutav valelikkus viis ta endast välja. Mäherdus langes ta ikkagi oli!

Claudia käsi, mille ta oli tütre poole küüritanud, tõusis iseenesest tagasi. Pisarad kõrvetasid põski. "Munast pääses valla kibe naer, mis sarnanes rohkem naerukriitidega. "Näed nüüd, Natalie, ma ei julge isegi sind ümbritada... Kardan, et sa mind eemale lükkad."

...ta tõusis saamatult jalule ja läks akna juurde, et vaadata end valimata sõnadega oma vaoshoitamatuse

...Claudia..."

...huludes oma nime, mille vaikne lapsehääli esimest korda lausus, pidi Claudia äärepealt lämbuma ja

...kiiresti ümber.

Natalie kehtas õlgu.

"Ma arvan... me võiksime sõpradeks saada, kui sa nõust oled..."

Claudiale kippus kallale peapööritus.

"Soovin seda väga!" hüüatas ta rõõmsalt, kuid tundus samas, sest märkas tütre valvsat pilku. Ei tohtinud öelda, et tema ees on üksik hüljatud laps, kes ei oska keda uskuda, kaasa arvatud oma ema. Claudia liiguti rõõmu sügavamalt hingepõhja, istus endisele kohale ja võttis raamatu.

"Tahad, ma loen sulle?" pakkus ta. "Siis tuleb mind kuulama."

"Loe," nõustus Natalie ja keeras end külili.

Claudia kõhatas, äigas vargsi ripsmeilt pisarad, avas raamatu vajalikult leheküljelt ja hakkas lugema.

Hommiku eel pani Claudia asjad kotti ja lips palatist välja. Natalie oli juba ammu uinunud ja andis talle võimaluse vaikuses rahulikult mõtiskleda. Nagi et tema suhetes tütreaga on saabunud murrang, kuid edust on veel vara rääkida. Pole mõtet arutleda, mis ja kuidas nii läks. Tuleb tugevdada nende vahel tekkinud habrast usaldust.

Claudia surus haigutuse maha, pöördus liftide poole ja tardus paigale. Selina aares tooli tukkus Tyler, jalgade ette sirutatud ja kael elegantse kuue taskus. Nägus jahmus. No see on alles uulatus! Mees oli lahkunud olemaruvihasena – ja nüüd on ta siin! Ta ei olnud ümber riietunud, kuigi oli nähtavasti kainud hotellis ja avastanud tema puudumise. Huvitav, kui kaua on siin istunud ja miks ta palatisse ei tulnud?

Oma kontsata presentkingades astus ta peaaegu karatult, kuid Tyler avas silmad, pööras pead, tõusis ja jälgis sõnatult tema lähenemist. Mehe tahekepaneele pilgu eest ei jäänud varjule ta sisselangenud nägu tumedad rõngad silmade all.

"Oled sa hulluks läinud? Arvad, et Natalieil hakkab sellest kergem, kui sa end sumuks vaevad?" pomises ta.

"Ei juhtu minuga midagi," sõnas Claudia ja astus temast mööda lähima lifti poole.

Tyler muigas.

"Sind nähes on seda raske uskuda," ütles ta ja jättis naisele.

Claudia peatus ja pöördus järsult ta poole.

"Olgu, ma võin ju olla hullumeelne, kuid kas sa tõesti ei suuda mõista, et mulle on mõnikord lihtsalt nii vajalik viibida Natalie juures veendumaks, et see kõik ei ole unenägu?"

Liftiuksed avanesid. Tyler võttis Claudial kätt kinni, viis ta kabiini ja vajutas esimese korruse nuppu. Siis vaatas ta kaaslastele otsa.

"See ei ole unenägu. On sul tõesti tarvis sellele ka aeg kinnitusi otsida?"

"On küll, ja kuidas veel! Sa ei oska pildada kalliteks ole, mis sul on!" Claudia pöördus kõrvale. Ta tundis abaloesid. "Sul ei ole tulnud lähedastest inimestest hoolitsemise pärast kannatada." Mina juba nende ulka ei kuulu, lisas Claudia nukralt.

Lift peatus. Nad väljusid hoonest vastu päikeselisele hommikule.

"Minu auto on seal," Tyler viipas parkla poole.

Claudia laskis end esiistmele paigutada. Ta tundis avasimust, kuid ühtlasi ka rahuldust. Kui Tyler avas iste ja mootori käivitas, vaikis ta pisut, kuid mõeldes, kuid kaua end tagasi hoida.

"Kuidas lõunasöök läks?"

Tyler heitis talle kõõrdpilgu.

"Aga hästi."

Claudia vaatas aknast välja. Mees ei olnud just eriti potukas. Vaevalt hakkab ta oma kohtumise asjadest raäkima. Keelele tikkus hulk küsimusi, kuid need tuli tagasi hoida.

"Miks sa mulle järele tulid? Kontrollima?"

"Hotellis sind ei olnud, kuid ma taipasin kohe, kus oled. Tahtsin sind koju viia. Muud midagi. Lootsin, et oled mu hoolitsust hinnata."

"Kuidas siis nii – lõuna kestis ööni ja läks sujuvalt hommikuni kestnud maruliseks peoks?" sapitses Claudia ja hammustas keelde, kui kuulis Tyleri rahuldavat naerukihinat.

"Mida sa endale ette kujutad? Kirglikku armuööd? Oled sa seda Audreyle ütleksid, oleks ta meelitatud."

"Audreyle?" Claudia tõmbus valvsaks.

Tyleri siniste silmade pilk libises üle ta näo.

"Ja on turustusspetsialist. Pean temaga mõnikord Audrey pakkus mulle kuningliku lõuna ja pärast la vaidlesime mitu tundi ägedalt tootmisjääkide eemaldamise otstarbekuse üle."

Claudia tegi suured silmad.

"Kogu öö?" küsis ta kahtlustavalt.

Tyler kehitas õlgu.

"Kella ühenä. Ülejäänud aja raiskasin sellele, et

püüdsin haiglakoridori ebamugava tooliga kohaned
Claudia ei uskunud oma kõrvu.

"Aga... miks?" küsis ta abitult.

"Seepärast, et mul ei olnud aimugi, millal sa tae-
tuled. Mulle ei meeldi põrmugi sinu komme õises lin-
ringi hulkuda. Sel ajal liigub tänaval igasuguseid tüü-
Pea seda minu õilsaks liigutuseks."

Claudia läks ähmi. Sellist hoolitsust ei osanud
küll oodata.

"Ma kohe ei tea, mida öelda," pomises ta.

"Ära ütlegi midagi. Püüa üksnes ohjeldada oma
kumiskirge seniks, kuni oleme Natalie koju viinud. Sa
on hoopis ohutum," sõnas Tyler asjalikult.

Claudia ei hakanud vastu vaidlema. Teda huv-
hoopis miski muu.

"Muide, ma kavatsesin juba ammu sinult küsida.
Kus kandis sa Shropshire'ist täpselt elad?"

"Ludlow'st põhjas ilusas orus Church Strettoni läh-
dal."

"Selge... Mis siis ikka, kui Natalie järgmisel nädal-
haiglast välja kirjutatakse, pean kohe poorduma kind-
varaagentuuri poole." Ja endale kaardi hankima, lo-
ta mõttes.

"Mis? Milleks seda veel vaja on?" küsis Tyler ja
Claudia tõstis pilgu.

"Loomulikult selleks, et leida endale sobiv maj-

Tyler vandus, juhtis auto hotelliparklasse, sel-
mootori ja pööras Claudia poole vihast moondunud

"Kas sulle ei näi, et peaksid mõne aja Nataliega
elama, enne kui jalga lased?"

Põhjendamatu süüdistus pahandas Claudiat.

"Ma ei kavatse jalga lasta, nagu sa suvatsesid el-
selt väljendudel" pareeris ta sama teravalt. "Ma pean
kusagil elama. Me teame mõlemad, et vähemalt esial-
hakkab Natalie elama sinu kodus, kus mind vae-
avasuli vastu võetakse."

"Aga ikkagi asud elama just sinna," kuulutas ta
vastuvaidlemist välistaval toonil.

Claudia pahameel loovutas koha siirale arusa-

li

"Aga... sa ju ei taha seda!"

See surus hetkeks lõualuud kokku

elile ei ole praegu tähtsust. Esmajoones hoolitsen
Natalie eest. Kui loodad tütrele lähedasemaks saada,
siis elama temaga koos, Claudia, ühes majas. Võibolla
mulle eriti ei meeldigi, kuid olen valmis tege-
ma teadmisel. Kui sa aga tahad mõne aja pärast oma
tulevikku, siis võid hakata otsima endale elupaika minu
läheduses."

"Kõlas nii ootamatult, et Claudia kangestus.

"Lahnan..." suutis ta öelda. "Mina... ma ei osanud sinult
sellest suuremeelsust oodata. Püüan mitte sinu
sõnaga sattuda," lubas ta erutusest käbedal häälel.
Tyler muigas.

"Vandun, et see ei lähe korda. Pean olema pime, et
sa ei margata sinu kohalolekut... Ma ei tea, kuidas mu
eluga, aga mina olen väsimusest jalult varisemas."

ta väljus autost. Claudia järgnes talle, pea täis mõis-
tust. Mis on mehega juhtunud? Millest selline muu-
tus? Eile oli ta viha pärast endast väljas, täna aga
hoolitseb tema tervise ja ohutuse eest. Selline ebaloo-
giline käitumine viis naise tasakaalust välja ja ühtlast

ta südames häguse lootuse. Kas mees ei ole välisele
maailmale vaatamata siiski tema suhtes päris üks

mees? Aga mis siis, kui see on eksitus?

Claudiat haaras võbin. Eelaimusest või ärevusest?
Ta ei teadnud seda isegi... Pole viga, küllap ta teeb
hetkeks, mis mehe hinges toimub, maksku see talle
mida.

Claudia kükitas lillepeenra juures ja äigas lühikese seljaga laubalt hõlgi. Ta kandis lühikesi pleekinud pükse ja õlapaeltega särgikut. Päike kõrvetas halastamatult tema paljad olad ja jalad roosatasid. Õnneks oli ta juba kergelt päevitunud, kuid ei tahtnud siiski riskida ning seepärast võidis end enne peenarde kallale astumist kaitsekreemiga.

Claudia kuulis selja taga lobusat naeru ja veepuudmat ning pöördus. Supelpukstes Natalie puudis Tyler valada üle külma veega voolikust, millega see bassein taitis. Sellise kuumaga soojeneb vesi kiiresti ja see ei supelda. Viimastel nädalatel olid püsinud ilusad filmid alates sellest päevast, kui nad toid Natalie Tyleri mõtteid se nimega "White Gables".

Claudia ja Natalie nautisid soojust ja päikest, kuid ei viibida võimalikult rohkem aega varskes õhus. Nad teavad, et nevalt Tylerist, kes istus päevade kaupa oma kabinis, Nataliele tuli lasta käiku kõik oma oskused, et teda tema majast välja saada ja veenda muruplatsi keskele rajama basseini täitma. Vastu ootusi ta ei pahandanudki. Pärast, et teda tööst eemale kisti, ning asus tegutseda sellise innuga, et Claudial jäi teda jälgides üle üheksa pead vangutada.

Nüüd piserdas ta Nataliele külma vett ja pühkis naerma, kui tüdruk turtsuma hakkas.

Mees seisis harkisjalu, käed püksitaskus. Claudia tabas end sellelt, et silmitses ahnelt tema paigutatud kuldset keha, mida katsid üksnes puusadele libisevad lühikesed teksariidest püksid. Claudia pilk libises allapoole ta tugevatele päevitunud paljastele jalgadele. Mees erutas teda ka rõivastatuna, kuid sellisena ei riisus talt aru ja kutsus esile meeletu ihaluse.

Tyler vahetas asendit ning Claudia pilk paigutati ümber ta laiadele rinnale. Ta kujutles, kuidas ta paitab mehe selga, tunneks sõrmede all ta kuuma nahka, n

lõpuks talle näkku ja hingamine sages. Toludatusega surus Claudia maha soovi püsti karata ja mehe juurde joosta.

Mingil salapärasel viisil kandus ta ärevus Tylerile. Oliik nende vahel nagu elektriseerus. Mees lakkas rääkimast ja pöördus ning ta sinised silmad vaatasid teda otse näkku. Seejärel libises ta pilk aeglaselt, ilma vastu tahtmist, üle ahvatleva naisekeha – pilk lihtsalt silvakatest jalgadest kuni õhukese riide all peituvate kõrgete rindadeni. Nibud pinguldusid, ta erutus. Lõpuks kohtusid nende pilgud ning

mehe vaatamata tunnetas Claudia mehe ärevust. Mõni nende ümber lakkas olemast ning kes võis öelda, millega see oleks lõppenud, kui Natalie ei oleks hetkel Tylerit hüüdnud. Mees pööras pead ja tundes, et kadus hoobilt. Claudia toibus ja tõmbas katkendlikult hinge. Ta sisemus võbises ikka veel üleelatud puutusest. Tyleri pilk pööras ta hinge pahupidi.

Mees ta ometi niiviisi eksis! Viimasel ajal oli mees tundnud külmal viisakalt. Talle jäi mulje, et mees on muutunud tema vastu jagu saanud. Nende elukujunesid inimeste korrektselt jahedad suhted, mis on sunnitud küll ühise katuse all elama, kuid ei anna teineteise vastu erilist suinpaatiat. Mees ei tundnud ühegi sõna ega pilguga mõista, et neli on mees vastu mingeid tundeid. Tyleri ükskõiksus ei las teda, kuid ta oli oma saatusega peaaegu võimeline, kuid tundis alles nüüd, et mees oli kogu aeg olnud. Ja kui osavalt! Polnuks seda kirge täis pilku, mis ta kuidagi suutnud talbata Tyleri varjatud tundeid. Alles paar sekundit tagasi langes külma ukse taga naise mask ta näolt ning avanud Claudiale saladuse, et ta oli nii kiivalt varjanud – meest tõmbab ikka tagasihoidmatult tema poole!

Mees pildanuks rõõmustama, sest tema arsenalis on olnud võimas relv, kuid seda rõõmu ei olnud... Miks ta ei ole end nii kaitsetuna?

Mees mõeldi, mida mööda kulges lillepeenar, kosta Claudia kergitas pead ja nägi Vandy Nicolalt.

Tema käes oli kandik mõne klaasi ja külmahüü kandikuga, milles pidi olema Tyleri majapidaja M. Barretti valmistatud karastusjook.

"Mary saatis mind siia. Ta on kindel, et olete jama suremas," ütles guvernant ja asetas kandiku me lauale.

Claudia puhkes naerma ja tõmbas lõuendki käest.

"Kuidas ta oskas selle ära arvata? Mcie Mary on kullatükk!"

Claudia astus terrassile, valas endale klaasitäie rüüpas mõnuga.

"Mary on oma kokakunsti parim reklaam," lõi Vandy temaga kaasa ja joonistas õhku naisekeha lopsakaid vormid.

"See on küll tõsi," vastas Claudia ning suunas pilgu Tylerile ja Nataliele.

"Olete Nataliega rahul?" küsis Vandy ta pilgu süüda jälgides. "Vaadake, kuidas ta on värskenenud ja tugevnenud. Tänu jumalale, haigusele ta enam ei ole. Isegi Mulde, ta on hakanud teisse hoopis paremini tunduma. Isegi Mary on tähele pannud, et tüdruk loob õilmitsed, ja mitte üksnes lervenemise tõttu."

Nii see oligi, kuigi Claudia pelgas ebausklike hirmust sellest rääkida – kartis oma õnne ära sõnaga Liiga vara oli öelda midagi kindlat. Natalie võõristas veel pisut ema, kuid avalikust vaenulikkusest ei olnud enam jälgegi. Näis, et nad on leidnud ühise keele, olid asjaolude mõjul – nad olid peaaegu lahutamatud. Nad eest võlgnes Claudia muide tänu Vandy Nicol Guvernant hoidus taktitundeliselt varju, et ema saaks tütrega võimalikult palju kahekest olla.

Suurema osa päevast mängis Claudia tüdruku tema lemmikmänge ja luges talle muinasjutte, mis kord rääkis talle oma Itaalia sugulastest. Kõik see küll, kuid Natalie võis teda kuulata tundide kaupa, oli varmas küsima. Tüdrukut huvitas kõik ja Claudia tuli pingutada, et jutuaajamine lõpetada. Muidu kutsuks need jutud üle südaöö. Iga selline vestlus lah-

neld uha enam. Oma isast rääkis Natalie väga harva, kui teda juhtumisi nimetaski, siis ilmse vastumeelse meele. Vandy oli õigus – Natalie teadis, et isa teda ei mõistnud, kuid ta kahtles ka ema armastuses. Kuidas võis teda selles süüdistada? Muidugi mitte, tead Claudia. Tal tuli tütrele oma armastust tõestada, ta oli valmis kas või mägesid paigast nihutama, et Natalie teda usaldama hakkaks! Nendest mõtetest äratas teda terrassile jooksnud ema. Tema punetav nägu säras ja silmad sädelesid meelest naerust.

Tyler ütles, et ta on majas istumisest tüdinud. Ta oli värsket õhku ja kavatses korraldada pikniku, kuhu ka mind kaasa võtta, kui ma kümne minutiga olen jõuan! sädistas tüdruk ema ümber kareldes. "Ma tohin minna, Claudia? No palun!" Ta vaatas meelele anuvalt otsa.

Kas ta hakkab mind kunagi emaks nimetama? küsis Natalie üldalt ja suunas pilgu Tylerile. Ent meeldiv oli da seegi, et tütar tuli temalt luba küsima. Seegi oli midagi.

Claudia naeratas tütrele.

Miks ka mitte? Kui Vandy arvab, et tunned end ilusti hästi..."

Mina ei ole selle vastu," kinnitas kasvataja. "Natalie ei ole palju energiat, et talle tuleb kasuks metsas üppamine."

"Oli kui vahva!" rõõmutses Natalie ja kihutas kõlgesse lähenevale Tylerile vastu. "Nad on nõus!" hüüdis meelest ja riputas end mehe käe otsa.

"Nad on väga hea. Mine ja pane end valmis."

Natalie lendas majja nagu kuul.

Vandy tõusis.

"Lähem talle appi," sõnas ta ja järgnes kasvandikule, jäänud kahekesi, tundis Claudia eriti teravalt Tyleri apalja keha lähedust. Kõri tõmbus kuivaks. Ta tõusis keele üle huulte ja küsis kõrvale vaadates: "Kus võtate söögi kodust kaasa?"

Tyler vaatas talle ülalt alla külmalt otsa. Ilmselt

kahetses ta oma nõrkusehetke.

"Ostame teel midagi. Tee nüüd kiiresti. Me ei taha sinu järele ootama."

"Minu?" Claudia jahmus. Kas siis ka tema kuulub kutsutute hulka?

"Mis siis – kas sa ei tahagi tulla?" Tyler muutis hääle. "Mina ju saaksin veel aru, kui ütleksid, et sul on keegi tegemisi, aga kardan, et Natalie võib solvuda. Ta paneb ette sind kaasa kutsuda."

Küllap eelistaksid sina, et ma koju jääksin, kui sa ei tule. Claudia. Mehe ironiline toon ärritas teda.

"Vabanda, et tekitan sulle nii palju ebameeldivusi, aga minu silaasumine oli ju sinu mõte. Kui sa tead seda kahetsed..."

"Võid arvata, mida tahad, aga mele lepe jääb jooma. Natalie tahab, et sa kaasa tuleksid. Kui sa ei taha, siis kurvastada, siis tee kiiresti," soovitas Tyler kuival häälel.

Claudia läks valkides majja. Tema rõõmu ei näinud pärast, et Natalie soovis ema kaasatulekut, tunde Tyleri reageering. Selge, miks ta nii vihane oli. Ta ei suuda kuidagi vabaneda kiindumusest tema vastu, süüdistab selles teda, mitte aga iseennast.

Ta käis kiiresti duši all, tõmbas üle teksapükse, sähvatas, pistis mahukasse õlgkotti pluusi, päikesepildid ning muu vajaliku pudi-padi, torkas jalad kerge lahtistesse kingadesse, tõmbas harjaga läbi juuste, ruttas ukse poole.

Natalie oli end juba tagaistmel sisse seadnud. Ta avas talle esiukse ja Claudia ei jäänud üle muud, kui tema kõrvale istuda.

Nende teekond kulges läbi maalilise vana Lääne linnakese, mille peamine huviväärsus oli punane liivakivist poollagunenud keskaegne loss, mis künka tippu krahv Shrewsbury käsul. Claudia üllatuseks andis Tyler järele ja pööras auto lossi poole, küll, unustamata tüdrukule meelde tuletada, et ta on seal käinud juba paarkümmend korda.

Kepseldes ette jooksnud Nataliele vaadates tähele, Claudia naeratades:

"Ta keerab sind olnasarveks."

Tyler muheles heasüdamlikult. Nähtavasti oli tal hea meel.

"Võibolla küll, kuid võta arvesse, et sul tuleb nüüd läbi põõninguni läbi ronida ja trepid on seal üsna kõrged."

"Miks siis? Claudia ei sallinud silmaotsaski väikseid ruume, sest need tekitasid nukrust ja tuskust. Ta oli valmis ronima igasse maa-alusesse urkadesse, et tunda oma peos tütre sooja käekest. Vahvalt küll Natalie tundis, mis emaga toimub, kuid temaase pilgu eest ei jäänud varjule Claudia naise nägu. Ta ei osalenud nende jutus, järgnes neile, kätt hooletult pükste taskus.

Kui loss üle vaadatud, tegid nad linnas jalutuskäigu, läksid sisse pagaripoodi, kust hoovas isuäratavalt puu ja oli mõne minuti pärast tagasi, koormatud leivakottide ja pappkarpidega. Kui vajalikud ostud tehtud, naasid nad parklasse auto juurde.

Kõnnud linnast välja, suundusid nad kaht krahviala eraldavatesse mägedesse ja valisid peatuspaigaks maalilise oru, millest avanes oivaline vaade Lääne- ja määhahelikule. Aasal näksisid rahumeelselt üht valged kähara villaga lambad. Teelised laotasid ümle teki ning asusid isukalt Tyleri ostetud sändide kallale.

Natalie lõpetas keedise keedupiruka ja linipala söömisega.

"Maitsev! Tyler ostab alati ainult kõige paremat. Kas väiksema sellistel piknikutel ei käinud?" küsis, ja vaatas emale otsa pisut üleolevalt.

Claudia võttis väljakutse vastu.

"Minul ei olnud lapsepõlves midagi sellist," vastas. "Seda peeti süüdsusetuks. Minu kasvatajad olid väga vanamoodsad vaated sellele, mida tohib kasvatatud tüdruk teha ja mida mitte."

Natalie tegi naljaka grimassi.

Kõik avastati. Mina aga arvasin, et elasid nagu eline. Isa rääkis, et sul oli suur maja ja väga palju

teenreid."

Gordoni ohjeldamatu fantaasia pakkus aina uüllatust

"Nii see oli, kuid ma ei elanud seal üksinda, koos onutütar Ameliaga. Aga tead mis? Mina eelistasin selliseid vabaõhuelineid igavatele lõunasöökidetele onude kodus. Usu mind, üsna nukker on istuda lauaga taga, kui sinu ümber keerlevad upsakad teinukes seisavad selja taga ja ootavad, et saaks taldrik ära viia..."

Ta heitis pilgu Tyleri poole – kas see kuuleb neid juttu? Vist mitte... Lamab selili, käed pea all ja silmad kinni. Küllap tukub.

"Sul oli siis väga igav?"

Claudia vaikis pisut, meenutas oma rõõmutut lapsepõlve ja üksildast noorusaega. Juhus sobis väga loomakaastunde äratamiseks, kuid ta ei tahtnud endast mitte midagi teha.

"Ei, mitte väga. Minu peamine meelelahutus on raamatud. Lugesin kõike, mis kätte juhtus." See meenus talle panu muigama. "Vaata siis tundsin end tõesti piinatuks. Ootasin imellusat printsi valge hobuse selles kes viiks mind imedemaale."

"Kas isa oli sellise printsi moodi?" Natalie võitis silmi.

Claudia võpatas.

"Jah... Pidasin teda muinasjutukangelaseks. Milliseid sõnu ta mulle rääkis! Just neid, mida ma tahtsin kuulda." Issand, milline naivitar ta oli! Hää aastaid möödas, aga tal on ikka veel valus oma kergeuskikkusele mõelda. Noorus ja üksildus on viltsid nõuandjad. Seepärast läkski Gordonil nii kergesti kätte, et teda ära petta.

Natalie mõtles ja näksis rohukõrt. Kui ta lõpuks rääkima hakkas, kostis ta häälest sellist ebalapselikku piina, et Claudia süda tõmbus kokku.

"Isa ütles mulle ka, et armastab mind, aga ma teadsin, et ta valetab. Külaliste ees tegi näo, et mind armastab, aga kui kahekesi jäime, ärritus ta ja..."

...minema. Ükskord kuulsin, kuidas ta kellelegi ütles, et ei tahtnud üldse lapsi, ja nimetas end nooruse veaks. Ja veel... Ta oli minu peale väga hane selle pärast, et olen sinu nägu."

Claudia paitas väriseva käega tütre siidseid juukseid.

Mu kallid tüdruk, sina oled tema kõige parem viiga. Ma tahtsin väga, et sa sünniks, ja ei ole seda kordagi hetsenud. Mina olen meie sarnasuse üle väga uhke."

Natalie vaatas emale kahtlustavalt otsa.

"Ma ei ole nii ilus, nagu sina," lausus ta mornilt. "Ma olen tedretähnid."

...ed sobivad sulle hästi ja üldse oled sa väga..."

...kinnitas Claudia tüliselt.

Tüdruku lõug hakkas reetlikult võbisema. Ta mõeldus kiiresti ja võttis pooliku salakese.

"Lahen söödan tallesid." Ta hüppas püsti ja pistis suuna.

"Ära kaugele minel!" hõikas Claudia ja hammustas talle kujukest jälgides huulde.

"Ma muretsen, temaga ei juhtu midagi," kostis Tyleri. "Ta lahendab – ta ei tükunud ja kuulis kõike!"

Claudia andis seda, vastas Claudia ohates.

"...ta läheb arga kõige üle järele mõtlemiseks," lisas...

"Mul jäi mulje, nagu oleksid varem teadnud, et..."

...Natalied ei armastanud."

"Jah. Vandy rääkis mulle," tunnistas Claudia.

"...ndy?"

Claudia noogutas.

"...ta on väga tähelepanelik. Ja mulde väga tark. Ta..."

...Gordonile ust, kui see püüdis ta soosingut võtta, ..."

...ta kohtu seda paraku öelda ei saa."

Tyler sasis oma tihedaid juukseid.

"Laevas küll, mul on selline tunne, nagu oleksin..."

...mul pikki aastaid mingis enda väljamõeldud..."

...tunnine on see, et tegid Natalie õnnelikuks, kinkid..."

...talle oma armastuse. Ülejäänul ei ole mingit tähtsust..."

...tunnistab ta, et tahaks olla sinu tütar. See..."

on ülin klitus, Tyler."

Mehe silmades vilksatas midagi kummalist.

"Sa ütlesid, et elasite Ameliaga väga üksildast. On see tõsi?"

"On küll... Onud hoidsid meid karmides kätes, mistasid ette selleks, et omal ajal asuksime ühiskonnas ette nähtud kohale." Claudia kehtas. "Oo, nad olid meie, kahe orvu vastu omal moel loodud, kuid neil polnud aimugi, kuidas nende luksused meid lämmatas. Eriti mind."

"Amelia motles teisiti?"

"Temas ei olnud itaalia verd," vastas naine naeruga.

"Kus sa õppisid?" küsis Tyler talle ainiti otsa vaadates.

"Käisin väga mainekas rikaste perede tüdrukate koolis ja sain hea hariduse, ainult tegeliku elu ei olnud sellel midagi ühist. Selleks ajaks, kui Gordon minu ellu ilmus, olin juba valmis mässama hakkama. Onud püüdsid mind keelitada sellest abielust loobuma, kuid mina olin juba kaheksateist ja keegi ei saanud mind takistada. Taipasin liiga hilja, et minu hoolid ei olnud õigus." Naine rääkis täiesti kiretult, kõik tunded kahetsused olid jaanud minevikku. "Gordon hakkas mind petma kohe pärast pulma, kuid mina olin liiga uhke selleks, et oma viga tunnistada ja koju tagastada." Selle asemel leppis ta mehe petmistega ning jätkas kannatlikult kõiki solvanguid ja alandamisi, kuni saabus hetk, mil ta kannatustekarikas üle võeti ja hakkas

Tyler kummardus ettepoole. Ta pilk püsis kahe näol.

"Miks sa laksid Itaaliasse üksinda?"

"Seejärel, et mul oli tarvis kõige üle rahustada mõelda. Gordon oli selleks ajaks hakanud huvi tundma järjekordse naise vastu. Ta nimi oli vist Angey." Naine Tylerit kulmu kortsutavat, naeratas Claudia noor. "Mees ei teinud oma tegudest mingit saladust. Ma aga oli see tollal juba ükskama, sest olin juba otsustanud temast lahutada."

Tyleri tumedad kulmud jooksid rinnaajuurel kokku. "Sa tahad öelda, et sel ajal, kui tutvustime, olid juba lahutanud lahutada?" täpsustas ta.

"Jah. Minu kannatus oli katkenud ja ma ei suutnud enam seda meest taluda."

"Kui nii, siis mis kuradi pärast sa tema juurde tagasi läksid? Kas tõesti lootsid, et ta muutub?"

Claudia vaatas sinna, kus Natalie kõrges rohus ringi käis.

"Ma ei olnud päriselt nii."

"Kas sa sus temast ei lahutanud?"

Claudia silmad sähvatasid.

"Kavalsesin seda teha, sest pärast sinu kaotamist mõlusin lõplikult meie abielu mõttetuses. Ent Inglismaal naastes märkasin oma imestuseks, et Gordon oli juba muutunud. Ta lasegi kahetses. Oma tähelepanega ja õrnusega tabas ta mind ootamatult ning muutsin taas ta õnge, nagu viimane tola. Kui lõpuks

olisin mis selle ootamatu meelemuutuse taga peitub, oli ta rase. Tuli jääda... Gordon heitis maski maha ja hakkas vanaviisi edasi. Tal oli nii palju naisi, et mul ei olnud arvepidamine segi, kuid Natalie pärast tegin näo, et märka midagi, kuni äkitselt puhkes temas kireg

mu vastu. Loomulikult ütlesin talle ära, unustasin, kuidas Gordonile polnud keegi kunagi ei öelnud... Ja nüüd

hüüab stseen..." Claudia vangutas kibedalt pead.

Tyler ei suutnud end tagasi hoida.

"Kõige püha nimel, Claudia! Kas ta tõesti..."

Naise nägu moonduks valust.

"Järgmisel päeval sõitsin ära. Edasist sa tead."

Tyler kahvatas linavalgeks.

"Püha jumal!" hüüdis ta ja pöördus kõrvale, nägema lahenevat Natalie. Pärast pikka vaikimist pöördus ta

tagasi. "Sa ei oleks tohtinud tema juurde tagasi minna."

Claudia ei uskunud oma kõrvu.

"Kas sa ütlesid? Sa ju räägid iseendale vastu, Tyler. Ma rääkisid, et mul polnud õigust mehe juurest minna, nüüd aga väidad, et ma ei tohtinuks temast naasta! Mida ma sus pidin tegema? Sinult abi

paluma? Sa ju olid oma kohtuotsuse langetanud kadunud. Sulle ei olnud mind enam olemas. Seepärast pidin ise oma saatuse üle otsustama. Huvitav, millal ükskord endas selgusele jõuad ja aru saad, mida tahad?"

"Kas läksite tülli?"

Tutre ärevat häälekest kuuldes tardus Claudia. "Kas ta toesti koike kuulis?!"

Esimesena toibus Tyler.

"Mis sa münd, pisike! Sellisel ilusal päeval ei suud keegi tuhtseda. Ajasime lihtsalt juttu, meenutasime nevikku." Ta võttis tüdruku süle. "Noh, kuidas oled? Söötsid talleid? Ega nad sind ei hammustanud? Kõiged jalad on terved?" Tal läks korda Natalie ümber laetada.

"Nad jooksid minu eest ära," kurtis tüdruk.

Ohuhetk oli möödas. Claudia ohkas kergendusega, hakkas toldujääke kokku panema ning kuulas lihtsalt Tyleri ja Natalie lõbusat vadistamist. Miks ta ei ta sõnadele nii kummaliselt reageeris? Mehe käitumise ajas teda juba mitmendat korda ummikusse. Nähtavasti on ta oma karne vaateid abielule revideerinud, kas see veel tähendab, et mehe suhtumine temas muutunud leebemaks? Tahaks loota, sest Nancy Wheeler peaks iga hetk Manchesterisse jõudma ning ole tema helistamist. Siis juba oleneb kõik Tyleri tolm. Näis, et on olnestunud juba meest mõtlema peale ning külvata tema hinge kahtluseiva.

Kuulnud oma kõrva juures sõrmenipsu, ärkas Claudia mõtteist ning vaatas Tyleri ja Natalie poole. Nad istusid teineteist süleledes ning näisid olevat nii õnnelikud, et Claudia süda vopatas.

"Andke andeks, ma jäin mõttesse," vabandas Claudia ja püüdis naeratada.

"Me tahame mängida bumerangi. Ka tuled kaasa," küsis Natalie. Nähes, et ema nõusoleku määra noogutas, hüppas tüdruk jalule. Tema järel tõusis Tyler ja ulatas Claudiale kää. See haaras mehe käest kää ja tõusis jalule, oodates, et Tyler ta kää kohe vabasta.

Claudia jättis selle pihku ja tõmbas teda kergelt üles. Claudia tõstis talle üllatunud pilgu.

"Kas sa minult tahad, Claudia?" küsis ta häälel, mis ei olnud, et Natalie ei kuuleks.

"Kui lihtne ja samal ajal täiesti võimatu oli sellele küsimusele vastata..."

"Pead endas selgusele jõudma, Tyler," soovitas Natalie. Kahedalt, tõmbas kää lahti ja jooksis Nataliele vastu.

"Sa vaatad neile mõthikult järele. Ta silmad tumevad. Natalie poordus ja lehvitab talle. Tyler pingutab naeratuse ja astus neile järele.

Claudia lülitas sisse vasaku suunatule ja ta valge valgus poordus sissesõidualleele. Pärast eelset vabaõhku ei olnud nad Tyleriga teineteisele paari sõnagi vahetanud. Kui mees oli neid koju toonud, sulgus ta kabiinide oma kabinetit ja ei väljunud sealt isegi õhtu. Kui ajaks. Majapidaja kurtis, et ta polnud talle tuppud toitu peaaegu puudutanudki. Istub laua taga, libaknast välja ja ei reageeri millelegi, muretses hea me pead vangutades.

Claudia jättis vastuse võlgu. Ta kartis uskuda, et on hea märk, ja ei eksinud. Kui ta julges Tylerit ühda palvega, et see vaataks Natalie järele, kuni ta Church Strettonis kauplustes, oli mees tema vastu peaaegu jäme.

Kui nõustus ta Nataliega koos olema. See Claudia meeldis. Tüdruku jaoks oli tal alati aega, olgu ta tahes hõivatud. Vandy Nicolson oli võtnud vastu Mary ning Mary kavatses minna haiglasse öde vaatama, et see oli hommikul õnnetult kukkunud. Seega polnud peale Claudia kedagi, kes võinuks minna toldu tooma.

Lihtsalt kulus see sõit talle marjaks – andis võima lahendada Nancy Wheelerile hotelli, kartmata, et kodustest võiks juttu pealt kuulata. Paraku ei olnud Nancy kohal. Claudia andis administraatorile aadressi ja laskis paluda, et talle helistataks. See

polnud küll parim variant, kuid midagi muud jõudnud ta välja mõelda.

Auto tegi veel ühe pöörde ja hakkas paistma "W. Gables". Tyleri maja nägemine lõi Claudia taas hirmu. Künkanõlval asuvat hoonet ümbritses kogu küljest mets. Selle ees halfendas lillepeenratega rätud muruplats, keskel kaladega tehiseveekogu.

Möödunud sajandil ehitatud hoone kujutas end midagi maa- ja linnamaja vahepealset. Sellest õhust säherdust võlu, et Claudiale oli tulnud mitu korda tulla mine seda lõuendile kanda. Hirmus kahju, et ta ei saanud maalida... Esikülje seinu kaunistasid kõrged, roosad põlmitud aknad. Praegu olid need avatud ja kerge tuul liigutas valgeid pitskardinaid.

Claudia paigutas auto garaaži, võttis kompsud ja läks need kooki. Kuumus vaevas, kuigi ta oli riietunud hommikul kergelt – õhukesse sidrunkollasesse ja villikleiti. Praegu oleks vahva tädi Lucia suures bassini pladistada.

Koogis oli jahe ja vaikne. Claudia sammud kajasid tühjas majas tuhmilt vastu. Nähtavasti olid Tyler ja Natalie kusagile läinud. Igaks juhuks ta hõikas, kuid keegi ei vastanud. Nad pidid olema kusagil läheduses Tyleri auto oli garaažis. Ta tahtnuks minna nende juurde metsa käharate puuvõrade vilusse. Claudia ei kas ja asus toiduaineid külmikutesse paigutama.

Poleks paha rüübata midagi karastavat. Claudia võõrastetuppa ja avas kahe poolega puhvetkapi. Kui Kuna ta ühelt poolelt midagi sobivat ei leidnud, tõmbas ta lahti teise ukse ja leidis oma tülituseks, et seal pudelite asemel videokassetid. Ta tahtis juba ust sulgeda, kuid märkas siis ühe kasseti seljal Natalie nime. Kumardus lähemalt vaatama. Pealdis järgi pidi olema kõikil olema Natalie, sealjuures filmitud erinevatel aastatel.

Videomakk ja teler seisis sealsamas. Claudia suutnud kiusatusele vastu panna. Ta valis kõige vanema kasseti, pistis selle aparati ja põlvitas südame värisemisele ekraani ette. Kui ilmusid esimesed kaadrid, kipiti

otusest hing kinni jääma. Siin olidki need kullid, mis olid temast mööda läinud! Tundmatu autor oli jäädvustanud tillukese tüdrukuga mängi Vandy Nicolst. Paar korda vilksatas Gordon, kuid keegi ei olnud. Ilmselt oli tema hoidnud videokamera, mis püsis peaaegu lakkamatult Natalie. Jah, on alati minu tüdrukut armastanud, mõtles Claudia nutult, vaadates esimesi sõnu õelda püüdva tütre

ilk püsis ekraanil nagu hüpnotiseeritult. Ta surus kuu ette, et mitte täiel häälel tõinama pista. Claudia läbi ühe lindi teise järel ja tundis südames üha kasvavat ängistust. Alateadlikult otsustas ta end edasi lüüa, et üha kasvavast valust jagu saada. Ometi näis talle jõe pilku ekraanilt lahti rebida. Oli see ju ainus valus näha, kuidas tütar kasvas, täita piinarikaste tühjust. Lindile jäädvustatud minevik hõlvas talle, et ta ei märganud enda ümber mitte midagi, ei kuulnud enda taga vaikset imestushüüet, ei tundnud, kuidas ukseavasse ilmus kaks kuju, üks suur, teine väike. Ta ei näinud Natalie, kes jooksis ta juurde, vihis ja vaatas ärevalt ta pisarmärga näkku.

Emma, mis juhtus?"

Illes see vaikne küsimus jõudis Claudia teadvusse, ta pööris pead. Äkitselt ei olnud tal midagi

teha.

"Mis...?" Kas ta tõesti hakkab aru kaotama? Ei saa ta kuulis valesi. Natalie ei võlnud teda kutsuda...

"Miks sa nutad, ema?" Natalie pilgutas tihedalt silmi, ta suured silmad täitusid pisaratega ja huuled värisesid.

Vastuse asemel kahmas Claudia tütre sülelusse ja surus ta hapra kehakese tugevasti enda vastu. Ei, ta tundis hulluks läinud ega valesi kuulnud. Tütar nutas teda emaks! Issand, ole sa tänatud... Ja oot, de lüüet – lapse õblukesed käed põimusi ta kaela ümber.

"Ära nuta, emake, ära nuta!" kordas ta. Claudia nuuksatas.

"Ei nuta, ma enam ei nuta, luban seda. Ainult mine ära, ole mu juures.. Ma armastan sind, tütter, armastan sind nii väga."

Mõlemad istusid vaikides teineteist kallistades. Claudia silmad kulvasid ja tema hingel valitses tal. Pikapeale ta keha lõtvus, kuid ta kartis end lüüa et pikendada neid imehetki. Vabastamata Natalie sülelusest, sirutas ta käe, lülitas magnetofoni välja, ja diivanile ja tõmbas tütre enda vastu.

"Miks sa nutsid?" küsis Natalie.

Claudia kohendas õrnalt tütre silmadele langema juuksesalku.

"Sellepärast, et need filmid tuletasid mulle meelde kui paljust ma olen ilma jäänud. Oleksin tahtnud k need aastad sinuga koos elada. Oleksin ju võinud, mulle ei oleks selgeks tehtud, et sind ei ole enam elav kirjas."

Natalie testis pea, kuid imestust ta silmis ei olnud.

"Kas isa ütles sulle, et ma olen surnud?"

Tütre taibukus vapustas Claudiat nii, et ta suutis ainult pead noogutada. Ta vaikis pisut ja lisas:

"Anna mulle andeks." Kuigi ta isegi ei teadnud, mis pärast ta vabandust palus.

Ent Natalie nähtavasti taipas seda ja ta ohkas raskesti täiesti nagu täiskasvanu.

"Isa valetas sageli... Aga vaat Tyler ei valeta kunagi, sõnas ta ja kõõritas ema poole.

Üle Claudia näo libises naeratusevine.

"Õlge. Ta räägib alati tõtt. Ja mina samuti. Ma petnud sind, kui ütlesin, et sind armastan."

"Sa siis jääd minu juurde?"

"See on minu kõige suurem soov, kuid sa tead ju olen siin ainult külaline. Maja kuulub Tylerile. Mul tuleb otsida siin kusagil läheduses eluase. Siis võid min juurde kolida ja tunti Tyleril külas käia."

Natalie mõtles selle üle järele.

"Sa võiksid siia jääda, kui sa Tyleriga abielluksid, ütles ta ootamatult.

Hetkeks kaotas Claudia pea.

"See on tõsi," vastas ta kummaliselt naeratades, "aga kummaliselt abiellutakse hoopis muudel põhjustel."

"Kas sa ei armasta teda?" Natalie vaatas emale otse silma.

Claudia kõhkles pisut ja leidis siis, et asi on puhtalt poliitika.

Armastan küll," tunnistas ta.

"Siis on hästi. Siis on kõik korras!"

Claudia naeris lõbusalt.

"Oh, Natalie, nii lihtne see ka ei ole." Ta ahvardas tütre näpuga. "Ära püüa meid paari panema hakata, ei tule sul midagi."

Natalie püüdis vastu vaielda, kuid mõtles ümber.

"Olgu, ma ei püüa," nõustus ta kergelt. Kuidagi ilguvalt, vilksatas Claudial mõte. Ta lükkas häduseid mõtused kõrvale.

Kõneline Tyleriga hommikul metsas ja ma korjasin üll. Kas sa ei attaks mind neid herbaariumi jaoks koguma panna?"

Muidugi aitan. Too oma album siia, ma teen dipeal endale kohvi. Istume terrassile Nõus?"

"Okei!" rõõmustas Natalie ja lippas oma tuppä.

Claudia naeratas talle järele. Ta pani kassetid kappi, ja kööki ja leidis oma üllatuseks sealt Tyleri kohvi mas. Mees valas talle tassitäie ja sõnas:

"Minu arvates on sulle praegu tarvis just seda."

"Lüüa," vastas Claudia ja istus laua äärde.

"Ja siis ikkagi said oma tahtmise," sõnas mees otse.

Claudia vaatas talle silma.

"Sulle see ei meeldi?"

Tyler kehtas õlgu, pani tassi lauale ja ristis käed imale.

"Mis mina siia puutun? Natalie on sinu tütar."

Claudia asetas tassi aeglaselt alustassile.

"Mis sind häirib? Mina arvasin, et sa rõõmustad, et sa tõesti tundsid mulle kaasa üksnes sõnades?"

"Tä, need ei olnud ainult sõnad," vastas Tyler kiiresti. "Tul on sinu üle siiralt hea meel."

"Mis sind siis häirib?"

Tyler langetas pilgu.

"Ma ei tahaks Natalie'd kaotada."

"Kas sa tõesti arvad, et suudan sinuga niiviisi käituda?" pahandas ta. "Ma ju tean, mida ta sulle tähendab. Ja tema on sinusse väga kiindunud. Muide, ma ütlesin talle, et kavatsen osta kusagil siin läheduses endale maja," tegi Claudia rahulikult teatavaks.

"Ja mida tema selle peale ütles?"

Claudia ei suutnud naeratust tagasi hoida ja lõi pilgu maha.

"Natalie tahab, et ma siia jääksin. Tema arvab, peaksime selleks abielluma."

Huvitav, kuidas mees sellele reageerib?

Tyler muigas heasüdamlikult ning Claudia tundis end millegipärast riivatuna. Ta oli oodanud ükskõik, mida – vihapurset, süüdistust selles, et tema on seda mõtte tütrele sisendanud või siis valetamises, kuid mitte seda soosivalt ükskõikset naeratust.

"Kohene ta ütleski? No on alles kaval rebane," Tyler vangutas pead.

"Ära muretse. Seletasin talle, et see ei ole võimalik," turtsatas Claudia solvunult.

Tyleri silmad ahenesid.

"Ta jäi sinuga nõusse?"

Claudia noogutas.

"Hmm, tähendab, tal on midagi mõttes. Ega asi ei ole öelda, et kui lapsed on liiga kuulekad, siis on oodata midagi halba. Meie tunneme Natalie'd."

"Sina ehk tunned, kuid mina mitte," pomises Claudia ootamatult kahedalt.

Tyler vaikis pisut ja ohkas siis.

"Vabanda, Claudia, see oli minust tähtitu."

Claudia kehtas hooletult õlgu.

"See ei loe midagi. Ma saan nagunii teada kõik, mis mind huvitab," sõnas ta kindlalt.

Tyler muigas mornilt.

"Selles ma ei kahtle. Ma olen juba taibanud, kelle Natalie on pärinud sellise otsusekindluse," ütles ta.

muks. "Kuule, kas sul on kaasas midagi pidulikumad?"

Claudia pilgutas segaduses silmi.

"Üldiselt jah, aga..."

Siis on tore. Ma kutsun sind lõunasöögile.

"Lõunasöögile?" hüüdis naine äärmises hämmatus.

Tyler muigas.

"Näen esimest korda sind segaduses. Ole valmis selle kaheksaks. Sul on viimasel ajal olnud nii vähe ajast rääkimiseks, et ma ei või seda võimalust ära lasta. Vaidlust on?"

Ma vist sarnanen kuivale tõmmatud kalaga, arvab Claudia.

"Ei... mitte mingeid," lalis ta. "Täna, Tyler, seda ei oleks ma küll osanud oodata..."

Mehe silmad soojenesid.

Ma tean. Sa ei ole harjunud elult midagi head ootama."

Claudia põski värvis õrn puna.

"Ei maksa mind haletse, Tyler," sõnas ta vaiksel. "Ma ei vaja su kaastunnet."

Mehe silmis vilksatas midagi arusaamatut.

"See ei ole haletsemine," vastas ta mõistatuslikult. "Kui sa väljus köögist enne, kui naine jõudis küsida, miks see siis on?"

Ühesinda jäädes vajus Claudia mõttesse. Mis peitub selle ootamatu kutse taga? Tõenäoliselt tema tavuline vastusväärus. Aga ikkagi hakkas ta süda kiiremini lööma. Nahtavasti ei tahtnud see leppida vähesega juurde kõigele vaatamata...

Tule taevast appi, ta käitub nagu plikake, aga mitte nagu küps naine, seitsmeaastase tütre ema, kes muide juba ammu ootab. Claudia viskas mõtted eesoleva lõunasöögist peast välja, tühjendas kohvitassi ja läksis terrassile.

Claudia korjas taltsikult kokku maasikakoogi rasked ja lakitas suhu. Lõunasöök oli oivaline, esimene roost viimasena, aga vaat tema kaaslane... Tyler kummalises tujus, näis murelikuna ja masendatuna. Temas õhkus külmust. Sellest hetkest peale, kui Natalie Vandy hooke jätsid ja restorani suundusid, ta pea kogu aeg vaikinud ja ainult aegajalt ohanud nagu rusuks teda miski.

Claudia pani magussöögikahvi kääst ja tõstis pilgu. Tyler nägi oma elegantises sinises ülikonnas ja lühikeses valges särkis välja esinduslik ning naine tundis nährviga temast lähtuvat külgetõmbejõudu.

"Kõik oli väga maitsev."

Need sõnad katkestasid mehe mõtiskluse. Ta nõus ja naeratas kergelt, kuid ta mõtted uitasid ikkagi kuis igil kaugel.

"Sulle on alati meeldinud korralikult süüa. Hea lounastada koos naisega, kes sööb isukalt, mitte üldse ei sordi kahvliga toitu. Mulle tuleb meelde, et sulle meeldisid spagetid. Ma ükskord isegi tellisin sulle neid võtsid neid süüa hommikul, lõunal ja õhtul."

Claudia naeris lõbusalt. Milleks on Tyleril vaja teada et hiljem tõi selle roa nägemine talle alati pisarad silma?

"Need meeldivad mulle praegugi. Nahtavasti see on lihtne, et olen pooleldi itaallanna," naljatas ta ja tõmbas kohvitassi lähemale. "Veider, et sul on veel mees selles pisiasjad."

"Mul on mees palju muudki," tähendas Tyler kinnisõnaga. "Isegi see..."

"...mida sa eelistaksid unustada," ütles Claudia kiiresti ette ja kahetses seda otsekohe, sest mehe nägu tõmbus pilve.

"See, mis varem näis tühisena, kuid mis nüüd peab uues valguses," lõpetas Tyler oma lause. "Sa avastad..."

...silmad paljude asjade nägemiseks."

No seda ma ei osanuks küll arvata, et nii mitu juhtumist sulle niiviisi mõjuvad," pahvatas Claudia. "Mina arvan, et kuulanud sa mind üldse."

Tyler muigas.

"Sind on võimatu mitte kuulda."

Tundes end punastavat, kõhatas Claudia segaduse näpunäiteks.

Ma ainult tahtsin, et sa aru saaksid. Ma ei nõudnud, et oodanud midagi..."

Mees segas kohvi

"Kas tõesti? Ega sa ei püüa end petta, Claudia?"

Ta naeris ta vaikselt.

Naise süda võpatas. Ta tõmbas sügavalt hinge ja vaatas kaaslastele vapralt silma.

Mida sa sellega öelda tahad?"

"Ara teeskle lollikest, Claudia. Sa said minust väga palju aru. Ütle ausalt, kas sa ei lootnud meie toonaseid suhteid ellu äratada?"

Jutuajamine võttis ohtliku suuna. Claudia kortsutas otsi.

Just see oleks olnud minust suurim lollus, kas sa ei tea?" sõnas ta laulvalt, pannes oma hääletoonid nii palju ironiat, kui tal seda üldse oli.

Tyler kergitas uskumatult kulme.

Kas see mõte sulle isegi pähe ei tulnud?"

Mehel läks korda teda valusalt riivata

"Muidugi tuli. Ma olen ju inimene, mitte puumukklane. Ma ainult hetkeks."

Kui kahjul Mina aga arvasin..."

Claudia tegi suured silmad. Sellist reageeringut ei ootanud ta oodata.

Kui mitu korda oled mulle selgeks teinud, et ma ei ole sinu tähelepanu. Kas su arvamus minust on tõesti muutunud?"

Tyler ohkas sügavalt.

"Kummaline küll, kuid pean tunnistama - jah, ma olen ümber mõelnud. Mul polnud õigust süüdistada sind sellepärast, et tegid lõpu abielule, mis oli muutunud..."

nud ehtsaks pörguks."

Kul kaua oli Claudia seda ülestunnistust oodanud? Miks ta siis nüüd selle üle ei rõõmusta?

"Jah, sa ei olnud minu vastu õiglane," kinnitas Tyler noogutas nõustuvalt.

"Mud oli selleks põhjuseid. Ma ei kahelnud, et ma on õigus, kuid sa suutsid tõestada, et ma eksisin."

"Ja muid ootad muld tanuhkkust?" kosis ta meelotse silma vaadates. Kuhu ta kaldub?

Tyler raputas pead.

"Kas sa tead pead mind tundetuks egoistiks?" tunnistasin oma viga, sest sa väärid seda. Vastu ei ole ma midagi. Ma lihtsalt... lootsin, et võiksime proovida kõike otsast alata. Nüüd oleneb kõik sinust, ja ma nõustun iga su otsusega."

Claudia langetas pilgu. Kas mees tõesti arvab, et see käib nii lihtsalt? Et ta on siinsamas valmis andma? No seda ei ole. Tuleb lasta ka temal pisut plünne. Seda löbu ei suutnud ta endale keelata!

"Otsast peale alustada? See tähendab, saada jälle sõpradeks?" küsis ta süütu toonil ja märkas rahul tema, et mees lõi kõhklema. Milleks on Tylerile tema sõprust?

"Jah, kui sa seda tahad," turtsatas ta ebalevalt.

Ahaa, näib, et sõprus sind eriti ei rahulda, tal on Claudia neimahumiliselt ja võttis puht naiselike kahjuroomust nõuks pisut nuga haavas poörata.

"Ma ei tea, mida selle kohta öelda... See on ootamatu..." Ta ei oelnud lõpuni, sest Tyleri pilk lausuti kaele. Claudia võpatas ja tõstis silmad. Mehe silmsätendasid pahameelest.

"Kurat võtku, Claudia... Minu ettepanekus ei ole midagi ootamatut ja sa tead seda väga hästi! Ma saan aru, et sa tahad mind kõrvetada, kuid milleks ei ole silmnähtavat? Meid tõmbab ikka veel teineteise poole."

Claudia lõi võblsema. Kogu olemus reageeris meel sõnadele ja ta sooja käe puudutusele. Tyler ütles talle. Aga ta eksib sügavalt, kui arvab, et plisab ta ühest viigist - ja Claudia tormab otsekohe ta sülelusse. Ei, ta ei ole

lingetu nukk, ta armastab meest kogu südamest, nagu vool see ei ole veel armastuse kohta sõnagi lausunud. Ta sisemus kees, kuid ta ei näidanud oma segadust millegagi välja.

See ei puutu asjasse, Tyler. Sa millegipärast kiirustad liialt. Alles nädal tagasi vihkasid mind. . .

Mees katkestas teda jällegi.

Mitte midagi sellist! Siis lisas ta juba leebemalt. Ma püüdsin küll, aga ikkagi ei suutnud sind viibata..."

"Aga mulle jäi mulje, et sa ei tunne minu vastu midagi muu kui põlguse."

Tyler naeris lõbusalt.

"Ei, Claudia, ma põlgasin iseenest... selle pärast, mida ma lasin nõrkuseilminguks. Täna heitsid mulle ette järjekindlusetust, soovitasid oma tunnetes selgusele jõuda. Oles hästi järele mõelnud, jõudsin järeldusele, et mulle on vaja sind ning kõigil muul ei ole mingit lihtsust."

See ülestunnistus lõi Claudia veelgi enam pahvikuks. Kas nais rääkivat siiralt ning tema esimene tuhin oli mehele kaela hüpata, kuid miski peatas teda... Millised olid ta motiivid? Arvab, et neid ajendab pelgalt kehalne loomusund? Kas mehe jaoks ei kujune kõik liiga lihtsaks?

Tyler lugus jälle ta mõtteid. Mehe käsi pigistas ta rinni veelgi tugevamini.

"Ma saan aru, et see kõik on väga ootamatu... Sul ei ole alust mind usaldada, aga ma luban, et ei hakka sind kiirustama, Claudia. Me mõlemad vajame teineteist."

Milleks? Millist eesmärki ta taotleb? Tahab teda voodisse viia? See läheks tal korda ilma erilise vaevata, kui ta oleks märksa järjekindlam, naine suudaks vaevata talle vastu seista, ja nad mõlemad teadsid seda. Ent Claudia ihaldas rohkemat - armastust, tähelepanu, hoolt... Kas võib Tylerit usaldada? Ent ta ju ütles, et kõik oleneb Claudiast. Mida ta siis kardab? Miks rüüsta mehele lootus?

"Hea küll," sosistas ta ja nägi oma üllatuses mehe silmis kergendust. Järelikult ei olnud ta kludel, et

Claudia ta ettepaneku vastu võtab? Ta siis ei olegi soomustatud? Mehe haavatavus lisas enesekindluse.

"Aitäh," lausus Tyler tänulikult naeratades. "Lubas sulle, et sa ei kahetse oma otsust."

Tahaks loota, vastas Claudia mõttes.

"Kuuled? All hakkas orkester mängima. Kas tuled sime?"

Tyler kutsus kelmri ja nõudis arve.

Claudia ei tahtunud nikse kopu minna. Sellises ärevuses on võimatu uhmuda. Miks siis mitte ohtut pika dada?

"Voiks küll," nõustus ta kergelt naeratades.

Tyler naeratas lobusalt vastu, tasus arve ja juhtis kaaslaste trepist alla ootukubisse. Kõik lauad olid hõivatud. Seal püüdis Tyler naise väikese hõbedase käekoti kinnitaskusse ning juhtis ta poolhämara saali keskele tantsupõrandale.

Kui mees talle käe ümber piha asetab, tundis Claudia end vilhivat seitsmendas õnnetaevas. Alles nüüd taipas ta, kui üksildane ta oli olnud ja kuidas ta vajab mehe sükkulust. Kahtlused hajusid ja lendasid minema.

Orkester mängis midagi aeglast ja romantilist. Nad alustasid tantsu, liikusid muusika taktis ja liibusid üksteisest tihedamalt teineteise vastu. Ületamatule tuhinale allusid pölmis Claudia õrnalt käed Tyleri kaela ümber paitas ta juukseid ja asetab pea ta rinnale.

Seda hetke olin kogu õhtu oodanud, teadis Claudia hingates mehe keha tuttavat lõhna ja värske kõhnuse hõngu. Tyleri soe hingeõhk paitas ta paljast kaela, karmibisesid üle selja pihale ja pigistasid teda nii tugevasti, et Claudial oli raske hingata.

Mehe kuumad huuled puudutasid juuksesalku kõrva taga ning Claudia kuulis ta kähedat sosinat.

"Issand, kuidas ma tahaksin sind suudelda... Lähme õige siit ära."

Vastust ootamata võttis ta naisel tugevasti käe kinni ja juhtis väljapääsu poole.

Neid võttis vastu soe kuuvalguseta õõ. Autode ja majade püüjooned uppusid tihedasse hämarusse. Tyler

sammus otsusekindlalt parklasse auto juurde, kuid nikse avamise asemel toetas sellele selja, hargitus juhtide lombas Claudia enda vastu. Siis langetas ta pea ja libus ta huulte. Claudia rinnast pääses summutatud heli, ta käed lendasid üles mehe kaela ümber.

Kui nende huuled ühinesid, aeg nagu peatus. Neid loivas kirelaine, suudlus süvenes, sellest salpeen eroo hiline retk minevikku, tunnetevajadustuse maailma, mille nad kunagi maha jätsid. Nad otsekui õppisid teineteist uuesti tundma.

Claudia unustas kõik, otgas kähedalt ja andis allutavale jõule, mis mähkis ta endasse nagu võlunud. Anni see ongi reaalsus tema olemasolu viirastustlikus määramatuses, milles kõik on habras ja lootusetu. Ta mõistis, et Tyler tunneb sedasama. Mees rebis end ta huultelt lahti ja peitis näo ta juustesse. Süda tugevasti minas tagus meeletult.

Parkla ei ole parim paik esimeseks suudluseks," pööras ta. "Vabanda, ma ei suutnud end tagasi hoida."

Claudia noogutas silmi avamata.

"Jah... Lähme koju," sosistas ta ja astus sammult tagasi. Ta kirest ähmastunud silmad särasid hämarusest tihedalt.

Kodutee näis talle lõputu, ent kui nad maja ette jõudsid, heitis ta pilgu kellale ja leidis üllatuseks, et ei olegi väga hilja – pisut pool üksteist läbi. Vana maja põnistus õõtaeva taustale ähmaselt, tuled olid kustutatud, üksnes Natalie toast paistis õõlambi nõrk kuu. Ka vestibüüli põles üksik lambike. Majas valitses vaikis. Kõik olid juba ammu magama heitnud.

Südame kõlavalt haamerdades järgnes Claudia Tylerile võrastetuppa. Mees süütas laualambl, võttis maha kuue ja lipsu, astus lähemale, libistas sõrmed üle ta särava näo ning imetles selle õrna roosatust. Claudia suudlusest pundunud huuled paotusid ta pilgu all.

Näis, et Tyleril oli raske hingata.

"Ega ma väga ei kiirusta?" sosistas mees, jättes mehe talle taandumistee.

"Ei... mitte väga," vastas naine, teades, et põle enda järelt sillad.

Vastuseks haaras Tyler ta sülle nagu udusule kandis diivanile, võttis siis särgi ült ja heitis ta kõrva. Avatud aknalst hoovas sooja õhku. Tyleri keha kullitas lambi pehmes valguses.

Claudia ei olnud kunagi nõustunud nendega, et ei hinda mehekeha ilu. Tyleri võimas ülakeha, need kaunistasid valguse ja varjude mängu imetabased murrid, tõmbas teda ligi nagu magnet. Ta ei suutnud pöörata sellelt imetlevaid silmi. Kõik tõkkesid varisesid, tema loomuse looduslik kirglikkus hoovas välja. Sihtasid värisevate sõrmedega Tyleri õlgu, rambus ta nautimisele. Tyler ei peatanud teda, ainult kergitas end vastas ta hellitustele pinguldunud lihaste võbinaga.

Mees lebas küllil, nagu Claudia poole, asetas ka puusale ja jälgis nagu võlutuna iga ta liigutust.

"Püha taevast, kogu õhtu ootasid seda hetke! Sõrmed on lausa ime! Palun, ära peatu..."

Ent seda sosinat kuuldes Claudia tardus. Tyler tundis ta aheldatust. Ta avas silmad ja nende pilgud kohtusid.

"Jah, ma tean," sosistas mees ja võttis lõpmata õhku ta seljast jaki, mille all oli nõõpidereaga siidpluus.

Claudia kaotas lõplikult mõtlemisvõime. Tyleri paneele pani ta vere leegitsema. Kui mehe sõrmed libisesid puusadelt ülespoole, hakkas ta hingeldama, nagu piisaks tal õhku. Jah, mees taipas, mille järel ta jätkas. Tema rinnad paisusid puudutuste ootel, kuid Tyler ei kiirustanud. See aeglus oli talumatu. Naine tundis, et kaotab aru, kui Tyler otsekohe ta rinnast katsus. Kui sõrmed lõpuks ta pluusi pingutavate kõvenud rinna tippudeni jõudsid, rebenes Claudia kott ja veniv ohe.

"Tyler!" karjatas ta. Ta silmad avardusid laiali, mehel oli tunne, et upub nende kutsuvasse põhjatusse.

"Issand, kuidas ma olen sinu järel igatsenud Claudia," tunnistas ta, kummardus lähemale ja vajus ta huulele suudluse, mis ei kustutanud ta janu, vaid

üksnes süttas seda.

Nad olid teineteisega nii ametis, et ei kuulnudki kohe tungivat telefonitirinat.

"Ei!" oigas Tyler meeleheitlikult. "Meld ei ole kodust!"

"Parem võta toru enne, kui keegi ärkab," soovitas Claudia. Ta taipas esimesena, millega see ootamatu histamine neid ähvardab.

Tyler pomises midagi arusaamatut, astus aparaadi juurde ja võttis toru. Claudia ajas end küünarnikkidega jät kuulatama.

Tyler pöördus.

"See on sulle."

Naise kulmud kerkisid.

"Mulle? Oled kindel?"

Ta volksas diivanilt, lähenes paljaste jalgadele ja pehmele vaibale astudes ja võttis mehelt toru. Ühtlasi märkas ta rahulolevalt, kuidas Tyleri pilk ta poolpaljast keha õgib. Toru võttes ta võpatas, tundes õlal huulte koditavat puudutust.

"Kuulen teid," vastas ta kergelt hingeldades.

"Claudia? Tere, kallid. Siin Nancy Wheeler," laulis hästi tuttav meeldiv hääl. "Vabandage hilise helistamise pärast. Kas see oli Tyler, kes toru võttis?" küsis Nancy äärmises rõõmuses.

Pärast jutukaaslase hääles pinget, muutus Claudia ärevaks.

"Jah. Kas teiega on kõik hästi?"

"Suurepäraselt, kallid. Ma üksnes erutusin, kuuldelen nii pika aja poja häält. Mulle tundus, et ka teie on millegi pärast ärevil. Ega ma teid ei seganud?" küsis naise Wheeler puht naiselikust kavalusest.

Claudia läks ähmi. Mida nüüd teha? Tyler hõõrus poske vastu ta kaela. Kui ta ainult teaks, et telefonil on ta emal.

"Oh ei, pole midagi, ärge muretsege," pomises ta Tyler hakkas ta kõrva näksima.

"Ütle, et helistataks homme," torises ta rahulolevalt.

Claudia laksas talle kergelt vastu kätt, mis liiga

vabalt ta kehal hulkus.

"Jäta järele!" sisistas ta kurjalt, taipas siis, et Nancy võib kõike kuulda, vabandas ja kattis mikrofoni peaga. "Jumala pärast, Tyler, käitu korralikult!" Mees eemalduis kuulekalt käe ja Claudia astus mõne sammu eemale. "Palun, Tyler, ära sega, see on väga tähtis kõne. Keegi ei vahepeal kohvi."

Tyler pistis käed taskusse.

"Tahad minust lahti saada? Kellega sa räägid?" küsis ta kahtlustavalt.

"Ühe tuttavaga. Isiklikus asjas. Palun oota viis minutit," arust ta.

Mees silus juukseid ja ohkas.

"Hea küll, annan sulle viis minutit, kuid mitte rohkem," nõustus ta ja läks kööki, kuid peatus uksele heitis talle mõistmatust väljendava pilgu.

Claudia tõmbas kergendatult hinge ja võttis mikrofoni.

"Vabandage veel kord, Nancy. Kas teile öeldi, et helistasin?"

"Jah, kallis, seepärast ma nii hilja helistangi. Vabandage, viimastel päevadel meie plaanid muutusid seepärast ei saanud teid varem hoiatada. Asi on selline, et saabume Manchesterisse homme."

"Homme?" Claudia langes toolile. "Selge..."

Nüüd ohkas Nancy.

"Te vist arvate, et see on pisut enneaegne, aga aus öeldes ma ei arvestagi sooja vastuvõtuga, tulgu ma mis tahes. Üldiselt ei ole mul praegu valikuvõimalust. Sa tule tulla talle ainult homme."

Claudia püüdis kiiresti olukorras orienteeruda.

"Võibolla on nii paremgi. Viimasel ajal on Tyler pisut... mahenenud. Loodan kogu hingest, et ta ei keeldu teid kuulamast."

"Siis oleme kokku leppinud. Andke mulle oma aadress, ülejäänu eest hoolitsen mina," sonas Nancy asjalikult.

Taibates, et talle antud minutid on lõppenud, dikteeris ta kiirkõnes aadressi ja pani toru ära. Ta jäi

longes diivani ees lebavale käkrus vestile. Claudia tõusis selle üles ja tõmbas selga, sest tal hakkas plaut juba. Nancy eelseisev visiit riisus talt igasuguse arvu. "Tänu," ütles ta. Vaevalt et homme kõik libedalt läheb, Anna ütles talle, et heaga ta ettevõtmine ei lõpe. Selles nädalas Tyler suhtub ta osalemisse salanõus, ei julge midagi ta isegi mõelda.

Ometi pole halba ilma heata. Nancy hellistamine pani ta veel kord järele mõtlema. Pole kahtlust, millegi oleks lõppenud tänane õhtu, kui missis Wheeler ei oleks neid tahtmatult häirunud. Muidugi ei oleks Claudia seda kahetsenud, kuid ei tohi ikkagi unustada, et Tyler ei lausunud sõnagi armastusest. Seekord läks vist siiski kõik liiga kiiresti.

Kui Tyler ilmus, nõõpis ta parajasti jakki kinni. Nähes, et naine on juba jõudnud riietuda, peatus ta uksele ja naeratus libises ta näolt. Ta asetas kandikud lahe tassiga lauale ja ulatas ühe neist Claudiale.

"Kas hakkas külm või mõtlesid ümber?"

Claudia pigistas peos tassi ja tundis, kuidas veri jaskedele valgub.

"Nii üht kui teist... Vabanda."

Mees naeratas vaevumärgatavalt.

"Sa ei tarvitse vabandada. Ma ju ütlesin, et kõik läheb sinust. Ma ainult arvasin..." Ta jäi vaht ja kehitas lausa. "Nahtavasti ma ikka kiirustasin pisut," lõpetas ta kuivalt.

Claudia astus ta juurde.

"Asi ei ole selles, et ma ei tahaks..." sõnas ta ebale

ti

"...vaid selles, et loid köhklema," jätkas Tyler tema

le. "Sa ei tea, kas mind võib usaldada, eks ole? Ma ei unudista sind selle pärast. Olen ise kõiges süüdi."

Claudia ei teadnud, kas rõõmustada või kurvastada, kuid ei hakanud vastu vaidlema, kuigi mees oli taibanud ainult poole tõest.

"Mulle on tarvis kõige üle järele mõtlemiseks nädal, libises ta abitult.

Seekord oli ta naeratuses juba rohkem soojust

"Nõus. Mis siis ikka. See on veel üks külm du-pärast meie taaskohtumist. Tuleb sellega leppida."

Claudia hammustas huulde ja asetas süüdlase ilme pooliku tassi lauale.

"Mul on tõesti väga kahju, Tyler." Ta muigas kavalalt. "Meil oli raske päev. Kui sa vastu ei ole, lähen magama."

Tyler astus ta juurde, võttis õlgadest kinni ja suudles õrnalt laubale.

"Head ööd, Claudia, ja meeldivaid unenägusid armas," pomises ta, poostas naise ümber ja hukkas teel kergelt ukse poole.

Kas ta tõesti nimetas mind armsaks? mõtles Claudia oma tuppa minnes. Ei, ta ütles just selle sõna. Esimest korda pärast seitsmet aastat! Silmadesse tulvasid rooma pisarad. Ta pani käed palveks kokku. Issand, luba uskeda, et ta mind armastab...

Ja anna, et homme päev ei teeks sellele armastusele lõppu.

Claudiat vaevas kuumus. Polnud tunda vähimat õhuliikumist. Ükski puuleheke ei liikunud. Oli nii vaikselt, et võis kuulda isegi mesilaste suminat lilledele.

Aeg venis talumatult aeglaselt. Pärast lantsi kavatsust Tyler palis taga ajada, kuid heitis selle asemel võrklauale, pani käed pea alla ja jäi tukkuma. Claudia istus kähara põõgi vilusse ja avas juhuslikult kättesattunud raamatu. Sellest kohast oli hästi näha, kuidas Tyler võrgus ootsus, jalg üle serva rippu. Claudia asus meele, et ta just suu, sest siit sai jalgida teed, millel pidi tulema nähtavale Nancy auto. Ta võis märgata vähimat õhuliikumist teel, sest nägi selgesti mägloja kaldal kõrvale väikest värvilist täpikest, Vandyt ja Natalied. Tütart kutsunud teda jalutama, kuid ta keeldus, kartes Nancy saabumist maha magada.

Claudia ohkas, lõi raamatu kinni ja kortsutas murelikult kulmu. Lantsil rääkisid nad Tyleriga vähe. Mees oli tõusnud juba koidikul ja keskpäevani kabineetis töötanud. Millegipärast oli naine arvanud, et Tyler otsustas

la hommikul kindlasti üles, aga seda ei juhtunud. Mees kaitus nagu tavaliselt, oli lauas tema vastu viisakus ja lubelepanelik. Otseku ei oleks eile juhtunud midagi erilist! Nähtavasti võttis ta nõuks teda rahustada, näidata, et täidab oma lubadust sündmuste kulgu mitte kiirendada, kuid saavutas sellega otse vastupidise tulemuse. Claudiat valdas nukrus.

Ta kõrvu kandus mingi heli. Ta tõstis pea, pingutas nägemist ja märkas teel liikuvat sinist täppi. Kuid ta ei tulnud, et see on auto, hakkas ta süda puperdama. Siin oli sõitjaid nii vähe, et eksida polnud võimalik. See on Tyleri ema sõiduk. Otsustav hetk, mida ta oli hõõrunud, kust peale ärevalt oodanud, oli käes. Kõik. Taganenud teed enam ei olnud.

Mootorimüra tugevnes. Silmanurgast märkas Claudia, et Tyler oli ärganud, käe päikesevarjuks seadnud ja püüab arvata, kes see võiks olla. Sel hetkel andnuks Claudia ei tea mida, et olla siit seitsme maa ja mere taga ning mitte osaleda ema ja poja kohtumises, mille ta oli ise korraldanud. Paraku oli liiga hilja... Jääb üle üksnes lootda kõige paremat ja palvetada.

Auto lähenes ja peatus majaesisel väljakul. Claudia hüppas püsti ja ruttas Tyleri juurde. Kohe taipab mees, kes tuli, ja püüab kindlasti põgeneda. Tuleb teda igal juhul eest kinni hoida, saagu siis mis saab!

Claudia poole vaatamata pomises Tyler rahulikult: "Kes kurat see võiks olla? Mina ei oota kedagi. Aga sina?"

"Kes kurat see võiks olla? Mina ei oota kedagi. Aga sina?"

Claudia pidas paremaks suu pidada. Nancy ja ta mees juba väljusid autost ning lähenesid neile. Claudia tundis otse kehaliselt, kuidas Tyler pingule tõmbus, ja ootas halvimat.

"Tule taevast appi, see ei ole võimalik! Neetud, kuidas ta teada sai..." Ta takerdus, jahmununa äkklisest aimusest, ning pöördus järsult Claudia poole. Mehe silmades loomas säherdune viha, et naine tõmbus hirmust kõrvale. "Sina! Sina korraldasid selle!"

Ta hüppas maha. Claudia haaras tal käest kinni

laskmata ühtlasi silmist muruplatsi ületavat Nancyt ja Oscarit.

"Räägi temaga, Tyler, palun! Muud midagi pole talle tarvis. Sa pead talle pühendama kas või mõne minuti aenus Claudia.

Mees heitis talle põrmustava pilgu.

"Ma ei pea tema heaks midagi tegema!"

Claudia vappus pahameelest.

"Seda on vaja esinajoones sulle endale."

Mehe sinised silmad pildusid värke.

"Kas toest? Ole sa neetud, Claudia! Kuidas sa julgesid seda teha? Kas pean sind pealekauba veel tänama? Hoiä oma nahki! See kord läksid sa liiga kaugele!"

Claudia ei julgenud mõeldagi, mis teda nüüd ootab. Tyleri käe otsas rippudes pöördus ta külalise poole.

Nancy näis oma taevasinises šifoonkleidis valge lihtsalt võluv. Kuninganna ema lemmikvärv, täheldas Claudia masinlikult. Nancy huultel püsis pingeline naeratus. Ta huuled olid kahvatud. Ta toetus elegantse tumesinises bleiseris Oscaril käele, kuigi vajus mitu neli võrd kehalist, kuivõrd moraalist tuge.

Külalised lähenesid ja Oscar patsutas julgustavalt naise kätt.

Esimaskordsele üle kahekümne aasta kohtusid ema ja poeg. Tekkis rusuv vaikus, mille katkestas esimese sõna mister Wheeler.

"Te olete kindlasti Claudia. Nancy on teist palju rääkinud. Mul on hea meel teiega tutvuda." Ta naeratas sõbralikult ja ulatas käe.

Claudia sunnits seda kõvasti ja tundis end mõnevõrra paremini.

"Lubage avaldada vaimustust teie ande üle, mister Wheeler."

"Kutsuge mind Oscariks, kullake. Alati on meel kohata austajannat, pealegi nii veetlevat." Ta kummitas Claudiale galantselt ja pöördus Tyleri poole.

"Väga meeldib, et me lõpuks ometi kohtusime. Tyleril kuigi mulle tundub, et tunnen teid juba ammu. Jälgisin Nancyga tähelepanelikult teie karjääri ja oleme va-

hõlged teie edu üle. Olen õnnelik meie tutvumise üle." Härrasmehena ei võinud Tyler talle ulatatud kätt murumata jätta.

"Tervist, mister Wheeler. Mina olen ka teie tütre kuulnud," lausus ta vaoshoitult ja viis pilgu ta kätte. "Tere päevast, ema." Tema hääles ei olnud pilgetki soojust. Ta nagu kõnetanuks täiesti võõrast inimest.

"Tere, Tyler," sõnas Nancy sundimatult. "Sa elad väga ilusas kohas."

"Mulle meeldib siin." Tyler jäi jäise viisakuse pliihtsesse.

"Võin ma teile midagi pakkuda? Teed, kohvi?" askas Claudia.

Nancy raputas pead.

"Ei, tänan, kallid. Tulime ainult paariks minutiks." Ta peatas pojal pilkava pilgu, mis meenutas Claudiale nii väga Tylerit, et naine tõmbus kühmu... "Sa vist arvad, et püüan teha halva mängu juures head nägu?" sõnas ta pojale väljakutsuvalt.

Tyler kergitas kulme.

"Jah? Sa tunned mind nii hästi, et pead võimalikult otsustada minu reageeringute üle?"

Nancy võttis hoobi vastu rahuliku väarikusega.

"Ma tunnen sind paremini, kui sa arvad, poeg. Pean tunnistama – ma ei lootnud üldse, et soostud minuiga kohtuma."

Tyler muigas külmalt.

"Kui oleksin sinu kavatsusest teadnud, oleksin siin meelsasti selle pika sõidu vaevast vabastanud. Täna oma kaasosalist. Ta oskab saladusi hoida." Ta heitis Claudiale vihase pilgu. See ei jäänud Nancy-le märkamatuks. Tema siledasse laupa löikus põikkorts.

"Tyler, sa oled küps mees, aga mitte pisike poiss, kes ei suuda millestki aru saada. Kakskümme aastat on liiga pikk aeg selleks, et ikka veel tunda lapselike solvanguid. Tulin selleks, et heastada halba, mida ma sulle tahtmatult tegin."

Huvitav, kuidas ta suhtub ema leebesse etteheitesse, mõtles Claudia ärevalt. Loodetavasti teab Nancy,

mida ta teeb. Tyler võis olla täiesti ettearvamatu.

Mees naeratas kiskjalikult. Püha arm, no on alla naeratus! Claudia võpatas. Täpselt nagu krokodill, kes valmistub ohvrit nahka pistma.

"Ja sa arvad, et see läheb sul korda?"

Nancy jäi häirimatuks.

"Ma olen selles kindel."

Ta vabastas Oscarit kae ja see pilgutas Claudia vandenõulaslikult silma. Nancy esialgselt närvilisusest ei olnud enam jälgegi. Claudia ei pööranud temalt pilku. Issand, kui sarnased nad Tyleriga on!

"Miks me ei võiks istet võtta?" soovitas Claudia ja osutas terrassi poole. "Lähem siiski ja palun, et Mary tooks melle teed. Täna on nii kuum, et tass kanget teed ei teeks kellelegi paha." Mulle kohe kindlasti mitte, lisas ta endamisi, isegi siis, kui praegu oleks kolmekümne kraadine pakane.

Andnud kõõglis korralduse tee asjus, naasis ta leidis, et Tyler on püüdnud istuda emast võimalikult kaugemale. Ta tuju langes. No milleks selline jonnakus?

Nancy ei nälnud midagi märkavat.

"Sa näed väga hea välja, poeg."

Tyler heitis hooletult jala põlvele. Ta nägu sarnas jänemaskiga.

"Sina samuti," ütles ta rõhutatult. "Mulde, see ei ole ime. Raha aitab aja laostavat mõju vahendada, eks ole?"

Tema üllatuseks puhkes Nancy heasüdamlikult naerma.

"Väga peen tähelepanek, kuid minu kohta see ei käi. Enne Oscariga abiellumist olin väga palju tootnud. Algul farmis, aga sa peaksid teadma, kui raske töö see on. Pärast halglast pääsemist tegin kõlke, et aga elada. Pärast Donaldiga abiellumist jätkasin töötamist, et olla iseseisev. Hollywood lõhkis palju perekondi, kuid meil laks korda oma abieliu säilitada. Donald õpetas mind pidama kalliks iga päeva. Ta oli suurepärane inimene. Pärast tema surma ma juba peigast õnnelik olla."

Tyleri ilme ei muutunud. Näis, et ema sõnad ei avaldanud talle vähimatki muljet.

"Kui ma õigesti mäletan, siis jättis ta sulle mõtteid varanduse."

"Ta valdas seda väga lühikest aega," sekkus Oscar ja patsutas taas naise kätt. "Teie ema on harukordne inimene, Tyler. Tal on palju väärtusi, kuid peamiselt need on hingejõud ja heldus. Ta ohverdas Donaldi raha vähem ringute keskusele. Õilsa naise õilis tegu."

"Rumalus, Oscar! Mulle jäid ju maja ja töö. Raha ei olnud mulle vaja ja ma leidsin, et see kõlbab rohkem nendele õnnetutele, kes põevad hirmsat tõbe, mis rüüstas vaise Donaldi elu."

"Teil on Claudiaga palju ühist," pomises Tyler.

"Rohkem, kui sa oskad arvata. Me elasime mõlemad ole apardunud abielu. Õnneks tuli Claudia õigel ajal mõistusele. Muidu ei oskaks keegi arvata, mis võituks see juhtuda."

Tyleri nägu kivines.

"Sina oled valmis kiitma kõiki naisi, kes järgivad minu eeskujut," sõnas ta jahedalt.

Nancy sinised silmad, täpselt samasugused, nagu Tyleril, püsisid poja näol.

"Milline veider mõtel Erinevalt Claudiast kannatasin mina liiga kaua ja maksin selle eest julmalt. Oma halguse armukadedusega põhjustas Kit mulle raske närvihälguse. Hea, et Claudial ei tulnud midagi säherdust üle elada. Aga seal ongi teel" hüüdis ta elavalt, nähes Maryt serveerimislauda rõdule veeretamas. "Just see, mis meile praegu ära kulub."

Teed juues vaikis Tyler mornilt. Nancy oskas vabalt teisele rajale ning hakkas rääkima Claudiast, Oscarit külalisesinemistest. Claudia adus, millise tükiga on külaline valinud. Ta ei tahtnud end poja ees alandada ja ootas, et see hakkaks mineviku kohta kõrgemalt esitama. Seni ta valusat teemat ei puuduta. Nancy eesmärk oli külvata ta hinge kahtlusesse, kuid ainult jumal võis teada, kas see õnnestub ja kui see meeme hakkab idanema.

Nancy ootas pisut, pani siis tassi ära ja ütles Tylerile: "Ma tõi sulle midagi, poeg. Kas see sind huvitab või mitte, see on sinu asi, kuid need esemed kuuluvad sulle. Oscar, ole kena ja too pakk autost ära." Abikaasa tõusis otsekohe ja läks ülesannet täitma. Nancy vaatas talle mõttikult järele. "Tulin siia teadmises, et see on minu viimane võimalus sind näha. Oleksin tulnud juba hulk aastaid tagasi, kui sa oleksid mu kirjadele vastanud."

"Ega sa mahu sind juhtumis alt ei vea?" küsis Tyler jäse viisakusega. "Minu meelest oli vastupidi. Sina ei vastanud minu kirjadele."

Missis Wheeler ohkas raskelt.

"Me mõlemad kirjutasime teineteisele, kuid meie kirjad ei jõudnud pärale. Mis sa arvad, miks?"

Tyler kortsutas pahaselt kulmu.

"Sa vihjad sellele, et minu vanavanemad kirjad kinnipidasi? Seda ei usu ma ilmaski! Milleks? Ma ei näe sellel mingit mõtet."

"Nad ei saanud Kiti juttude tõttu mind kogu elu ja tahtsid sind enda juurde jätta."

Tyler avas suu ja sulges selle taas, ütle mata sõna. Ta kallutas end tooli tagasi, pilk kaugusse suunatud ja näis millegi üle mõtlevat.

Claudia võttis algatuse enda kätte.

"Nancy, te ütlesite, et olite hulk aega haiglas."

Tyler vaatas tema poole.

Nancy noogutas tänulikult.

"Jah, nii see oli. Saatuse ironia tõttu kaotasin teadvuse just siis, kui sulle internati järele tulin, Tyler. Kui poole aasta pärast haiglast välja sain, elasid juba isa juures. Ma ei jätnud sind maha, kuigi kõrvale vaadates näis just nii. Hakkasin sulle kirjutama, sa ei vastanud, ja pärast Kiti surma ütlesid tema vanemad, et sul on nende juures parem. Nendega tuli nõustuda. Mulle öeldi, et sa ei taha mind näha. Pealegi ei olnud ma tollal suutnud sulle korralikku elamist tagada. Ma ei loodagi, et sa mind uskuma jääd – sellest on nii palju aega möödunud –, aga ma ei tahtnud sulle haiget teha. Tyler. Armastasin sind väga ja armastan praegugi."

hetkel ulatas Oscar talle paki. "Täna, kallis." Ta asetaski pakku Tyleri ette. "See on sulle. Vaata seda, kui talud seal on ka minu aadress juhiks, kui sul tekib talitultu mind ära kuulata. Sellega ei ole kiiret. Võid seda lugeda kas või aasta pärast. Seni, kuni elan, ootan. Ja jena meeles, poeg, iga viga on võimalik parandada, ja seda teha ei ole kunagi hilja. Kõik siin ilmas on parandatav, peale surma." Nancy tõusis ja ta silmis sädelesid pisarad. "Arvan, et meil on aeg minna. Ei tahaks teie kuludest kuritarvitada. Claudia, kallis, ma loodan, et me peagi kohtume. Kahju, et ma ei näinud Natallat. Sinu uue jargi otsustades on ta tore laps." Nancy pöördus taas poja poole. "Uhkus on nõrk lohutus. Ära pööra oma õnnele selga, ükskõik milles sa mind ka ei süüdistaks. Kunagi sa kahetsed seda, aga siis on juba hilja. Nägemiseni, pojake, ja kõike head sulle."

Claudia saatis külalised auto juurde, vahetas neid dega hüvastijätusuudluse ja lehvitas eemalduvale sõidukile järele. Teda lammatasid pisarad. Tyler ei vastanudki emale midagi. Claudia tabas ära Nancy peitumuse, kes nähtavasti arvas, et on heitluse kaotanud, kuid püüdis seda mitte millegagi reeta.

Claudia langetas pea ja lähenes aeglaselt Tylerile, kes vaatas teele nagu kipskuju. Naine puudutas argelt kult ta käsivart. Mees võpatas ja pöördus, näol vahtliku seilme.

"Ära puutu mind, Claudia!" pigistas ta ähvardavalt libi hammaste.

"Tyler, kuule..."

"Ma ei taha midagi kuulda! Ühe päeva kohta oled mu pisavalt rääkinud ja teinud. Mulle on sellest kõrtul!"

"Vaata vähemalt, mida ta sulle jättis."

Mees oli raevust lämbumas.

"Kui see sind huvitab, siis vaata isel" sähvas mees, pöördus järsult ja läks majja.

Claudia hammustas huulde. Mees on marmis, sest ta ei talu vähimatki vägivalda enda kallal.

Ta silmitses mõttikult õnnetut pakki. Kui julge Nancy selle siia tõi, siis peab seal olema midagi tähtsat, vahend

isegi elutähtsat. Pärast pisikest köhklemist leidis Claudia, et tal on õigus see avada. Pealegi lubas Tyler talle seda teha!

Claudia harutas lihtsa pakkepaberi lahti ja leidis kaks suurt musta nahkkõites albumit. Ta avas ühe neist – ja vajus jõuetult toolile. Siin nad olid – emaarmastuste tõendid... Pikkade aastate vältel oli Nancy kogunud kokku kõik, mis pojasse puutus. Seal oli ta sünnitunnistus, koolitenduste kavad, milles Tyler kaasa teinud pesapallimeeskonna nimekiri ning ajalehekirjutised, milles teda nimetati. Koik väljalõiked olid hoolikalt kleebitud albumilehtedele ning nendega kaasnesid Nancy kommentaarid leheservadel. Oli tunda, et need märkmeid tehes oli ema poja edusammude üle väga uhke olnud ning ühtlasi surmani kurb, et nad koos ei ole. Claudial oli mõlemast nii kahju, et puhkes kibedalt nutma.

Jõudnud otsusele, et Tyler peab neid albumeid kindlasti lugema, suundus Claudia otsusekindlalt tema kabinettil, avas koputamata ukse ja asetaski albumid tema ette lauale.

"Loe need läbi, Tyler. Tee oma ema heaks kasu, kui sa seegi pisiku. Kui sa ka pärast seda aru ei saa, kui ülekohutune sa tema vastu oled, siis ei ole sa see mees, keda ma vajan. Siis ei suuda ma sind kunagi armastada!"

Ta pöördus järsult ja jooksis koridori. Ta oli teinud kõik, mida suutis. Nüüd on sõnajärg Tyleril.

"Claudia!"

Naine ärkas otsekohe, tõusis voodist ja tundis järsku ilmutusest kerget ilveldust. Ta raputas toibumiseks pead, pilgutask pimedasse vaadates silmi ja püüdis taluda, mis teda äratas. Süda haamerdas ja suu kuivus. Majas valitses vaikus, kuid see ei suutnud teda petta. Miski oli enne ta ärkamist juhtunud. Ta leidis kolmanda arutuskella ja pöörask selle numbrilaua akna poole. Pool neli.

Voibolla kutsus teda Natalie? Claudia lasks jalad porandale ja küünitas hommikumantli järele. Ööd olid soojad ja seepärast magas ta särpita, piirdus ainult ohukese linaga. Tema keha hülgas kuuvalguses matilt Claudia tõmbas rüü selga ja kinnitas vöö ümber perimeetrisse piha.

Siis hülis ta kikkivarvul Natalie toa juurde, paotask selle ukse ettevaatlikult ja pillus praost sisse. Tüdruk magas sügavalt, käed kõrvale heidetud. Nähtavasti oli temalgi palav. Vandyt toas ei olnud, seega tema ei hülks. Küllap nägi ta pelgalt halba und. Ent oma toale lähenedes kuulis ta koridori teisest otsast summutatud olet. Üle naise selja jooksis külmavärin ning laup kaitus hulgiga. Nüüd taipas ta, milles asi seisab.

Ta astus vaikselt Tyleri ukse taha ja jäi kuulatama. Pärast Nancy ja Oscaril lahkumist ei olnud nad kohtunud. Lõunale Tyler ei tulnud ja Mary ütles talle, et mees ei olnud talle kabinettil viidud sööki puudutanud. Nii istus ta seal õhtuni ja Claudia heitis magama, jõudmata teda ära oodata. Ilmselt oli ta tulnud üles pärast keskööd.

Ent rahulikult magada ta nähtavasti ei saanud. Läbi ukse kostis arusaamatut pominat, seejärel rüvukim hülje "eif". Claudia ei suutnud seda taluda. Ta astus üle läve ja sulges tasa enda järele ukse.

Tyler vähkres rahutult sängis, kaetuna ainult suu linaga, kuid hetke pärast libises seegi põrandale ning hõbedane kuuvalgus valgustas ta higist läikivat keha. Claudia pilk libises üle ta tihedate mustade karvade kaetud laia rinna, lameda kõhu, kitsaste puusade ja pikkade tugevate jalgade. See vaade oli nii erutav, et Claudia pulss sigenes ja kusagil sisemuses löstis peat ihu.

"Ei, Claudia! Ära mine ära!"

See meeleheltekarje tõi naise teadvusele.

Tähendab, mees nägi unes teda! Claudia sirutas keha ning kõrvaldas ta laubalt niisked sassis juuksesalgud.

"Ärka üles, Tyler! Ärka ometi!"

Mehe voodil sagrivad käed leidsid ta randme ja haarasid sellest uskumatu jõuga kinni.

"Ära mine minu juurest ära, Claudia! Tule tagasi!"

Prunisesse sattunud Claudia kujutles palavikuliselt, mida nüüd teha.

"Ma olen siin, kallid, sinu juures, ja ei lahe kusagile. Kas kuuled mind, Tyler? See on ainult halb unenägu."

Pikkamisi lödvendas mees raudset haaret ja laskis ta käe lahti. Ta laud võbisesid ja silmadesse tekkis meelestatud ilme.

"Claudia!" lausus ta imestunult.

"Jah, see olen mina. Sa huüdsid mind ja ma ehmun sin. Vist nägid midagi unes."

"Unes? Ah jaa, mulle tuleb meelde," pomises mees kähedalt.

"Noh, siis on hästi." Claudia taandus saamatult, kui tal lahkuda ei jõudnud, sest Tyleri käed haarasid tal piha kinni. Naine tardus, suutmata talt pilku lahti kiskuda. "Lase mind lahti!" nõudis ta hingeldades. Mehe keha ohtlik lähedus pani ta pea pööritama ja südame pupa dama. "Ma pean minema."

"Ei, sinu koht on siin, minu kõrval."

Mehe silmade tuline pilk kõrvetas teda ja ta kortsus kulmu.

"Tyler, see ei ole aus."

"Claudia, ma vajan sind rohkem, kui kunagi varem."

Mitte ühtki naist ei ole ma niivõldi ihaldanud."

Claudia avas silmad ja vaatas talle otsa.

"Tyler..."

"Palun ära mine, jää minu juurde." Mehe hääl valis sosinaks. "Luba mind sind armastada."

See vaikne sosin murdis lõplikult ta vastupanu.

Õhk nende ümber nagu kuumenes, laskmata neid hingata. Tyleri pinguldunud keha sirutus Claudia poole ning andis avameelselt teada ta õigustest. Naise mõttel ilalaine ei suutnud teda kaitsta. Pigem vastupidi. Ta langes voodile ja liibus Tyleri vastu. Mees tõmbus ta pea lähemale ja liibus ta huultele. Kui otsiv keel ta suhu tungis, mõjus see joobnustavalt nagu narkootik.

Milline nauding! Taas varisesid kõik tõkked, kõik kahtlused hajusid nagu suits. Claudia pulstas suudlustega Tyleri näo üle. Mees avas ta lühikese hõimliku mantli hõlmad ja surus naise võbiseva keha enda vastu.

Kerge rüü langes põrandale. Tyler keeras ta selili, lema aga põlmis käed mehe ümber, et tunda enda vastus ta rinnakarvu. Mõlemat valdas magus uim. Tyler karjatas mõnust ja Claudia vastas talle pika ohkega.

Mehe huuled puudutasid ta kaela. Käed liikusid mööda keha, mis reageeris igale puudutusele. Need hellitused olid nagu armujook. Tyleri käsi liikus ta reiel, nagu hõivates seda tolli tolli järel. Kerged pattused olid nagu muusiku sõrmpuudutused võluharu keeltele, paunid vere kihama ning täitsid kuumusega iga keharaku. Kui ta pinge saavutas haripunkti, leidsid mehe huuled ta suu.

Claudia rinnast pääses madal kurtsev oie. Ta surus küüned mehe õlgadesse, vastas tuliselt ta suudlustele ja painutas end, et tunda paremini mehe rasket pilku kõhust allpool. Rebinud end hetkeks ta huultelt lahti, nägi Claudia nagu udus enda kohal mehe õmmelikkust nagu ja tundis otsekohe enda kaelal tuksleval nootel ja keele niiskust.

Tyler leidis ta salapaigad, mille puudutamise eest teda arukaotuseni. Tundes, et naine võbiseb mehe suu vikus, hakkas ta tegema sõrmeringe ümber roovutavale

kõvade rinnatippude, ruttamata neid puudutama. Claudia aetas peo tema käele, nagu paludes endale halastada ja mees võttis lõpuks ta palvet kuulda. Ta sõrmed sulgusid avanemata roosinupu ümber.

"Sa oled ehtne saatani!" sosistas Claudia, kui mees käe kõrvaldas ja huuled nibule surus.

Ootamatult tõstis ta pea. Claudia laskis kuuldavale pettumuseolge ja sirutas käed, et teda taas lähemalt tõmmata, kuid mees lükkas need ära ja heitis ta kõrvale.

"Katsu mind, Claudia. Mulle meeldivad väga su käed."

Naine libistas pilgu üle ta keha ja andis kätele volis seda silmtada. Tyleri summutatud oiged erutasid.

Claudia imestas oma julguse üle. Ainult Tyleriga koos suutis ta nii vabalt oma armastust väljendada. Gordon aheldas tema kirglikku loomust, Tyler aga laske selle köidikuist valla. Ta kinkis rõõmuga mehele sedasama naudingut, mis oli talle endale osaks saanud. Tundnud, et on viinud mehe meelelise äärele, peatus ta omakorda ja vaatas Tylerile ülalt alla näkku.

"Sa apid mind hulluks," pomises mees kähedalt.

"See pakub mulle mõnu."

"Ei, kallid, melle mõlemale," vastas Tyler ja tõmbas ta enda vastu.

Claudia kummardus ta kohale ja otsis ta huuli. Mees pööras ta selili, tulvil iha viia kõrgpunktisse pinges, mille nad olid armumänguga loonud.

Claudia hingeldas kramplikult ja avanes talle vastu. Mees püüdis täieliku ühtimise hetke edasi lükata, kuid nende vastastikune janu oli liiga suur. Tyler kaotas enda üle kontrolli ning neid haaras kaasa kire tule keeris. Nad nagu keerlesid pilvedetagusel kõrgusel vabadena maa külgetõmbejõust, ning üksnes süda metuksed meenusid nende ühtepöimunud kehade maisust.

Nad lebasid kaua liikumatult. Lõpuks kogus Tyler jõuvarud kokku ja vabastas Claudia. Naine tõmbus kühmu, tundes tulisel kehal jahedat hingust. Ta laud muutusid raskeks ja silmad kleepusid kokku, kuid ta

lukkas unustuse eemale, et pikendada nende hetkeid volu. Tyler aetas pea ta õlale ning soe hingeõhk köitis kaela.

Claudia sasis hellalt ta juukseid. Ta süda oli täis tänulikkust ja ta tahtnuks mehele nii palju öelda.

"Tyler..." sosistas ta, kuid mees ei vastanud. Ta oli suikunud unne.

Claudia huultel mängles õrn naeratus. Pole viimane homme on jälle päev. Küllap nad jõuavad veel rääkida. Vaikse õnneohke saatel sulges ta silmad ja laskis unel enda üle võimust võtta.

Claudia äratas aknast kostev lõbus lindudesäda. Ta avas silmad ja vidutas neid kirkas päikesevalguses.

Keha täitis sulnis rambus, mis kutsus mähus esile möödunud õõ sündmused. Ta ringutas ja pööras pead Tylerit ta kõrval ei olnud.

Üle näo jooksis kerge pettumusepilveke ning pühkle näoil naeratuse. Miks mees teda ei äratanud? Oleks väga tahtnud talle hommikutervitust öelda ja vahetult ehk veel kord kirevalmustust üle elada... See õõ oli nende uue elu algus, tulevase õnne pant, aga... Claudia tundnuks end veelgi õnnelikumana, kui oleks ärgaten kohanud Tyleri armastavat pilku.

Linaservast kinni hoides heitis Claudia pilgu äratuskellale. Juba kümme! Pole siis ime, et Tyler on juba üleväl. Küllap arvas ta, et ilmub hoolitsust, kui leiab naist kauem magada, kuid ei taibanud, et Claudia tahtnuks temaga koos ärgata ja hommikust süüa. Nüüd tuleb oodata lantši või teda töös hairida, riskides tõmmata endale pahandusi. Meelas naeratus libises üle ta huulte. Ei, täna ta vaevalt küll rängalt pahandab.

Claudia hüppas voodist välja, tõmbas hommiku nantli üle ja laks oma tuppa. Kummekond minutit hiljem, olles käinud dusi all ning tõmmanud jalga sinised lühikesed püksid ja selga valge kaisteta pluusi, läks ta alla.

Natalied ja Vandyt ei olnud kusagil näha, olid vabalt juba jalutama läinud, kuid kõõgis ümises keegi vaikseli

laulda. Mary oli varrukad küünarnukkideni üles keeranud ja lõpetas tainasegamist. Claudiat nähes rapstas ta käed jahust puhtaks.

"Tere hommikust, Mary! Milline ilus ilm täna, eks ole?" hüüdis Claudia.

Maapäidaja ummik nagu loe sarama:

"Issake, aga teie olete nähtavasti väga heas tujus. Kohvi soovite?" Ta poordus pliidist poole.

Claudia puhkes naerma.

"Palun kaks tassit. Ma joon koos Tyleriga. Jah, ma olen väga õnnelik," kinnitas ta.

"No siis on hästi," sõnas Mary kohvi valades. "On juba ammu aeg. Võtke kandik. Ma jälgin, et keegi teid ei häiriks."

Claudia mopsas elatanud naisele põsemusi ja võttis kandiku.

"Te olete lihtsalt kullatükk!"

Õnneküllusest tahtnuks ta laulda. Tantsusammul läks ta kabinetist ukse taha, lükkas selle küünarnukiga lahti, astus sisse ja naeratas Tylerile. Teda nähes kortsus mees kulmu.

"Tere! Tee väike vaheaeg. Ma tõin kohvi," seletas Claudia ja asetaskandiku lauale. Siis astus ta Tyleri juurde ja süleles teda. "Tere hommikust, armas. Ärkasin ja sind ei olnud. Miks sa mind ei äratanud?"

"Arvasin, et tahad kauem magada."

Naine naeris vaikselt, avas ta särgi ja pistis käe selle alla.

"Sind ma tahan hoopis rohkem."

Mees tabas ta randme.

"Jäta järele, Claudia. Mul ei ole selleks aega," ütles ta karmilt.

"Selleks leiab alati aega," naljatas Claudia ja kallutas end tema poole, kuid Tyler eemaldus järsult. Claudia vaatas talle üllatunud otsa.

"Ma ütlesin ei," kordas mees.

Jahmunud Claudia langetas käed.

"Ma ei saa aru... Eile öhtul..."

Tyler krimpsutas nägu.

"See oli eile. Täna on mul liiga palju tööd, et tegeleda lollustega."

Claudia tõmbus külmaks.

"Lollustega?" hüüdis ta, pööramata pilku mehe mornilt näolt. "Me armastasime teineteist, mitte ei lollunud lollusi."

Tyler ohkas kärsitult.

"Kardan, et see oli viga, aga..."

Kogu naise olemust läbistas kõrvetav valu.

"Tähendab, sa siis üksnes kasutasid mind!" karjuma la, laskmata meest lõpetada.

Tyleri lõualihhas tõmbles.

"Claudia, mul ei ole praegu ega seletada," pomises ta kella vaadates.

Naise põlved nõtkusid.

"Eile sa saavutasid minult kõik, mida tahtsid. Saatusin su õnge nagu viimane tola! Tuleb välja, et sa ei ole hoopiski selline, nagu ma arvasin!" Claudia nuuskas ja jooksis ukse poole, eirates Tylerit, kes talle midagi järele hüüdis. Ta peas keerles üksainus mõte: mees pettis teda, keeras ta ümber sõrmel. Ruttu minema! Puuduks veel, et ta mehe nähes tõinama pistuks.

Jooksnud võõrastetuppa, peatus ta, nähes Mary Barretti imestunud pilku. Enne, kui nad jõudsid midagi öelda, kuulis Claudia selja taga kiireid samme ja kivines. See on Tyler! Ta võttis kokku kogu jõu, pöördus ja kergitas uhkelt pead. Mees kandis reisikotti, käsivaru peale oli heidetud mantel.

"Ma pean ära sõitma," turtsatas ta. "Ei oska öelda, millal tagasi tulen. Praegu ei ole mul aega seletada."

Claudia kehitas õlgu.

"Selleks pole vajadust. Ma sain kõigest aru."

Tyler avas suu, nagu kavatses midagi öelda, kuid mõtles ümber.

"Ma helistan."

Naine muigas sapiselt.

"Selle üle on Nataniel väga hea meel."

Tyler heitis talle öela pilgu.

"Kuradile kõik!" pahvatas ta, pöördus järsult ja

väljus. Peagi kuulis Claudia, kuidas ta auto käivitas.
"Ole sa neetud, Tyler Monroel!" sosistas ta ja hoidis kõigest väest pisaraid tagasi. Terav vihkamislaine teras ja enda vastu läbistas teda üleni. Ta oli teinud oma elu suurima rumaluse – uskus, et Tyler on temasse armunud ja et möödunud öö talle midagi tähendab. Ei, mida see muidugi tähendab – mees tahtis teda võtta ja süüvutas oma eesmärgi. Tema ei pannud vastu. See oli kõige solvavam!

"Mis peremehega lahti on? Mis putukas teda hantmustas? Kas juhtus midagi?" küsis Mary kaastundlikult ja astus ta juurde.

Claudia pigistas hambad kokku.

"Ta ei talunud kohvi."

Mary vangutas masendatult pead.

"Naljavasti laksite tülli. Ärge muretsege. Mister Tyler tuleb varsti tagasi ja kõik saab korda."

Claudia vopatas.

"Kahtlen selles."

"Aga mina olen selles kindel. Ta ju armastab teid eks ole?"

"Arvate nii?" Tema ise oli praegu kindel vastupidises.

"Oh, ma tean, ta ei taha seda tunnistada, kuid uku kuge mu sõnu – see on nii. Teil tuleb üksnes paus, et teda oma armastust ilmutama," arutles majapidaja.

Claudia naeris kibedalt.

"Enda arvates olen seda juba teinud. Ma olen üldiselt teinud kõik, mida suutsin."

"Mehi on raske mõista, kuid te olete naine. Me teame mitmesuguseid nippe, et neid rääkima panna."

Claudia ohkas.

"Ma tean, et soovite mulle head, Mary, ja olen teile väga tänulik, kuid see kõik on hoopis keerulisem." Claudia pigistas välja naeratuse. "Ma vist lähen ja jalutan pisut."

Mary saatis teda mõtliku pilguga. Pikapeale ta näis selgines. Monikord tuleb kedagi õigel aja takka lükkama leidis ta, läks vaikset viisi ümisedes kööki ja asus töö kallale.

Möödus mõni päev. Claudia elas Tylerist lahusolekut riskelt üle. Ta kõhnenes, muutus kahvatuks ja magas oositi halvasti. Naine ei suutnud kuidagi leppida talle usaks saanud alandamisega ning kirus end oma lolluse ja naiivsuse pärast. Nii kergesti Tylerile andudes reetles ta iseenda. Kui Tyler kasutaski teda ära, siis tegi ta seda tema nõusolekul. See oli kõige hullum.

Natalie ja Vandy tundsid, et midagi on väärilt, kuid ei küsinud midagi. Talle omase peenetundelisusega püüdis tütar ema lõbustada ja ei lahkunud temast suunugi. Selline tähelepanelikkus liigutas Claudiat. Ta tegi enda kallal sangarlikke jõupingutusi, et näidata rõõmus ja muretu. Veidral moel õnnestus see iga päev väga kergemini.

Peagi täheldas ta, et tütar ja kasvataja omavahel osistavad. On neil tõesti midagi kavas? Tuleks välja uurida, arvas Claudia hajameelselt. Ta ise oli tegevuses hoopis tähtsama probleemiga. Naine oli langetanud otsuse – kui Tyler tagasi tuleb, lahkub ta siit. Ta oli juba helistanud kinnisvaramüügi agentuuri ja palunud talu tutvustusprospekte. Muud teed ei ole. Mehega ühe katuse alla jäämine tähendas mõistaandmist, et ta on nõus suhteid jätkama, kuid uhkus ei lubanud sellele minna. Kui veidralt see kõik kujunes... Veel üks etapp ta elust on lõppenud enne, kui see õieti algas. Midagi pole teha, tuleb sellega leppida. Varsti asuvad nad Nataliega elama oma majja.

Nädal pärast Tyleri lahkumist, kui Claudia terrassil rihestas, kuulis ta äkitselt tütre häält. Natalie tuiskas üle muruplatsi sellise tuhinaga, et vaene Vandy talle vaevu järele jõudis. Claudia süleles tütar ja tundis, kuidas tal hinges helgemaks läks.

"Ma arvasin, et sa täna ei ärkagi!" kurtis Natalie, istus ema kõrvale ja pistis tema taldrikult suhu tuki röstsai.

"Aga kell pole ju veel üheksagi," vaidles Claudia vastu ja naeratas näost õhetavale Vandyle.

"Ma tahtsin sind paluda, ema..." ütles Natalie täpselt

suuga. "Ma ei jõudnud kuidagi sinu ärkamist ära oodata. Claudia surus muige maha."

"Anna andeks, pisike. Kui oleksin teadnud, et sellega on nii kiire, ei oleks ma üldse magama heitnud. Natalie naeris, kuid tõsines otsekohe.

"Ainult luba, et jaad nõusse. Ütlesin Vandyle, et sa ei hakka vastu vaidlema."

Midagi halba kahtlustades muutus Claudia valvsaks.

"Kohe nii ütlesidki? Kuidas ma saan nõusse jaada, kui ma ei tea, mida sa oled välja mõelnud?"

"Ma räägin merest," kuulutas Natalie pahaselt, nagu oleksid nad seda asja juba sada korda arutanud. "Sõida me õige Walesi. Tyleril on seal maja ja me võime seal elada. Siin on nii palav. No palun!" Natalie vaatas emale anuvall silma.

"Sa tahad minna mere äärde?" pomises Claudia kahtlevalt ja vaatas Vandyle küsivalt otsa. See kehtis õlgu.

"Miks ka mitte, missis Peterson? Natalie tunneb end hästi. See siit tuleb talle kasuks, kui ta on meie järelevalve all."

Claudia noogutas, kuid ei vastanud kohe. Majas mere ääres... Kõlab ahvatlevalt. Vahest ehk ongi see just see, mida ta vajab raskeist mõttest vabanemiseks. Tyleril pole põhjust talle midagi ette heita. Ta lahkus ja jättis kõik kodused asjad tema kaela. Pealegi kavatses Claudia alustada uut iseseisvat elu. Miks siis mitte alustada seda otsekohe?

"Mis siis ikka, mõte on suurepärane," ütles ta kindlalt. "Võiksime rannal piknikuid korraldada ja üles teha kõike, mida hing ihaldab."

Natalie kargas püsti ja hüppas emale kaela, nii et pidi selle äärepealt lämmatama.

"Küll on vahva! Ma teadsin, et sa nõustud! Millal me sõidame? Kas täna?"

Tüdruku innukus nakatas ka Claudiat.

"Võib ka täna. Mis meid takistab? Kui ainult Tyleri majas on kõik vajalik olemas. Noh, ja muidugi tuleb asjad kokku panna ja toitu osta."

"Lähen ütlen Maryle. Ta küpsetab melle kooke."

Ema selja taga seistes pilgutas Natalie Vandyle silma, tõstis põidla ja lippas majja, hüüdes kõrgu pealt Maryt.

Naised vahetasid pilke ja naersid.

"Võibolla nõustusin asjatult?" kõhkles Claudia, Vandy tõusis.

"Oo, ärge seda küll kahetsege. Olen kindel, et siit tuleb meile kõigile kasuks. Lähen panen asjad kokku, muidu teeb Natalie meile särn."

Claudia tühjendas kohvitassi ja tõusis samuti.

"Kui nii, siis tulen teile appi," pakkus ta. Naised läksid majja, arutades käigul sõidu üksikasju.

Tyleri rannamaja osutus väga kenaks. See paiknes künkajalamil pika putestee lõpus. Maja ümbritses metsistunud lilledesse kasvanud aed, millesse oli kunagi rohkesti tööd ja hoolt paigutatud. Kiviseinu kattis haljas luuderohi, mis ulatus kivitatuseni. Akende all punetasid sin-seal metsikud roosipühnid. Jalavarava eest viis kitsas looklev rada mere äärde. Vaikust häiris üksnes murdlainete ühtlane müha.

Niipea, kui Claudia auto peatas, hüppas Natalie välja ja pistis punuma mere poole. Claudia võttis kottist Mary Bennetti antud võtme. Astunud sisse, saltusid nad kohe avarasse võörastetuppa, millega külgnes suuri köök. Kaugemas nurgas paistis puutrepp, mis viis teisele korrusele, kus paiknes vannituba ja kolm magamistuba – kaks üpris suurt ja kolmas päris pisike, pikk ja kitsas, nagu kingakarp.

Seni, kuni naised maja üle vaatasid, tuli ka Natalie ja nad hakkasid koos elujärge sisse seadma. Kui riided ja toiduained said paigutatud, läksid nad randa ja veetsid seal kolm tee-eelset tundi. Sõidust ja uutest muljetest väsinud Natalie hakkas haigutama, ta silmad vajusid juba kinni ning Vandy ei olnud raske teda voodisse saada.

Kella kümneks hakkas ka Claudiat uni vaevama. Vandy oli juba oma tuppa läinud ja Claudia võttis nõu

tema eeskuju järgida, olles enne lukustanud välisukse. Mõne minuti pärast heitis ta pikali ja uinus otsekohe, kui pea patja puudutas.

Möödus mõni üksteisega sarnane päev. Enamiku ajast veetsid nad rannal, käisid majas, üksnes soõmas ja kell üksteist magasid juba raskelt. Claudia oli keelanud endale nukrutsemise. Ta koristab mõnuga tube ja tegi sööki. Vandy abi lükkas ta tagasi. Ravim, mille ta oli endale määranud, mõjus. Pärast päevast rahmeldamist magas ta öösiti tervet, unenägudeta und ning ärkas koidikul reipana ja puhanuna.

Nädala keskel hakkas toiduvaru loppema. Claudia võttis Natalie kaasa ja sõitis lahumas linnakesse seda täitendama. Rooli taga istudes õnnitles ta end õige otsuse puhul siia sõita. Tyler meenus talle ainult paar korda päevas. Küllap tal aja jooksul kergemaks läheb. Nende vahel on kõik lõppenud. Ärgu mees lootkugi nende suhteid jätkata. Ükskord ta juba allus keelitustele, kuid enam see ei kordu. Tetst korda ta samasse lõksu enam ei lange. Ta vajab kas kõike või mitte midagi. Muidu kaotab ta enda vastu lugupidamise. Aitab sellest, et ta lubas meest ennast ara kasutada, aga see oli ka esimene ja viimane kord! Mis sellest, et ta süda iga kord Tyleri meenutades veritseb. Ta tuleb toime ja tõestab mehele, et on inimene, mitte aga mugav armuke.

Kui kõik vajalik ostetud, vaatasid nad vanu lossivaremeid, otsisid siis välja koolapudelid, praekana ja kröbekartuli ning korraldasid rannas oivalise söömaaja. Olles puhanud, jooksid nad rannal rõõmsalt naerulagistades ringi, pildusid teineteist veega ja rajasid niiskest lihvast uhke palee, kuigi neil ei olnud kaasas ämbrikest ega labidat. Natalie endisest võõrustusest ei olnud enam jälgegi. Iga päevaga lahenesid ema ja tütar teineteisele üha enam. Püütu armastus ümbritses neid nagu kullasäraga. Mitte keegi ei suuda neid enam lahutada, mõtles Claudia tütre õnnelikesse silmadesse vaadates.

Tagasiteel nad laulsid ja rõõmutsesid kogu hingest

Kui nad lõpuks koju jõudsid ja kompsudega koormatult elutuppa astusid, rääkis Vandy parajasti telefoniga Claudiat märgates pani ta toru ära.

"Kas mulle helistati?" küsis Claudia lootusrikkalt ja asetas raske paki toolile. Äkki tuli ta Tylerile meelde? Ta süda jõnksatas, kuid Vandy raputas pead.

"Ei, missis Peterson. Ma rääkisin emaga." Ta vaikis pisut. "Ma ei mäleta, kas olen teile rääkinud, et ta elab siit paari sammu kaugusel. Vanematel on väike farm." Ta võttis laualt mingi purgi ja vaatas seda nii teraselt, nagu oodates, et purk rääkima hakkaks. "Ee-ee... mulle, et see on minust pisut isepäine, aga... kas te ei lubaks mind neile täna õhtul külla minna? Kui teil ei ole midagi selle vastu, võtaksin auto, õõbiksin vanemate pool ja tuleksin hommikul tagasi."

"Muidugi ei ole ma vastu, Vandy. Veelgi enam, oleksin ise pidanud seda soovitama. Te ei puhka ju üldse! Nii et võtke auto ja sõitke kas või kohe."

"Täna. Mul on teile veel üks palve... Kas võiksin Natalie kaasa võtta? Lubasin talle farmis loomi näidata. Ärgu ainult muretsege, farm on siit ainult viie miili kaugusel ja sõit teda ei väsita."

Claudia kõhkles pisut, kuid nähes, kui lootusrikkalt tütar talle otsa vaatab, sai aru, et ei suuda keelduda. Nad lähevad ju ära ainult mõneks tunniks.

Ta puhkes naerma.

"Mul on selline tunne, et kui ütlen ei, siis ei ole mul enam õiget asu. Hea küll, võite minna, kuid pea meeles, Natalie, et sa pead hästi käituma, muidu ei saa enam ei kutsuta."

"Muidugi luban seda, emme!"

Claudia kõõritas kahtlustavalt tema poole ja pallas tütre pead.

"Olgu siis. Mine sea end valmis. Pane teksad ja tossud jalga. Minu mäletamist mööda on farmides üsna räpaseid kohti. Soovin teile lõbusat ajaveetmist."

Tunni pärast asusid Vandy ja Natalie teele. Claudia vaatas lahkuvale sõidukile mornilt järele. Ta tundis end üksildase ja hüljatuna. Saabunud vaikus hakkas

närvidele käima. Mõistus ütles, et ähmitseb asjatult. Natalie on hommikul tagasi. Ent ärevus tütre pärast ei lakanud. Pärast kõike, mis tal oli tulnud üle elada, ei olnud kerge uskuda, et nad nüüd alatiseks ühte jäävad. Minevik tuletab end veel kaua meelde.

Claudia raputas otsusekindlalt pead ja hakkas toimetama. Nii läheb aeg kiiremini. Ülejäänud osa päevast askeldas ta aias – pügas muru ja kiikus lillepeenardelt umbrohtu. Siis heitis ta tehtule rahuloleva pilgu, läks majja, täitis vanni ja astus mõnuga sooja vette. Seejärel pesti ta pead, tegi kohvi ja võileibu ning seadis end võorastetoas sisse. Kohvi rüübates avas ta kaasatoodud raamatu, kuid ta ei saanud veel läbi esimest lehekülgegi, kui läbi akna kostis mootorimüra. Kes see võiks olla? Claudia kortsutas kulmu ja pani raamatu kätte. Tõenäoliselt on keegi kogemata pöördunud sellele teeotsale ja taipab peagi, et tee lõpeb majavaravas. Siinoleku ajal oli seda juhtunud mitu korda. Tuleb minna välja ja oelda äpardisest sohvrile, kuidas linna pääseb. Pisut kõhe siiski. Üks asi on raakida vooraga päeval, hoopis teine aga teha seda hällisõhtul.

Ta silmitses kõhklevalt oma hommikumantlit. Pole just päris sobiv rõivas võõra inimesega rääkimiseks. Ent polnud aega ümber riietuda, sest auto pidurdas järsult maja ees ja kostis kindlaid mehesamme. Vall koputus uksele pani ta võpatama.

Claudia hüppas diivanilt püsti ja tõmbas mantli vöö koomale. Äkitselt turgatas talle pähe hüva mõte. Ta hüüdis valjusti:

"Natalie, ära lase koera köögist välja!"

Las arvab kutsumatu külaline, et ta ei ole üksinda.

Siis tõmbas ta riivi eest ja avas ukse. Ent kui ta nägi, kes trepil seisab, jäid valmis pandud sõnad kõrisse kinni.

"Tyler!"

"Jah, Tyler!" müristas mees, astus edasi ja tõmbas ukse kinni.

Claudia taandus tahtmatult. Ta oli nii jahmunud, et ei saanud sõnagi suust. Üksnes põrnitses meesitummas häämastuses. Mees nägi välja väsinud. Ta näol olid kortsud, silmad põlesid raevukalt. Juuksed olid sassis, käed tahtmatult rusikasse surutud, nagu püüaks ta teda lämmatavat viha ohjes hoida. Kui arvestada seda, kuidas nad teineteisest lahkusid, oli ta käitumine vähemalt veider... Ja äkitselt ta taipas. Mees on marus seepärast, et ta lahkus luba küsimata ja viis Natalie kaasa.

Claudia vihastas. Tal on ju ka omad õigused! Ta on vaba naine ja võib teha, mida tahab. Ärgu mees arvaku, et võib teda takistamatult solvata üksnes seepärast, et ta ilma Tyleri teadmata Natalie kaasa võttis!

"Jälle jooksid minema? Näib, et see on sulle juba harjumuseks saanud!" pigistas Tyler läbi hammaste end vaevaga vaos hoides.

Naine imestas nii, et minetas valvsuse. Järgmisel hetkel haaras kaks raudköva kätt tal õlgadest kinni. Ent mees ei hakanud teda raputama, vaid tõmbas ta enda juurde, haaras tal pisut niisketest ja šampoonist lõhnavatest juustest kinni ja painutas ta pea taliapoole, kuni nende pilgud kohtusid. Claudia vaatas talle abittult otsa, teadmata, mida sellest loost arvata.

"Püha taevas, ma olin valmis sind maha lööma," pomises Tyler kähedalt. "Pea silmas, et põgenesid minu juurest viimast korda. On selge, Claudia? Viimast korda!"

Mitte miski ei olnud selge. Praegu oli kõige tähtsam mees maha rahustada.

"Ja-jah, on küll selge, ainult lase mind lahti," ütles

ta, kuid Tyler surus ta pea oma rinnale. Issand, ta hoiab nii kõvasti, nagu ei kavatseki enam lahti lasta!

Claudiani kandus mehe kähe oie:

"Miks sa seda tegid? Sellepärast, et ma ära läksin? Aga ma ju ütlesin, et tulen tagasi. Pagana pihta, Claudia, ma ju saan aru, et ei öelnud sulle kõige tähtsamat, kuid arvasin, et sa tead..."

Claudia nagu hulkus udus, silmad seotud. Ta mõistis ainult üht – mees on väga erutatud.

"Mida ma tean?" sosistas ta.

"Et ma sind armastan, et ma vajan sind..." lausus ta sellise kirega, mis ei jätnud kahtlust ta siiruses. "Kui tagasi tulin ja Mary ütles, et oled läinud, ei uskunud ma oma kõrvu. Nähes aga, et oled kõik oma asjad kaasa võtnud, ei suutnud ma toibuda. Arvasin, et olen oma põikpälsuse tõttu sind alatiseks kaotanud."

Claudia ahhetas ja kattis peoga suu. Mary ütles, et ta on lahkunud?! Peitis oma sõnadele suurema veenvuse andmiseks ta asjad ära? Uskumatu! Pärast seda tormas Tyler nagu meeletu talle järele! See on veelgi uskumatu!

"Kas Mary rääkis sulle, et olen siin?" küsis ta vaevaga hinge tõmmates. Tyleri ootamatu ülestunnistus vapustas teda hingepõhjani. Ta armastab! Armastab tõeliselt!

Tyler vaatas talle silma.

"Ära tema peale pahanda. Olin nii endast väljas, et ta halastas mulle ja ütles, et kõik ei ole veel kadunud. Teil on veel üks, viimane võimalus teda tagasi saada. Öelge talle, kui väga te teda armastate, ja siis ehk mõtleb ta ümber," soovitas mulle see hea naine. Ma teadsin, et käitusin õudselt, aga kui sa minu juurde tagasi tuled, siis vannun, et ma ei anna sulle enam kunagi põhjust mu armastuses kahelda."

Kaks korda oli mees öelnud sõnu, mida Claudia ei lootnudki enam kuulda. Üldiselt peaks talle tõtt rääkima, kuid siis veaks ta alt Mary, kes talle siiralt head soovis. Ja see ei ole praegu oluline. Claudia unustas hoobilt kõik solvangud ja alandamised. Peamine on see, et Tyler teda armastab!

"Kas sa ikka veel tahaksid mind maha lüüa?" küsis ta vaikselt ja ta silmad särasid nagu tähekesed.

Tyler raputas pead ja võitles kõrklombiga.

"Ei. Ma tahaksin sinuga abielluda, ja võimalikult kiiresti. Kas tuled mulle naiseks?"

Claudia vabastas käe ja paitas ta habemetüüka poske.

"Ma armastan sind. Kas sa ei ole silamaani aru saanud, et tahan koos sinuga terve elu elada, sinuga koos vananeda ning ühel ja samal päeva surra? Jah, ma tulen sulle naiseks."

Tyleri silmad sähvasid rõõmsalt. Ta püüdis naise käe ja suudles ta peopesa.

"Täna sind. Luban sulle, et sa seda kunagi ei kahetse."

"Ma ei ole kunagi kahetsenud, et sinusse armusin, Tyler, ja nii jääb see alatiseks."

Mees tõstis pea ja naeratas.

"Maryl on õigus. Ma ei vääri sind."

"Missis Barrett on oluline naine, aga mõnikord eksib temagi," ütles Claudia naljatamisi. Kui osavalt ta Tyleri ümber sõrme keeras. "Sul on väsinud ilme."

Mees lõi kannatamatult käega.

"Olen üsna kurnatud, kuid see pole tähtis," vastas ta.

Claudia lipsas ta sülelusest välja. Ta tundis end süüdlasena.

"Ma tegin kohvi ja võileibu. Võta jakk maha ja puhka pisut. Toon kõik siia. Kas sulle juustu ja tomatiga?"

Tyler heitis jaki seljast ja istus diivanile.

"Jah, täna."

"Oota pisut." Claudia astus köögi poole, kuid peatus äkitselt ja pöördus. "Ah jaa, Natalie..."

Tyler katkestas teda.

"Ära muretse, tema ei tea midagi. Mary saatis ta Vandy vanemate farmi vaatama."

Claudial vajus suu ammuli.

"Ah nii... no siis on kõik korras," pomises ta ja varjus

kööki. Üksinda jäädes vangutas ta imestunult pead. Tuleb välja, et kõik olid omavahel kokku leppinud. Kust muidu Mary farmiminekest teada sai? Küllap hoiatas majapidaja telefonitsi Vandyt Tyleri tulekust. Aga kui juba Vandy salanõus osales, siis ilma Natalieta läbi ei saadud. Claudia ei teadnud, kas vihastada või naerda. Talle kõige lähedasemad inimesed seadsid Tylerile üles löksu ja see sattus sellesse! Nad arvestasid, et Tyler tormab otsemaid teda otsima, ja nad ei eksinud. Aga kui ta ei oleks tulnud? Ent nad teadsid, mida teevad, taipasid seda, mida tema ei teadnud – et Tyler teda armastab. On tal siis põhjust vihastada?

Pärast lihtsat õhtusööki püüdis Claudia asjasse selgust tuua.

"Tyler, mis puutub mu põgenemisse..." alustas ta arglikult.

Mees pöördus ja võttis ta käed pihku.

"Sul ei tarvitse midagi seletada. Sa andsid mulle karmi, kuid vajaliku õppetunni, et tuleb pidada kalliks seda, mis sul on. Pidin sind äärepealt kaotama ja mõistsin, et ei suudaks sinuta ja Natalieta elada." Ta nägu tõsines. "Tahan sind paluda... Kui abiellume, võiksin Natalie lapsendada. Sa ei ole selle vastu?"

"Muidugi mitte!" hüüdis Claudia, rõõmu pärast endast väljas. Kurku kerkis klomp. "Natalie oleks väga õnnelik."

Tyleri sinised silmad soojenesid.

"Tahaksin, et meist saaks tõeline perekond."

Claudia viskus talle pisarsilmil kaela.

"Ka mina unistan sellest! Aga ma ei tahaks, et Natalie oleks meie ainus laps. Olgu tal ka vennad ja õed."

Tyler võttis ta näo käte vahele ja pühkis põialdega pisaraid.

"Ma armastan sind väga ja tõenäoliselt nii see lähebki. Palun ära kahtle minus enam kunagi."

Mõne hetke vaatas ta naisele otsa, kummardus siis ja puudutas õrnalt ta huuli. Claudia avas talle süleluse. Järgnes pikk suudlus.

Kui nad teineteist vabastasid, hingeldasid mõlemad raskelt. Tyler vaatas ta piiritust armastusest kiirgavat nägu, nagu tahaks alatiseks meelde jätta ta kuldselt helkivat nahka, mille all pulseeris kuum veri, ta poolavatud suu meelast joont ning pärilvalget hambarida. Naise silmis peitus väljaütlemata palve, mis oli mõistetav sõnadetagi.

Mees reageeris otsekohe. Ta käed libisesid mööda sihvakat kaela mantli vahele ja tõmbasid selle hõlmad laiali, et nautida prinkide rindade täiuslikku vormi.

Kui mehe peo ta rinda puudutas, läbis Claudiat terav ihavoog. Veri tuiskas pähe, süda tagus meeletult ning Tyleri sõrmede kuumus kandus ta janunevasse ihusse.

Ta surus näo vastu mehe kaela, kattis selle kergete suudlustega, hammustas ta kõrva ja naeratas, tundes viivitamatut reageeringut – mehe sõrmed surusid tugevamini ta rinnatippu.

"Ma tahan sind," sosistas Tyler väga vaikselt.

Claudia kurk tõmbus kuivaks. Ta neelatas, enne kui suutis vastata:

"Armasta mind."

Ta püüdis mehe särki lahti nõõpida, kuid sõrmed ei kuulanud sõna ja Tyleril tuli talle appi asuda. Siis sõlmis ta lahti naise mantlivöö ja õhuke riie libises ta puusadele.

Suured tugevad käed sülelesid naist ja see andis end nende võimusesse. Nii ei olnud tal veel kunagi olnud. Kuidas oleks võimalik seda hetke peatada, pikendada lõpmatult imetabast eneseunustust?

Claudia ei mäletanud, kuidas nad sattusid põrandale. Tyleri tugev keha surus teda vastu kohevat valpa. Õrginstinkt dikteeris talle liigutused ning Claudia allus sellele, paludes sõnatult, et Tyler kustutaks ta meeletu kirejanu.

Mees katkestas suudlused ja vaatas ta põlevatesse silmadesse.

"Siin ei ole kõrge mugavam paik," pomises ta.

Claudia liigutas õlgu.

"Ei-ei, ükskõik kus. Sinuga koos on mul igal pool hea."

"Võibolla viin sind üles?" pani ta ette, paitades naise atlaspehmeid reisi, mis pani selle keha üleni võbisema.

"Ei!" karjatas ta. "Ma tahan sind siin ja otsekohe! Võta mind! Ma olen armastusest nõrkemas." Ta hää katkes.

Tyler heitis endalt viimased rõivad, liibus ta vastu ja nad tirtslesid tülisel karussellil.

Claudia huulilt pääses pidulik rahuldatusekarje ja samas vastas sellele Tyleri õndsuseoie.

Reaalsusse tagasi jõudnud, vabastasid nad embuse ja lebasid jõuetuina teineteise kõrval, silmad suletud. Nende liitumine oli absoluutselt täiuslik. Neile avanes uus, imekaunis maailm, mida tunnevad ainult armunud.

"Oled sa õnnelik?" küsis Tyler naeratades ja kergitas end küünarnukile.

Claudia keeras ümber sõrme ta tumeda juukse-salgu.

"Väga!"

Nad vaiksid ja nautisid teineteise lähedust, mille nad oleksid äärepealt kaotanud. Nüüd, kui neid kõrvetanud ihatuli oli valbunud meeldivaks soojuseks, leidis Claudia, et aeg on mõnes asjas selgust saada.

"Miks sa tookord nii ootamatult lahkusid?"

Vaevalt oli ta need sõnad öelnud, kui tundis, et Tyler taas pingule tõmbus, kuid juba teisiti.

Mees vaikis minuti või paar.

"Anna andeks, Claudia, aga ma solvasin sind tahtmatult. Olime veetnud imetoreda õõ ja see sundis mind oma vaateid elule muutma. Kui sa hommikul kabinetituled, tahtsin üle kõige sinuga koos olla, kuid mul oli tarvis üks asi kiiresti korda ajada. Keel tõrkus ütlema, mis see on. Vaata, ma sõitsin ema juurde."

"Ah, Tyler..."

Mees surus tugevasti ta kätt.

"Kui ma nägin teda esimest korda üle nii pika aja..."

lugesin läbi albumid... Püha jumal, Claudia, kogu mu vihkamine oli kadunud." Mehe häälest kõlas kibeduse-noote.

"Ma teadsin, et nii juhtub. Kas nüüd usud, et mina sind armastab?"

"Kui need albumid ei anna tunnistust minu armastusest, siis ei tea ma üldse, mis asi on armastus. Minult nõudis hulk aega, et panna end unustama halba, mida ma talle tegin. Minu vanavanemad petsid mind, tegid mulle selgeks, et ta on südameetu naine, kes hülgas oma lapse. Võibolla lähtusid nad tõesti headest kavatsustest, aga seda ei saa kunagi teada, sest mõlemad on juba hauas... Tänu jumalale andis saatuse mulle võimaluse emaga kohtuda. Veetsin temaga koos terve päeva. Seejärel peatusin mõne päeva sõbra pool, mõtlesin palju ja pikapeale sain aru, et mind ähvardab oht kaotada kõige kallim – sind. Tulin koju tagasi, et sulle oma armastusest rääkida..."

Claudia libistas keele üle kuivavate huulte.

"...ja leidsid, et olen lahkunud." Meenutades salanõu, milles ta ise ei osalenud, punastas ta kergelt. "Vabanda, aga mul on sinu ja Nancy pärast väga hea meel. Kui armastad, ei ole kunagi hilja kõike heastada. Kas kohtud temaga veel kord?"

"Jah. Meil on teineteisele väga palju öelda. Ütlesin, et kutsun nad mele pulma. Ema palus sind tervitada ja õnnitleda."

"Täna. See on väga tore, et nad on sellisel ilusal päeval meiega koos." Claudia süda oli õnnest pilgini tulvil.

Tyler kergitas pead.

"Paljudele on nende kohalolek täielik ootamatus. Muide, ma kujutlen, kuidas Natalie imestab, kui kuuleb, et oleme otsustanud abielluda."

Claudia naeratas kavalalt.

"Meid ootab teisiigi üllatusi." Ta puhkes lõbusalt naerma, kujutledes, millise näo teeb Tyler, kui näeb hommikul siin Natalie ja Vandyt.

Tyler vaatas talle imestunult otsa.

"Ma ei saa aru, mis sulle sedaviisi nalja tegi."

"Mitte midagi. Üldse mitte miski. Ära pane tähele, see on õnnest."

Tyler ohkas.

"Ikkagi oled sa mul kuidagi pöörane. Kunagi ei voi teada, millise vembu sa järgmise hetkel viskad. Sel leparast ma vist sind armastangi."

Ta silitas hellalt naise kastanpruune juukseid.

Tõsi küll, nõustus Claudia mõttes. Ma olen hull, sest armastan sind meeletult, ja nii kestab kogu elul

